

Η «ΛΕΣΧΗ
ΜΠΑΝΤΕΡ-
ΜΠΕΡΓΚ»

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 800

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

Ἡ κοσμολογία τοῦ Ὀρφέως
συμπίπτει μέ τήν σημερινή

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 Αθήνα.
Τηλέφ.: 3223957, 9841655

Τα Γραφεία του Περιοδικού
λειτουργούν πρωινές ώρες
9.30 - 13.30 καθημερινά.

Ίδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Αχιλλέως - Μουσών 51
Παλιό Φάληρο.

Φωτοστοιχειοθεσία - Ατελιέ:
«Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ.: 5221792.
Έκτυπώσεις:
Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
Βιβλιοδεσία:
Κ. ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΟΣ

— Τιμή αντίτυπου: 800 δρχ.
— Έτήσια συνδρομή: 8.000 δρχ.
— Όργανισμών κ.λπ.: 10.000 δρχ.
— Φοιτητών: 5.000 δρχ.
— Έξωτερικού: 50 δολλ. ΗΠΑ.
• Οί συνδρομές προκαταβάλλονται
τόν μήνα Ιανουάριο κάθε χρόνο.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά έμβάσματα στη
διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσών 51
175 62, Π. Φάληρο, Αθήνα.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση
κειμένων του «Δ», με την προϋ-
πόθεση ότι θα αναφέρεται ρητώς
η πηγή τους.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 8148:

«Έλλάς» - «Έλλην»: Αλήθεια / ψεύδος
Δ.Ι.Λ.

ΣΕΛΙΣ 8149:

Έλληνικότητα και Έθνικισμός

ΗΝΙΟΧΟΣ

ΣΕΛΙΣ 8153:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΑΘΩΜΩΝΕΥΣ, Δ. ΚΟΝΤΕΑΣ, ΜΙΧΑΗΛ
ΜΗΝΙΩΤΗΣ, Ι. ΤΣΑΜΑΛΗΣ, Ν. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ,
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, Γ. ΚΑΚΑΒΑΣ.

ΣΕΛΙΣ 8160:

Χαναανοαφροκεντροισμός

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 8161:

Κάτι γίνεται στην Ελλάδα του 1993

Δ.Ι.Λ.

ΣΕΛΙΣ 8163:

Η κοσμολογία του Όρφείως

ΚΩΝ. ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ 8171:

Η τέταρτη θρησκεία της ερήνου

ΠΑΝΟΣ ΤΣΙΝΑΣ

ΣΕΛΙΣ 8171:

Η «Λέσχη Μπίλντερμπεργκ»

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

ΣΕΛΙΣ 8185:

Έλληνική γλώσσα και Κλασσική μουσική

Ν. Ε. ΠΡΕΑΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ 8193:

Πανάρχαια ελληνική ή σιθηριανή γραφή

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΣΕΛΙΣ 8211:

Τα αριθμητικά 5, 10, 20

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΤΣΙΑΔΡΑΜΗΣ

ΣΕΛΙΣ 8215:

Σπάρτη

ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΠΑΝ

ΣΕΛΙΣ 8222:

Άλλη μία σύμπτωση

Ε. Ε. ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΗ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΠΟΙΗΣΗ

Στρατής Γιαννίκος, Κώστας Ίωάννου.

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΕΛΛΟΓΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΚΑ: σελ. 8209 • ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΑ:
σελ. 8191 • ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 8183 •
ΕΘΝΙΚΑ: σελ. 8169 • ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ: σελ.
8220 • Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: σελ. 8222.

«Ἑλλάς» – «Ἑλλην»: Ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ ψεῦδος

Οἱ ἔννοιες «Ἑλλάς» καὶ «Ἑλλην», αὐταποδείκτως καὶ αὐτονοήτως κορυφαῖες πολιτικὲς συνιστάμενες τῆς συνειδήσεως, τῆς σκέψεως καὶ τῆς πρακτικῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος κατὰ τὸ μέτρο πὺν ἡ τελευταία εἶναι σήμερὰ Ἑλληνική, δὲν ἐμφανίσθηκαν πρόσφατα, ἀριθμοῦν πολλὰς χιλιετίες ἐνεργοῦ ἱστορικῆς ἐκφράσεως καὶ συνεπῶς ἔχουν διαμορφώσει σαφέστατα, κατὰ τρόπον πὺν δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ παρεξήγηση ἢ παρανόηση, τὸ ἰδεολογικὸ, πνευματικὸ, πολιτικὸ καὶ λογικὸ περιεχόμενό τους. Ἀρκεῖ νὰ ἐγκύψῃ κανεὶς στὰ γεγονότα πὺν εἰδοποιητικῶς χαρακτήρισαν τίς δύο αὐτὲς ἔννοιες κατὰ τὴν διάρκειά τῆς μακροαίωνης ἱστορικῆς παρουσίας τους, γιὰ νὰ συλλάβῃ μὲ ἀπόλυτὴ ἀκρίβεια τί εἶναι «Ἑλληνικὸ» (ἐξ ὁρίσμου ἐννοεῖται βεβαίως ἐδῶ τὸ ἀποκλειστικῶς καὶ ἰδιαζόντως Ἑλληνικὸ, τὸ μὴ κοινὸ μὲ τὴν σκέψῃ καὶ πρακτικῇ ἄλλων ἱστορικῶν μεγεθῶν, πολιτισμῶν καὶ «πνευμάτων») καὶ τί εἶναι «μὴ Ἑλληνικὸ» (μὲ τὴν ἔννοια πάλι τοῦ μὴ ἀποκλειστικῶς καὶ μὴ ἰδιαζόντως Ἑλληνικοῦ). Καὶ ἐπομένως, ἂν ἡ ἄγνοια καὶ ἡ σύγχυση ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἀδικοιολόγητες, ἡ παρανόηση, παρερμηνεία καὶ παραποίηση τῶν δύο αὐτῶν ἐννοιῶν εἶναι προδήλως ἐσκεμμένες.

Ὅταν τὸ πραγματικὸ (= ἱστορικὸ) περιεχόμενο τῶν μεγεθῶν «Ἑλλάς» καὶ «Ἑλλην» εἶναι τόσο σαφές, ὀριστικὸ καὶ βέβαιο, ἡ ἐπὶ κλησις μὴ ἱστορικῶν – πραγματικῶν κριτηρίων γιὰ δῆθεν συμπλήρωση, ἀναθεώρηση καὶ ἐπανακαθορισμὸ τῶν εἰδοποιῶν γνωρισμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ (ὅπως π.χ. κριτήρια μεταφυσικῆς, δεοντολογικῆς, θεολογικῆς κ.λπ. ὑφῆς) εἶναι ἄστοχη, περιττὴ καὶ μάταιη, ἂν ὅχι δολία. Ἡ λογικὴ ἀλλὰ καὶ ἡ δυναμικὴ αὐτοῦ πὺν εἶναι ἡ Ἑλλάς καὶ ὁ Ἑλλην εἶναι τόσο σπουδαῖες καὶ σημαντικὲς, ὥστε ἡ δῆθεν δυναμικὴ τοῦ **τί πρέπει νὰ εἶναι** ἡ Ἑλλάς καὶ ὁ Ἑλλην νὰ καταταντᾷ ἄχρηστη καὶ βεβαίως στοὺς ἀνοήτους ἢ δολίους ἐγκεφάλους νὰ ἀποδαίνη μέσον, μέθοδος καὶ μοχλὸς διαστρεβλώσεως, ἐκτροπῆς καὶ ἐν τέλει «θανασίμου ἐναγκαλισμοῦ» τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλλήνος.

Ἐγκύπτοντες στὴν ἔρευνα τοῦ προβλήματος **τί εἶναι** Ἑλλάς καὶ Ἑλλην θὰ ἀντιληφθῇτε, ὅτι ὅσοι μιλοῦν γιὰ τὸ **τί πρέπει νὰ γίνῃ** ἡ Ἑλλάς καὶ ὁ Ἑλλην παραλογίζονται ἢ ψεύδονται. Καὶ κατακτώντες ἱστορικὰ-πραγματικὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνα θὰ διαπιστώσετε ὅτι τὰ δῆθεν δεοντολογικά, μεταφυσικά καὶ θεολογικά κριτήρια, πὺν εἰσάγονται ἀπὸ ὠρισμένους στὶς δύο αὐτὲς ἔννοιες, δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως σχέση μ' αὐτὲς.

Δ.Ι.Λ.

Ἑλληνικότητα καὶ Ἐθνικισμός

Σὲ μιὰν ἐποχὴ συγχύσεων, διαστρεβλώσεων, ἀντιφάσεων ἀλλὰ καὶ ἐπίμονου προβληματισμοῦ θεωροῦμε σκόπιμο νὰ προδοῦμε σὲ κάποια ἰδεολογικά «ξεκαθαρίσματα» ἀπὸ τίς στήλες τοῦ «Δαυλοῦ». Τελευταία παρατηρεῖται στὸν εὐρύτερο εὐρωπαϊκὸ χώρο (καὶ ὄχι μόνο) μιὰ ἔξαρση τῶν ἐθνικῶν κινημάτων καὶ τῶν ἀντιστοίχων ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν διεκδικήσεων (πρώην Σοβιετικὴ Ἑνωση, Γιουγκοσλαβία κ.λπ.). Εἰδικὰ μάλιστα στὴν Ἑλλάδα ἐξ ἀφορμῆς τοῦ λεγόμενου «Μακεδονικοῦ» ὑπάρχει ἀνάλογη ἐθνικὴ ἔξαρση. Ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἀναλύσουμε στὴ συνέχεια εἶναι ἡ σχέση μεταξὺ τῶν δύο ἰδεολογικῶν μεγεθῶν, τῆς «ἐλληνικότητος» καὶ τοῦ «ἐθνικισμοῦ».

Τρεῖς εἶναι οἱ πιθανὰς σχέσεις μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο ἐννοιῶν: α) ταύτιση, β) ἐπικάλυψη, γ) διαφοροποίηση. Ἐκ προοιμίου θὰ ποῦμε καὶ στὴ συνέχεια θὰ ἀποδείξουμε ὅτι: ἄλλο ἐθνικισμός, ἄλλο ἐλληνικότητα. Πρόκειται δηλ. γιὰ ἰδεολογικά μεγέθη, πού, ἂν θεωρηθοῦν ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ σκοπιά, θὰ μπορούσαν νὰ κριθοῦν καὶ ὡς ἀσύμβατα. Καὶ πρώτα-πρώτα ἂς δώσουμε ἓναν συνοπτικὸ ὅρισμό τοῦ ἐθνικισμοῦ. Ἐθνικισμός εἶναι ἡ μαζοποίηση καὶ ἀπολυτοποίηση τῆς ἰδέας τοῦ ἔθνους· δηλ. τῶν πνευματικῶν, ἠθικῶν καὶ ὕλικῶν δημιουργημάτων μιᾶς ἐθνικῆς ὄντοτητας. Ἡ ὑπεράσπιση τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν εἶναι ἔμφυτη σὲ κάθε ἄνθρωπο, τουλάχιστον σὲ κάθε ἄτομο ποῦ ἔχει ἀναπτύξει ἐθνικὴ συνείδηση. Εἶναι αὐτονόητο μάλιστα πὺς ἀποτελεῖ καθῆκον κάθε λαοῦ ἡ ὑπεράσπιση τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν του. Τὸ κάθε ἔθνος πρέπει νὰ ἔχει ὑψηλὸ φρόνημα καὶ αὐξημένη ἐθνικὴ συνείδηση –ἀνάλογη φυσικὰ τῆς πολιτιστικῆς του κληρονομίας ἀνὰ τοὺς αἰῶνες. Ὅμως ἄλλο ἐθνικὴ συνείδηση, ἄλλο ἐλληνικὴ συνείδηση.

Τὸ ἱστορικὸ μέγεθος «Ἑλλάς» δὲν ἔχει μόνο φυλετικά, γεωγραφικά ἢ ἐθνικὰ χαρακτηριστικά ἀλλὰ οἰκουμενικά, πανανθρώπινα. Ἡ ἐννοία «Ἕλληνας» ἔχει ἐπίσης πνευματικὸ καὶ ὄχι μόνον ἐθνικὸ περιεχόμενο, ποῦ δὲν τὸ ἔχουν ἄλλα ἔθνη. «... τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποιήκε μηκέτι τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι, καὶ μᾶλλον Ἑλλήνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδείας τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας» (Ἰσοκράτης, Πανηγυρικός 50-52). [Μετάφραση: Τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων ἔχει λάβει τέτοια χαρακτηριστικά, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι εἶναι δηλωτικὸ τῆς σκέψεως καὶ ὄχι τῆς φυλῆς, καὶ περισσότερο ὀνομάζονται Ἑλληνες αὐτοὶ ποὺ μετέχουν στὴν δική μας παιδεία παρὰ αὐτοὶ ποὺ μετέχουν στὴν κοινὴ μας φυλή].

Ὡς γνωστόν, περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως «Ἑλλάς» ἔχουν προταθεῖ πολλὰς θεωρίες (π.χ. ἐκ τῶν «Σελλῶν», ἐκ τοῦ «σαλ-» ἢ ἐκ τῆς «σελήνης»). Θ' ἀναφέρουμε ἐδῶ τὴν πιὸ πρόσφατη καὶ τὴν πιὸ ρηξικέλευθη, ποῦ ὅμως συμφωνεῖ μὲ τὸ πανάρχαιο ἐννοιολογικὸ της περιεχόμενο: «Ἑλλάς» εἶναι δύο λέξεις: «ἐν» + «λᾶς», καὶ σημαίνει «μία πέτρα», ποῦ εἶναι ἡ ὀνομασία ὅλης τῆς Γῆς. Ἑλληνες κατὰ ταῦτα μποροῦν νὰ εἶναι ἰδεολογικά ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλανῆτη. Κάτι παρὰ πλῆσιο ἐκφράζει στὴν διήγησιν περὶ Δευκαλίωνος καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος, ὅταν βάζει τὸν Δία νὰ προτρέπει τὸν μοναδικὸ σωθέντα ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ νὰ ρίχνει πίσω του λίθους, γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν ἄνθρωποι, «... ὅθεν καὶ μεταφορικῶς λαοὶ ὀνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ λᾶος ὁ λίθος» (Ἀπολλόδωρος, Α, VII, 2). Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ παναρχαία ἐννοία «Ἑλλάς» ἔχει διαμορφώσει λόγῳ τῆς πολιτιστικῆς

→

μεγαλουργίας της ανά τους αιώνες κατ' ἑξοχήν πνευματικό μέγεθος καὶ πολιτιστικό χαρακτηριστικό, πού δὲν μπορεῖ σὲ καμμιὰ περίπτωσι νὰ ταυτισθῇ μὲ ἀντίστοιχα μεγέθη, πού ἀποτελοῦν τὸ ἰδεολογικὸ περιεχόμενο τῶν διαφόρων ἐθνικισμῶν ἀνά τὴν Γῆν.

Γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν ποιότητα τοῦ πολιτιστικοῦ μεγέθους «Ἑλλάς», εἶναι ἀναγκαῖο νὰ χρησιμοποιήσουμε ὡς γνώμονά μας –τί ἄλλο;– τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα. Εἶναι γνωστὸ φυσικά, ὅτι ἀνάμεσα στὴν πληθώρα τῶν πνευματικῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων σοφῶν ὑπάρχουν ἀρκετὲς ἀντιφάσεις καὶ ἐν πολλοῖς συναντοῦμε ἀλληλογρονθοκοπούμενες ἀπόψεις. Ὅμως ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μιὰ κοινὴ σταθερά, ἀποκλειστικῶς ἑλληνική, πού καθορίζει τὴν εἰδοποιὸ διαφορὰ τοῦ «ἐλληνίζειν». Σύμφωνα μ' αὐτὴν τὴν σταθερὰ ἑλληνικὸ πνεῦμα = ἐλευθερία σκέψης. Ἡ ἰδιαίτερη ἑλληνικὴ ἀντίληψη περὶ ζωῆς καὶ κόσμου συνίσταται στὴν ἔρευνα, τὸν ὀρθὸ λόγο, τὴν φυσικὴ ἀρμονία. Ἡ Τραγωδία διδάσκει πάντα, ὅτι ἡ φυσικὴ νομοτέλεια «τιμωρεῖ» ὡς νέμεσις μόνον τὴν ὕβρη, δηλ. τὴν ἀπολυτοποίηση τοῦ σχετικοῦ, τὸν δογματισμὸ, τὸν ἐξουσιασμὸ, πού συνιστᾷ ἀρτηριοσκήρυνση τοῦ πνεύματος καὶ ἀναστολὴ πάσης προόδου. «Θεῖα ἀποκάλυψη» καὶ «κατοχὴ ἀληθείας» σημαίνουν γιὰ τὸν Ἕλληνα ἑλλειψη κάθε ἐρωτήσεως (λόγω τῆς αὐταπάτης περὶ δῆθεν θείας κατοχῆς πάσης γνώσεως). Αὐτὸ συνεπάγεται πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ στασιμότητα, δηλ. πολιτιστικὸ θάνατο καὶ μεσαίωνα. Τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα, καὶ μόνον αὐτὸ, δὲν θεωρεῖ ὅτι κατέχει τὴν (ἀπειρη) ἀλήθεια, γι' αὐτὸ ἐρευνᾷ πάντα. Ἡ δογματικὴ καὶ μεταφυσικὴ ἀπαγόρευση τῆς ἐρωτήσεως εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Ὁ Πρωταγόρας, ὁ μέγιστος τῶν σοφιστῶν, συνειδητοποιώντας τὸ σχετικὸ πάσης ἀνθρωπίνης γνώσεως, ἀπεφάνθη τὸ «πάντων χρημάτων» (= πραγμάτων) μέτρον ἀνθρώπου», πού ἀποτελεῖ τὸ γκρέμισμα παντὸς ἐξουσιασμοῦ καὶ δογματισμοῦ (μαζὶ μὲ τὸ «ἐν οἷδα ὅτι οὐδὲν οἶδα» τοῦ Σωκράτους). Ἀλλὰ οἱ Ἕλληνες σοφοὶ διεπίστωσαν καὶ κάτι ἄλλο: τὸ μόνο «ἱερὸ βιβλίον» εἶναι τὸ βιβλίον τῆς φύσεως, πού προὔπαρχει τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ καὶ ποτὲ δὲν εὐδοκίμησαν στὸ ἑλληνικὸ φῶς Βίβλοι καὶ Κοράνια, ἐσχατολογίες καὶ μεσσιανισμοί. Ὑπέρτατος νόμος γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψη περὶ ζωῆς εἶναι τὸ «ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν». Ὁ λόγος εἶναι τὸ μείζον πού διαθέτει ὁ Ἕλλην καὶ ἡ ἀνθρωπότητα, γιὰ νὰ κατανοήσουν τὴ φύση. Καὶ λόγος σύμφωνα μὲ τὴν πολυσήμαντὴ ἑλληνικὴ ἐννοιολογία σημαίνει αἰτία, ἔρευνα, νομοτέλεια, γλῶσσα, λογικὴ, ἀρμονία, ροϊκότητα.

Εἶναι προφανὲς λοιπὸν τὸ ἀσύμβατον μεταξὺ ἑλληνικῆς ἰδεολογίας καὶ ἐθνικισμοῦ. Ἐθνικιστὴς μπορεῖ (καὶ ἴσως θάπρεπε) νὰ εἶναι ὁ οἰοσδήποτε ὁ Τοῦρκος, ὁ Ἀγγλός, ὁ Ρῶσος, ὁ Ἑβραῖος, ὁ «Ἕλληνας» (ὁ πολίτης τοῦ Ρωμαίου), ὁ Ἰταλὸς κ.λπ. Ἕλληνας ὅμως (ἰδεολογικά–πνευματικά καὶ ὄχι μὲ τὴν κρατικιστικὴ ἔννοια) δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ καθένας. Τὸ ἐλληνίζειν ἀπαιτεῖ ὑψηλὴ παιδεία καὶ ἐλευθερία σκέψης χωρὶς ὅρους καὶ δεσμεύσεις. Ὅποιος δὲν ἐρευνᾷ ἢ δὲν ἀκολουθεῖ τὸν ὀρθὸν λόγον δὲν ἐλληνίζει. Γίνεται ἀντιληπτὸ λοιπὸν, ὅτι μπορεῖ κάποιος νὰ εἶναι Τοῦρκος ἢ Βούλγαρος φυλετικά καὶ Ἕλληνας πνευματικά, καὶ ἀντιστρόφως, κάποιος πού εἶναι Ἕλληνας στὴν ὑπηκοότητα νὰ μὴν εἶναι Ἕλληνας πνευματικά (πρᾶγμα ἀρκοῦντως σὺνηθες στὶς μέρες μας...). Δὲν χρειάζεται –πιστεύουμε– νὰ τονιστεῖ ἐδῶ, ὅτι κάλλιστα μπορεῖ νὰ ταυτίζονται οἱ ἔννοιες «φυλε-

→

→

τικά «Ἑλλην» καὶ «ἐθνικιστής». Ὅμως δὲν μποροῦν νὰ ταυτιστοῦν οἱ ἔννοιες «πνευματικά Ἑλλην» καὶ «ἐθνικιστής». Τὸ πνευματικὸ-ἱστορικὸ μέγεθος «Ἑλλην» κινεῖται σ' ἄλλο ἐπίπεδο καὶ ἔχει ἄλλου εἶδους περιεχόμενο. Πρέπει πάντα λοιπὸν νὰ γίνεται ἰδεολογικὸ ξεκαθάρισμα μεταξύ τῶν ὄρων «Ἑλλην» ἀπὸ κρατικὴ ἀποψη καὶ «πνευματικά Ἑλλην», γιὰ νὰ ἀποφεύγονται στὸ μέλλον συγχύσεις.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης διαδεδομένη παρεξήγηση γιὰ τὴν οὐσία τῆς Ἑλληνικότητας εἶναι, ὅτι πολλοὶ τῆς ἀποδίδουν ἀντισιωνιστικὰ χαρακτηριστικά. Εἶναι δέβαια ἀληθές καὶ ἱστορικὸ γεγονὸς ὅτι ὁ σιωνισμὸς εἶναι ἓνας δισχιλιετὴς θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ὅμως τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα εἶναι αὐτόφωτο καὶ ὄχι ἑτεροκαθοριζόμενο. Ὁ Ἑλληνας δὲν εἶναι οὔτε σιωνιστὴς οὔτε ἀντισιωνιστής. Εἶναι Ἑλληνας. Δὲν καθορίζει τὴν στάση του καὶ τὴν πορεία του ἀπὸ τίς πράξεις ἢ παραλείψεις τοῦ Σιωνισμοῦ, ποὺ ἐπιτέλους συγκρινόμενες πρὸς τὴν ἑλληνικὴ μεγαλουργία ἀποτελοῦν κάτι ἀσήμαντο καὶ ἀνάξιο νὰ ἀνακηρύσσεται ἰσοδύναμος ἀντίπαλος τοῦ ἑλληνισμοῦ. Καὶ φυσικὰ ἀπέχει πολὺ τῆς ἑλληνικῆς σκέψης «... ἡ ἀντίληψη ὅτι ὁ κάθε φυλετικὰ Ἑβραῖος εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἓνας ἐξουσιαστής. Ἐμεῖς λέμε, ὅτι ἓνας Ἑβραῖος μπορεῖ νὰ εἶναι Ἑλληνας κατὰ τὴν σκέψη καὶ τὸ ἦθος...» (Δημ. Λάμπρου, «Ἀναζήτηση», ἔκδοση «Δαυλὸς» 1981, σελ. 142).

Ἐχθρὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος εἶναι τὸ ἰουδαϊκὸ πνεῦμα — ὄχι ὁ κάθε Ἑβραῖος. Ὁ Ἑλληνας (πάντα μιλάμε γιὰ τὸν πνευματικὰ Ἑλληνα) δὲν εἶναι ἀντισιωνιστής. Ὁ σιωνιστὴς εἶναι μισέλληνας — πάντα μιλώντας μὲ πολιτιστικὰ-πνευματικὰ χαρακτηριστικά. Γιὰ τὸν Ἑλληνα σιωνισμὸς καὶ ἀντισιωνισμὸς εἶναι οἱ δύο ὄψεις τοῦ αὐτοῦ νομίσματος. Γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος ὁ κυριότερος ἱστορικὸς ἐχθρὸς εἶναι ὁ ἰουδαϊκὸς δογματισμὸς. Γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε ἀκριβῶς τὸ νόημα αὐτό, πρέπει νὰ ἀνατρέξουμε στὸν κατ' ἐξοχὴν ἐκπρόσωπο τοῦ ἰουδαϊκοῦ ἀνθελληνικοῦ πνεύματος, τὸν Φ. Ἰώσηπο, καὶ στὸ ἔργο του «Κατ' Ἀπίωνος». Ἐκεῖ καθορίζεται σαφῶς ἡ ἀντίληψη τοῦ ἰουδαϊκοῦ τρόπου σκέψης, ὁ θεοκρατικὸς δογματισμὸς, ὡς ἑξῆς: «... οὐ μυριάδες βιβλίων εἰσὶ παρ' ἡμῖν ἀσυμφώνων καὶ μαχομένων, δύο δὲ μόνα πρὸς τοῖς εἴκοσι βιβλία, τοῦ παντὸς ἔχοντα χρόνον τὴν ἀναγραφὴν, τὰ δικαίως πεπιστευμένα» (Ἰώσηπος, Κατ' Ἀπίωνος, Α 38). [Μετάφραση: Δὲν ὑπάρχουν σὲ μᾶς μυριάδες βιβλία ἀσύμφωνα μεταξύ τους καὶ ἀλληλοσυγκρουόμενα, ἀλλὰ μόνον εἴκοσι δύο (= Παλαιὰ Διαθήκη), τὰ ὁποῖα ἀναγράφουν τὴν ἱστορία, ποὺ πρέπει δίκαια νὰ πιστέψουμε.]. Ὁ Ἰουδαϊσμός, ὑπερφηανεύεται ὁ Ἰώσηπος, δὲν ἔχει μυριάδες βιβλία μὲ μυριάδες συγγραφεῖς, ποὺ ὁ ἓνας ἀντιφάσκει στὸν ἄλλον, ἀλλὰ εἴκοσι δύο μόνον (ιερά) βιβλία, ποὺ περιέχουν τὰ πάντα καὶ εἶναι νόμος ποὺ πρέπει νὰ δεχθοῦν ὅλοι. Ὁ δογματισμὸς αὐτὸς καὶ ἡ ἔλλειψη συγγραφῶν ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν ἴδιο παρακάτω: «... μήτε τοῦ συγγραφεῖν αὐτεξουσίῳ πᾶσιν ὄντος... ἀλλὰ μόνων τῶν προφητῶν τὰ μὲν ἀνωτάτω καὶ παλαιότατα κατὰ τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἀπὸ τοῦ θεοῦ μαθόντων...» (Ἰώσηπος, Κατ' Ἀπίωνος, Α 37). [Μετάφραση: Δὲν εἶναι ἐπιτρεπτόν καὶ στὴν ἐξουσία τοῦ οἰουδήποτε νὰ συγγράφει, ἀλλὰ μόνο οἱ προφῆτες (ἔχουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα), γιὰτὶ ἔχουν μάθει τὰ περασμένα ἀπὸ τὴν θεία ἐμπνευση].

Γίνεται ἀντιληπτὸ λοιπὸν ἐδῶ, ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ ἰουδαϊκὸ πνεῦμα, ὅπως κατ' ἐξοχὴν τὸ ἐκφράζει ὁ Ἰώσηπος, τὸ ἱστορικὸ παρελθὸν δὲν γίνεται γνωστὸ μὲ τὴν

→

ἀντικειμενική έρευνα του οίουδήποτε έλεύθερα σκεπτόμενου ανθρώπου αλλά μόνο από το ιερατείο («προφήτες») διά της θείας έμπνεύσεως (ή «θεοῦ έπίπνοια»). Πρόκειται για την λογοκρισία του ραββινικού ιερατείου. Είναι καταφανές λοιπόν, ότι, όταν μιλάμε για ιουδαϊκή, έβραϊκή ή σιωνιστική αντίληψη, έννοούμε τον θεοκρατικό (ή και όποιασδήποτε άλλης μορφής) δογματισμό, που επικαλείται «θείες» (ή άλλης μορφής απολυτοποιημένες) αποκαλύψεις. Σήμερα υπάρχουν πολλοί «ιεροί τόποι τύπου Σινᾶ» με πλείστα όσα όνόματα, ειδικά στον τομέα της πολιτικής... Και το τραγικότερο είναι ότι, ή ιουδαϊκή δογματική έξουσιαστική αντίληψη σήμερα θρίσκειται ύπολανθάνουσα και σέ αρκετούς «έλληνιστές» και «έθνικιστές», που έλληνίζουν στα λόγια, αλλά ό τρόπος σκέψης τους είναι ιουδαϊκός. Όπως επίσης υπάρχουν και πολλοί Έβραίοι που έχουν έλληνική έλευθερία πνεύματος (όπως π.χ. ό Ίωσήφ Γιεχούντα που συνέγραψε τό έργο «*Hebrew is Greek*», έκδ. Oxford University Press, 1982).

Τέλος πάντων ή διερεύνηση της ποιότητας της έλληνικότητας ως πνευματικού χαρακτηριστικού άπαιτεί ίστορική όξυδέρχεια και όχι επιδερμικές διαπιστώσεις. Η αναλυτική γνώση αίτιών και αίτιατων ήταν πάντα ό πνευματικός δρόμος του Έλληνα. Γι' αυτό δέν έχουν νόημα για τον έλληνικά σκεπτόμενο διλήμματα π.χ. του τύπου «ναι ή όχι στο όλοκαύτωμα των Έβραίων». Ό Έλληνας είναι αιώνιος έραστής της αλήθειας. Γι' αυτό τον ενδιαφέρουν πρώτιστα τά γεγονότα, τά στοιχεία, οι πληροφορίες που συνάγονται κατόπιν έλέγχου και αποδείξεως γύρω από τό θέμα όλοκαύτωμα, με μία λέξη ή ίστορική αλήθεια. Ούτε ζυγίζει για τον Έλληνα πιο πολύ ό Έβραϊός νεκρός από τον Πολωνό, τον Ρώσο, τον Αρμένιο ή τον Παλαιστίνιο. Όλοι οι νεκροί, αν θυσιάστηκαν πράγματι για την ιδέα της έλευθερίας και όχι για κάτι έξουσιαστικό, τιμώνται εξίσου.

Στον Όλυμπο των θεών και των ήρώων ύπάρχει πάντα θέση, δίπλα στο Μιτιάδη και τό Λεωνίδα, για την Υπατία και τό Διονύσιο τον Σκυλόσοφο, για τον Τζορντάνο Μπρούνο και τον Κοσμᾶ τον Αίτωλό. Προκαταλήψεις, δογματισμοί και έξουσιαστικές αυθαιρεσίες δέν έχουν θέση κάτω από τον έλληνικό πνευματικό ήλιο. Γι' αυτό και κάθε «-ισμός», (έθνικισμός-διεθνισμός, χριστιανισμός-μουσουλμανισμός, σιωνισμός-αντισιωνισμός, καπιταλισμός-σοσιαλισμός κ.λπ.) απέχει του φωτός της έλληνικότητας. Και μιᾶ παρατήρηση: όλοι οι «-ισμοί» έχουν ίστορικά την ίδια πνευματική μήτρα: τον ιουδαϊκό-δογματικό τρόπο σκέψης. (Παρέκβαση: ό όρος «έθνικισμός» δέν ύπάρχει στο άρχαίο Έλληνικό λεξιλόγιο και ό όρος «έλληνισμός» ανάγεται μόλις στα Άλεξανδρινά χρόνια, ως πολιτιστικό κυρίως χαρακτηριστικό).

Τελειώνοντας αναφέρουμε συνοπτικά, ότι τό έννοιολογικό περιεχόμενο της πανάρχαιης ίστορικής σταθεράς «Έλλην-Έλλάς» έγκειται στην έλευθερία της σκέψης, που πηγάζει από τό «κατά φύσιν ζήν» και άπάδει κάθε μορφής δογματισμού. Σ' αυτό τό πνευματικό μέγεθος άλλωστε όφείλεται και ό ύψηλότερος πολιτισμός που είδε ποτέ ή ανθρωπότητα και που είχε ως κέντρο του τον άνθρωπο. Τελικά δέν θα ήταν ύπερβολή νά ποῦμε, πώς ό έχθρός του έλληνικού πνεύματος είναι στην ουσία, συνειδητά ή άσυνειδητά, έχθρός της ανθρωπίνης γνώσεως, γιατί «έν τό σοφόν έπίστασθαι γνώμην, όκη (=μέ ποιό τρόπο) κυβερνάται πάντα διά πάντων» (H. Diels, *Ήράκλειτος*, 41).

Ένίοχος

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

“Ας ανατρέξωμε στήν τεράστια κληρονομιά μας

Κύριε διευθυντά,

Διαβάζοντας τὸ ἄρθρον τοῦ Παν-Αἰολου εἰς τὴν στήλην «Ἑλλογα καὶ Μαντικά» τοῦ ὑπ. ἀριθ. 135 τεύχους τοῦ «Δαυλοῦ», ἐνοιῶσα ἰδιαίτην πνευματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ τὰ γραφόμενά του, τὰ ὅποια μὲ εὐρίσκουν ἀπολύτως σύμφωνον. Ὅντως εἶναι ἀπορίας ἄξιον τὸ διατὶ ἐπὶ δύο χιλιετίαι οἱ θρησκευτικοὶ καὶ πνευματικοὶ ταγοὶ τοῦ Ἔθνους μας ἐθελοτυφλοῦσαν καὶ ἐθελοτυφλοῦν κατ' ἐξακολούθησιν. (Ἀλήθεια ποιοὶ πνευματικοὶ ταγοί;). Ἰσως εἰς ἄλλους μακρυνούς καὶ ἀπωτέρους χρόνους νὰ ὑπῆρξε κάποια δικαιολογία, σήμερον ὁμως;

Ἀλλὰ ἂν δεχθούμε τὴν ἱστορικὴ συκοφαντία, ὅτι «εἰδωλολάτρες» ὑπῆρξαν οἱ Ἕλληνες, ἐρωτᾶται: ποῖον ἠνώχλησαν, εἰς ποῖον λαὸν προσπάθησαν νὰ ἐπιβάλουν τὸ 12θεον διὰ τῆς δίας (ἡ μεμονωμένη περίπτωσις, καὶ καταδικαστέα ἀπὸ κάθε ἐχέφρονα Ἕλληνα, τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς δὲν ἀποτελεῖ ὅλον), πότε προέδρῃσαν οἱ Ἕλληνες «εἰδωλολάτρες» εἰς ἀσχημοσύνας καὶ βανδαλισμούς ὡς οἱ περιδόητοι ἄλλοι «μονοθεῖστές»; Ἐν κατακλείδι ὁμως, ἀγαπητέ μου Παν-Αἰολε, δὲν εἶναι ἀναφαίρετο δικαίωμα παντὸς ἀτόμου καὶ λαοῦ νὰ λατρεύει ὃ,τι αὐτὸ-αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, ὃ,τι αὐτὸ-αὐτὸν πληροῖ, ἐκφράζει, εὐχαριστεῖ καὶ πνευματικῶς ἱκανοποιεῖ;

Διὰ τὴν ἀπαιτήσιν τώρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὅπως γίνῃ ἀποκαθῆλωσις τῶν ἐβραϊκῶν προτύπων-μορφῶν καὶ ἀποκάθαρσις ὅλων τῶν χριστιανικῶν βιβλίων ἀπὸ τὰ ἐβραϊκὰ δόγματα· τοῦτο θὰ συμβεῖ μόνον, ὅταν πρῶτον πραγματοποιηθῇ ἐντὸς μας. Ἦδη μὲ τὸν διαφωτισμὸν ποὺ ἐκτεταμένα γίνεται μέσω τῶν στηλῶν τοῦ «Δαυλοῦ» ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀποζητᾷ τὴν ὁλοκλήρωσιν της. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπιτευχθῇ ἡ ὡς ἂν ὁλοκλήρωσις, τότε, φρονῶ, θὰ καταστῇ δυνατὴ καὶ ἡ ἀποκαθῆλωσις τῶν ἐβραϊκῶν προτύπων-μορφῶν καὶ ἡ ἀποκάθαρσις ὅλων τῶν χριστιανικῶν βιβλίων ἀπὸ τῶν ἐβραϊκῶν ἀνθελληνικῶν δογματισμῶν. Χρειάζεται καὶ ἀπαιτεῖται ὁμως ἀγῶνας σκληρὸς καὶ ἐπίπονος, διὰ νὰ διαφωτισθῇ καὶ φωτισθῇ ὁ νεοέλλην, ποὺ δυστυχῶς παραπαίει καὶ παραδέρνει ἀνάμεσα σὲ ξένα πρότυπα, τὰ ὅποια οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν ἱστορίαν του (ἀλήθεια, πόσοι ἐκ τῶν Ἑλλήνων γνωρίζουν τὴν ἱστορίαν τους;) καὶ τὴν τεράστια πολιτιστικὴ κληρονομία του, τὰ ὅποια τοῦ ἐπεβλήθησαν διὰ τῆς δίας.

Διερωτᾶσθε, καὶ πολὺ σωστὰ δεδαιώς, διατὶ νὰ ὑμνῆται ὁ Δαυὶδ καὶ ὄχι ὁ ἐκφραστὴς τοῦ λόγου καὶ τῆς δημοκρατίας Θησεύς. Προσθῆτω καὶ ἐγὼ ὡς Ἕλλην: Διατὶ νὰ ἀναφέρονται οἱ «Ψαλμοὶ» τοῦ Δαυὶδ καὶ οὐχὶ ὑπέροχα χωρία ἀπὸ τοὺς ἀξεπέραστους τραγικούς μας. [Θλίβομαι, ὅταν διαβάζω μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐκ μέρους τοῦ περιωνύμου —μακαρίτου πλέον— Κωνσταντίνου Τρεμπέλλα, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται κορυφή, καὶ βλέπω τὸν ἀδικαιολόγητον μισελληνισμὸν τοῦ «μεγάλου» καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος κάπου καὶ ἐκτὸς κειμένου σχολιάζει διὰ στόματος τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ: «Τί νὰ ἔγινε ὁ Κύριος; μὴ τυχὸν ἔφυγε καὶ πῆγε στὴ χώρα τῶν μαρῶν Ἑλλήνων;» ... χαῖρε βάθος ἀμέτρητον...].

Τώρα ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου, ἀγαπητέ Πάν-Αἰολε, πάνω σὲ μὰ ἐρώτησή «σας». «... Πρὶν ἐμφανισθῶσιν αὐτοῖς τὰ θεῖα εὐεργετήματα...». Ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ «θεῖα εὐεργετήματα»; Μήπως ἡ καταστροφὴ ἐνὸς τεραστίου καὶ ἀνεπαναλήπτου πολιτισμοῦ; Μήπως ἡ καταστροφὴ, ἡ δῆωσις καὶ ἡ ἐξαφάνισις ἱερῶν ἑλληνικῶν περικαλλῶν ναῶν; Μήπως ἡ καταστροφὴ τῶν κατ' ἐξοχὴν θρησκευτικῶν κέντρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς ἡ Ὀλυμπία; Ἡ τέλος ὁ ἐξανδραποδισμὸς ἐνὸς ὄντως μεγάλου λα-

→

οὔ, πού δὲν ἠθέλησεν αὐτοβούλως ν' ἀσπασθῇ τὸ τερατούργημα τοῦ πρώτου μσέλληνο Σαοῦλ; Ποιὸς «σοφός» ἱερωμένος ἢ «πνευματικός» ταγὸς τοῦ Ρωμαίου Κρατιδίου ἔχει τὴν τόλμην καὶ τὴν παρησίαν νὰ μᾶς ἀντικρούσῃ ἀπαντώντας εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα; Ἄς μὲ συγχωρήσουν οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ». Πρόθεσίς μου δὲν εἶναι νὰ θίξω τὴν καλοπροαίρετον πίστιν των, ἀλλὰ νὰ τονίσω τὸ μεγαλύτερο καὶ εἰδεχθέστερο πνευματικὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἐξετελέσθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Καὶ τὸ τελευταῖο ἐρώτημά μου: τί σχέσιν ἔχουμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες μὲ ξένους θεοὺς καὶ προφῆτες; τί σχέσιν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων μὲ τοιοῦτου εἶδους ἀντιανθρώπινα καὶ ἀνθελληνικά πρότυπα; πῶς γίνεται ἀνεκτὸν καὶ παραδεκτὸν, λαὸς πού ἐστήριξεν τὴ ζωὴ του ἐπὶ αἰῶνας εἰς τὴν ἀγάπῃ τοῦ καλοῦ, τοῦ ωραίου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ νὰ σύρεται ἕως σήμερον πένης καὶ ἐνδεῆς ὀπισθεν τοιοῦτων προτύπων-μορφῶν; πῶς δεχόμεθα τὸν προσηλακισμόν καὶ τὸν ἀφελληνισμόν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἢ μουσικότητα τῆς ὁποίας συμφώνως μὲ τὸν Γ. Ξενάκη εἶναι ἐφάμιλλος τῆς συμπατικῆς τοιαύτης; καὶ τὰ θεῖα (;) εὐεργετήματα, πού δὲν ἐνεφανίσθησαν εἰς λαοὺς πέραν τῆς Περσίας, πότε θὰ ἐμφανισθοῦν; ὥς πότε οἱ λαοὶ αὐτοὶ θὰ «διαμένουν ἐν τυφλότῃ» καὶ θὰ διώνουν ἀτυχῶς;

Ἄς ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν μας καὶ εἰς τὴν τερασίαν πνευματικὴ μας κληρονομία. Καὶ ἂς καταστῶμεν κοινωνοὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ καθόλου ὁλοκλήρωσίς μας.

Φιλικώτατα διατελῶ

Μὲ ἑλληνικοὺς χαιρετισμοὺς καὶ ὀραματισμοὺς

Διόδωρος Ἀθμονεύς

Ἐν πλῶ

Καντώνα Λαϊκῆς Κίνας

Υ.Γ. Συγχωρήστε μου τὸ ψευδώνυμον. Εἶμαι ναυτικὸς ἐν ἐνεργείᾳ, γεγονός πού μὲ ἀναγκάζει νὰ φυλάγμαι. Ὅταν μὲ τὸ καλὸ ξεμπαρκάρω, θὰ γνωριστοῦμε καὶ θὰ καταλάβετε πολλὰ ἀπὸ τίς προφυλάξεις μου. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Δεκάδες πόλεις στὶς ΗΠΑ μὲ ἑλληνικὰ ὀνόματα

Κύριε διευθυντά,

Σχετικῶς μὲ τὸ σχόλιο τῆς Αἴσας («Δαυλός» τεύχος 138, σελὶς 8054) τὸ σχετικὸ μὲ τὴν πόλιν «Υψηλάντης» τῆς πολιτείας Μίτσιγκαν τῶν ΗΠΑ θέλω νὰ προσθέσω ὅτι στὴν χώρα αὐτή, ὅπως καὶ στὸν γειτονικὸν τῆς Καναδᾶ, ὑπάρχουν δεκάδες ἀκόμη πόλεις καὶ τοπωνύμια μὲ ἑλληνικὰ ὀνομασίες. Ἀναφέρω μερικὰς:

Ὁχάιο: Athens, Minerva, Callipolis, Troy, Delphes, Attica, Xenia. Τεννεσσὶ: Sparta. Ἀλαμπάμα: Athens, Demopolis, Attalla, Alexander City, Troy. Γεωργία: Athens, Sparta. Νότιος Καρολίνα: Spartanburg. Φλώριδα: Zephyrhills, Arcadia. Ἀρκάνσας:

Helena, Mount Ida, Dardanelle, Eureka Springs. Καλιφόρνια: Eureka. Μοντάνα: Eureka. Νεβάδα: Eureka. Βόρειος Ντακότα: Alexander. Νότιος Ντακότα: Alexandria. Οὐϊσκόνσιν: Solon Springs, Sparta. Μίτσιγκαν: Ithaca, Ypsilanti. Νέα Ὑόρκη: Ithaca, Syracuse, Troy, Alexandria Bay. Νιού Χαμσάιρ: Laconia. Μαίρυλαντ: Alexandria (στὰ σύνορα Μαίρυλαντ καὶ Βιργινίας). Ὀντάριο (Καναδᾶς): Marathon.

Μὲ τὸ ὄνομα Athens ὑπάρχουν 3 πόλεις. Μὲ τὸ ὄνομα Troy 3, Sparta 4, Eureka 4, Alexandria (καὶ παρεμφερῆ) 5 καὶ Ithaca 2.

Μετὰ τιμῆς

Δημήτριος Κοντέας

Ἀθήνα

Τὰ λάθη ὁρισμένων κληρικῶν στὰ μοναστήρια

Κύριε Λάμπρου,

Σὰς γράφω ἀπὸ τὸ πανέμορφο νησί τῆς Πάτμου, τὴν ὁποία ἐπισκέφθηκα μὲ τὸ πλοῖο τοῦ ὁποίου εἶμαι πλοίαρχος. Στὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ εἶχα στὴν διάθεσή μου νὰ τὸ χαρῶ (μερικὲς ὥρες) περπάτησα στὸ λιμάνι του καὶ θέλησα νὰ μάθω, διότι πολλὰ καὶ θαυμαστὰ εἶχα ἀκούσει, γιὰ τὴν μονὴ τοῦ Ἱωάννου Θεολόγου. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ρώτησα μὲ παρότρυναν νὰ διαβάσω τὸν τουριστικὸ ὁδηγό. Τὸν διάβασα λοιπὸν καὶ ἰδοὺ τί διδάχθηκα ἀπὸ αὐτόν:

Ὁσὶος Χριστόδουλος: ἀφοῦ τὸ 1085 μ.Χ. ἔκανε ἀναγνώριση στὸ νησί τῆς Πάτμου, ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ἀλέξιο τὸν Ἀ' τὸν Κομνηνὸ τὴν παραχώρηση τοῦ νησιοῦ, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ ἔκρινε κατάλληλο διὰ μοναχικὴ ζωή. Ὁ αὐτοκράτορας τοῦ τὸ παρεχώρησε, καὶ τότε αὐτὸς βάλθηκε νὰ φτιάξει ἕνα μοναστήρι. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ὁ αὐτοκράτορας τοῦ παραχωροῦσε πλήρη φορολογικὴ ἀτέλεια. Πῆγε λοιπὸν ὁ ὁσὶος καὶ ἀφοῦ κατέστρεψε τὸν ἀρχαῖο Ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ποὺ δρισκόταν στὴν σημερινὴ θέση τοῦ μοναστηριοῦ (ὅπως ἀναφέρει ὁ Μητροπολίτης Ρόδου Ἰωάννης στὸ ἔργο του «*Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου*», Ἀθήνησιν 1845 σελ. 126, ὁ ὁσὶος «*πρῶτον συνέτριψεν ἕνα εἰδωλὸν ὅπου εἶχασιν ἐκεῖ μὲ τέχνην πολλήν εἰς τ' ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος*»), ξεκίνησε γιὰ νὰ φτιάξει τὸ μοναστήρι του.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ὁδηγοῦ συνεχίζει ὡς ἑξῆς: Τὸν 12ο αἰῶνα μετὰ ἀπὸ ἐπίμονες προσπάθειες τῶν διαδόχων τοῦ ὁσίου, μὲ χρηματικὲς ἐνισχύσεις τοῦ αὐτοκράτορα, μὲ προνόμια κ.λπ. ἐπιτρέπουν στὴν μονὴ ν' ἀποκτήσει μετόχια σὲ διάφορα γύρω νησιά καὶ δύο ἐμπορικὰ πλοῖα. Κατὰ τὶς σταυροφορίες οἱ μοναχοὶ ζητοῦν τὴν βοήθεια τοῦ Πάπα ἐπιδιώκοντας γι' ἀκόμη μιά φορὰ εἰς δάρος τῶν ἐντόπιων, ποὺ σ' ὅλες τὶς ἐπιδρομὲς τῶν βαρβάρων αὐτοὶ κατασφάζονται, καὶ τὸ μοναστήρι θγαίνει μὲ περὶ σσότερα προνόμια. Ἀποκορύφωμα τῆς

ἰσχύος του εἶναι στὸ 1655 μ.Χ., ὅποτε τελικῶς καὶ κατ' ἀποκλειστικότητα δλοκληρη ἡ Πάτμος διοικεῖται ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Ὁ Choiseul Gouffier (Γάλλος) μαρτυρεῖ τὸ 1776: «*Ἑλληνικὲς δεισιδαιμονίες καὶ λαϊκὴ ἀμάθεια. Ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπιδύσσουν τόσοι μοναχοί, ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ μετόχια στὰ γειτονικὰ νησιά*». Καὶ τὸ χειρότερο ὅλων: Τὸ 1799 γράφει ὁ Edward Clarke, Ἀγγλὸς διδάκτωρ στὸ Καίμπριτζ: «*Στὴν Πάτμο ζήτησα ἀδεία νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν βιβλιοθήκη. Ἦταν μιά κάμαρη μὲ θολωτὴ ὀροφή, γεμάτη βιβλία καὶ χειρόγραφα πολλὰ πεταμένα στὸ πάτωμα, δορὰ τοῦ σκώρου καὶ τῆς μούχλας*». Μέσα σ' αὐτὰ ἀνακάλυψε πολλὲς ἀνεκτίμητες περγαμηνές, πανάρχαια κείμενα, ὅπως ὁ 24ος διάλογος τοῦ Πλάτωνος, τὸ Λεξικὸ τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, δύο τόμοι «Ἑλληνικῶν Ὑμνων» μὲ νότες τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μουσικῆς. Καὶ συνεχίζει: «*Μέσα ἀπὸ τὸ πλοῖο περιμέναμε μὲ ἀγωνία καὶ ὑποθέταμε, ὅτι δὲν θὰ μᾶς τὰ στείλει, ὥσπον εἶδαμε ἕνα παιδί μ' ἕνα κοφίνι στὸν ὦμο νὰ φτάνει στὴν παραλία. Ὡς ὅταν εἶδαμε τὸν πλατωνικὸ διάλογο, τὸ λεξικὸ τοῦ Κυρίλλου καὶ ἄλλα χειρόγραφα. Τὰ κρύψαμε κάτω ἀπὸ τὰ στρώματα. Γυρίσαμε στὴν κοντέρτα καὶ παραδώσαμε τὸ κοφίνι μαζί μ' ἕνα καλὸ μπαξίσι*».

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο λοιπὸν μιά θρησκεία ἰσχυρίζεται ὅτι ἔδρασε σὰν ἐθνικὴ καὶ ἔσωσε τὴν παράδοση τοῦ πολιτισμοῦ μας; Ὁ τρόπος δηλαδὴ γιὰ νὰ διεκδικήσω πατριωτικὲς δάφνες, εἶναι νὰ κατεδαφίσω τὰ πανάρχαια ἀρχιτεκτονικὰ ἀριστουργήματα, νὰ ξεπουλῶ στοὺς ξένους τὴν μνήμη τους, νὰ ἐμπορεύομαι τὶς βιβλιοθήκες τους;

Μετὰ τιμῆς
Μηνιώτης Μιχαὴλ
Πλοίαρχος Ε.Ν.
Κουντουριωτῶν 4 – Χαλάνδρι

Μιὰ ἀποκωδικοποίηση τῆς λέξης «ὠόν»

Ἀγαπητὸ περιοδικὸ «Δαυλός»,

Θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμό καὶ τὸν σεβασμὸ μου πρὸς ὅλους τοὺς συνεργάτες σας ἀνεξαρτέτως, οἱ ὁποῖοι στοὺς χαλεποὺς αὐτοὺς καιροὺς κατορθώνουν καὶ ἀρθρώνουν λόγο ἀμυγῶς Ἑλληνικὸ.

Τὸ θέμα τῆς ἐπιστολῆς μου εἶναι τὸ ἑξῆς: πρὶν ἕναν ἀκριβῶς χρόνον εἶχα συναντήσει

σὲ βιβλιοπωλεῖο τῶν Ἀθηνῶν τὸ καταπληκτικὸ πρᾶγμα ἔργο τοῦ Η. Α. Τσατσόμοιρου: «*Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας*». Τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖο φυσικὰ ἀγόρασα τότε, τὸ μελετῶ ὅποτε ἔχω χρόνον καὶ κάθε φορὰ βρίσκω σὲ αὐτό, ἀνακαλύπτω θὰ ἔλεγα, καινούργια στοιχεῖα, ποὺ μοῦ κε-ντρίζουν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς

ἐρευνάς μου ἐπὶ τῆς σημασίας τῶν φωνηέντων καὶ διαβάζοντας ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Η. Λ. Τσατσόμοιρου σχετικὰ μὲ τὸ θέμα, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ παραθέσω μία δική μου ἐρμηνεία γιὰ τὸ γράμμα ὠμέγα καὶ —στηριζόμενος καὶ ἐμπνεόμενος πάντοτε ἀπὸ τὸ βιβλίο «*Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας*» — μία ἀκόμα ἐρμηνεία, μὲ στοιχεῖα μέσα ἀπὸ τὸ βιβλίο, τῆς λέξης ΩΝ.

Τὸ Ω συμβολίζει καὶ τὸ σπασμένο αὐγὸ, ἐκ τοῦ ὁποῖου ρέει ἡ οὐσία (τὸ ἀσπράδι καὶ ὁ κρόκος). Πράγματι τὸ αὐγὸ ἔχει σχῆμα περίπου σάν Ο. Παρατηροῦμε, ὅτι κύριο χαρακτηριστικό τοῦ αὐγοῦ εἶναι ὅτι ἰσορροπεῖ μόνο στὴν ὕπτια θέση. Ὅταν τὸ αὐγὸ σπάει στὴν μία ἄκρη, μπορεῖ καὶ ἰσορροπεῖ ὀρθιο: Ω. Ταυτόχρονα ἀπὸ τὸ σπασμένο μέρος ρέει πρὸς τὰ ἔξω ἡ οὐσία, ἡ ὁποία ἀπλώνεται στὸν γύρω χώρο, καταλαμβάνοντας ἀρκετὰ μεγαλύτερη ἐπιφάνεια ἀπ' ὅ,τι ὅταν αὐτὴ (ἡ οὐσία) κατελάμβανε ὄντας κλεισμένη στοῦ αὐγοῦ. Σχηματικὰ ἡ ἐκροή τῆς οὐσίας ἔξω ἀπὸ τὸ αὐγὸ ἔχει ὡς ἑξῆς: Ω ἢ Ω. Προηγούμενως ἀνέφερα, ὅτι κύριο χαρακτηριστικό τοῦ αὐγοῦ ποὺ δὲν εἶναι σπασμένο, εἶναι ὅτι ἰσορροπεῖ σὲ ὕπτια θέση, ἐνῶ τὸ σπασμένο στὴν ἄκρη ἰσορροπεῖ ὀρθιο (μπορεῖ καὶ ἰσορροπεῖ ὀρθιο). Ὡστόσο, ὅταν τὸ αὐγὸ εἶναι ἀσπαστο καὶ ἔχει τὴν μορφή Ο, μπορεῖ νὰ δώσει (μετὰ ἀπὸ κατάλληλη διεργασία) ἓνα μικρὸ πτηνόν. Ἀντιθέτως, ὅταν τὸ αὐγὸ σπάσει καὶ ἔχει τὴν μορφή Ω μὲ τὴν οὐσία του νὰ ρέει στὸν περιβάλλοντα χώρο, χάνει πλέον τὴν ἱκανότητα νὰ δώσῃ ζῶντα ὄργανισμο. Νὰ συμπληρώσουμε, ὅτι στὴν ὕπτια θέση τὸ αὐγὸ στηρίζεται σὲ μεγαλύτερη ἐπιφάνεια ἀπ' ὅ,τι στὴν ὀρθή θέση (ὅπου στηρίζεται στὰ ἄκρα — παραβολὴ καὶ μὲ τὴν «αἰγυπτιακή», οὐσιαστικὰ προκατακλυσμαία ἑλληνικὴ θεότητα τοῦ οὐρανοῦ Νούτ, ποὺ ἐδράζει τὸ σῶμα τῆς ἐπάνω στὰ ἄκρα: πέλματα, παλάμες).

Ἄς παραβάλουμε τὰ προαναφερθέντα γιὰ τὸ αὐγὸ μὲ τὸν Ὅορανό-Οὐρανόν-Ωρανό. Τόσο ἀπὸ τὴν «*Θεογονία*», ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Ἀπολλόδωρου «*Βιβλιοθήκη*» γνωρίζουμε, ὅτι ἀναφορικά μὲ τὸν Οὐρανόν,

ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρο «*πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμου*», ἔχουμε δύο φάσεις: α) Πρὶν τὸν «*εὐνουχισμό*» ἀπὸ τὸν Κρόνο-Χρόνο. Σὲ αὐτὴ τὴ φάση ὁ Οὐρανὸς «*σμίγῃ*» μὲ τὴν Γῆ, ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μαζὶ τῆς καὶ δίδει ἀπογόνους. β) Στὴν μετὰ τὸν «*εὐνουχισμό*» φάση, ὅπου ὁ Οὐρανὸς ἀκρωτηριασμένος δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ δώσῃ πλέον ἀπογόνους καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ Γῆ. Φυσικὰ δὲν ὑποστηρίζω, ὅτι ἡ ἐρμηνεία ποὺ παρέθεσα εἶναι ὀρθὴ σὲ ὅλα τὰ σημεῖα. Αὐτὸ ὅμως ποὺ σαφῶς διακρίνεται στὰ προαναφερθέντα εἶναι μία κάποια ἀναλογία, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς δὲν εἶναι τυχαία.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν λέξη ΩΝ, πιστεύω ὅτι περιγράφει κυριολεκτικὰ τὴν γέννηση οἰωνοῦ (πτηνοῦ) → Ο, ποὺ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν «*μήτρα*» (τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐγοῦ), «*νηδύν*» → Ν στὸν μέγιστο χώρο → Ω. Τὸ νόημα τοῦ γράμματος Ν ὡστόσο θὰ μπορούσε νὰ ἀποδοθῇ καλύτερα μὲ τὴν λέξη *νηνίον*. Αὐτὴ ἡ ἀπόδοση ἐνδεχομένως νὰ εἶναι ὀρθότερη: οἰωνὸς → Ο νηνίον → Ν ἐξέρχεται στὸν μέγιστο χώρο → Ω. Ἡ γενικότερα, κάτι νεόν → Ν ἀπὸ ἓναν περιορισμένο χώρο → Ο ἐξέρχεται στὸν μέγιστο χώρο → Ω. Ὡστόσο τὸ νόημα, ἡ οὐσία γύρω ἀπὸ τὸ αὐγὸ δὲν ἀλλάζει, καὶ αὐτὸ εἶναι σημαντικό. Φυσικὰ — νὰ ἐπαναλάβω καὶ πάλι — οἱ ἐρμηνεῖς γιὰ τὴν λέξη ΩΝ ἔχουν παρθεῖ ἀπὸ τὸ βιβλίο «*Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας*».

Νὰ προσθέσω ἀκόμα, ὅτι, ἂν γράψουμε ἀνάποδα τὴν λέξη ΩΝ λαμβάνεται τὸ ῥῆμα ΝΩ. Τοὺς συσχετισμοὺς μεταξὺ τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ ῥήματος μποροῦν καὶ μόνοι οἱ ἀναγνώστες νὰ ἀνακαλύψουν. Θὰ ἤθελα νὰ σημειώσω μονάχα ὅτι: ἡ νόησις → Ν ἀπὸ ἓναν περιορισμένο χώρο → Ο μᾶς μεταφέρει στὸν μέγιστο χώρο → Ω.

Φιλικὰ

Ἰωάννης Τσαμαλῆς

Τατοῖου 49, 144-51 Μεταμόρφωση

Πρόταση γιὰ μιὰ θρησκευτικὴ Ἀμφικτυονία

Ἀξιότιμε κ. διευθυντά,

Διαβάζοντας τὸν «*Δαυλὸ*» παρατηρῶ, ὅτι δέχεστε ἀπὸ διάφορους ἀναγνώστες ἀπόψεις ἐπὶ διαφόρων θεμάτων ἐλεύθερα διατυπωμένες καὶ χωρὶς περιορισμούς ἀναφορᾶς, γι' αὐτὸ θέλω, καὶ σὰς παρακαλῶ θερμὰ, ὅπως δεχθεῖτε καὶ καταχωρίσετε τὴν κάτωθι ἀναφορὰ μου.

Ἀπευθύνομαι πρὸς ὅλους τοὺς προκα-

θήμενους τῶν λειτουργουσῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην θρησκείων καὶ θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τοὺς ὑπενθυμίσω, ὅτι συντηροῦν ἓναν ἄκρατο δογματικὸ φανατισμό, ὁ καθένας γιὰ τὴν δική του δοξασία, ποὺ προκαλεῖ μῖσος καὶ ἀντιδικίες μεταξὺ ὁπαδῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα ἀπέτελεσαν καὶ ἀποτελοῦν γιὰ τὴν ἀνθρωπό-

→

'Αποκρυπτογράφηση τῆς ἐπιγραφῆς ἀμφορέως τῶν Θηδῶν

Κύριε διευθυντά,

Ἀνατρέχοντας στή σελ. 7988 τοῦ τεύχους 137 τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ συγκεκριμένα στὸν ἀμφορέα τῶν Θηδῶν πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἐνδιαφερομένων παραθέτω ἀποκρυπτογράφηση τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφῆς.

1. Χαρακτήρες Θηδῶν:

2. Χαρακτήρες Μινωϊκῆς:

3. Ἀπόδοση σὲ συλλαβές: *pa - su - jo - a - na - li*

4. Προκῦπτον κείμενο μὲ ἀνάγνωση ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά: ΛΗ ΝΑΑ ΓΙΟ ΣΟΥ ΠΑ

5. Ἀπόδοση: (Ε)᾽ ΛΗΝΑΑ ΥΙΟ ΣΟΥ ΠΑ

6. Ἐλεύθερη ἀπόδοση: Ἑλληνάας, υἱὸς σοῦ πατρὸς

7. Προκῦπτον κείμενο μὲ ἀνάγνωση ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: ΠΑ ΣΟΥ ΖΟΑ ᾽Ν ΑΛΙ

8. Ἀπόδοση: ΠΑ ΣΟΥ ΖΩΗ ΕΝ ΑΛΙ

9. Ἐλεύθερη ἀπόδοση: Πάτερ, σοῦ ζωὴ ἐν ἄλλῃ (γῇ)
ἦ: Πάτερ, σοῦ ζωὴ ἐν ἅλῃ (θαλάσση).

Κατὰ τὴν ἄποψή μου ὁ ἀμφορέας, «ἐποχῆς Κάδμου», ἀνατρέχει στὴν ἐμφάνιση τοῦ «Ἑλλήνα» ὡς νέου ἀνθρώπου μετὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Δευκαλίωνα ἀλλὰ καὶ ὡς συνέχεια τοῦ ἀνθρώπου τῆς Αἰγαίϊδος ἀπὸ Ὡγύγιες καὶ πρὸ αὐτῆς ἐποχῆς, τονίζοντας: 1) τὴν καταγωγὴ ἐκ τοῦ Βοώτη Δία (Βοιωτός), 2) τὴν μυθολογικὴ γνῶση περὶ ἐπέκεινα ζωῆς, 3) τὴν μετακίνηση πληθυσμῶν μὲ πιθανὴν εἰδικότερη μνεία θαλασσινοῦ περιβάλλοντος (Πελαγονία).

Μετὰ τιμῆς
Καλλίμαχος Διογένους

τητα πικρή ἔμπειρία. Δεδομένου ὅτι ὅλα τὰ θρησκευτικά δόγματα ἀναφέρονται στήν ἰδια Δύναμη, δηλαδή στὸν Θεό, τὸν ὁποῖο πιστεύουν καὶ ὑμνοῦν τὸ καθένα μὲ διαφορετικό ὄνομα καὶ διαφορετικές διαδικασίες λατρείας, θὰ πρέπει πρὸς αὐτὲς τὶς ἀρχές τῆς κάθε θρησκείας, νὰ ὑπάρχει ὁπωσδήποτε ἀλληλοσεβασμός, καθότι ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη τοῦ ἰδιο Θεοῦ.

“Ὅμως ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων ἔναντι τοῦ Θεοῦ μοιάζει μὲ συμπεριφορὰ ὑπηκόων πρὸς κάποιον βασιλιά ἢ σουλτάνο, τὸν ὁποῖο προσπαθοῦν νὰ ἐξευμενίσουν, γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τὴν εὐνοιά του προσφέροντας τιμὲς καὶ δόξες. Δηλαδή πιστεύεται, ὅτι ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς θνητοὺς δόξες καὶ τιμὲς, γιὰ νὰ αἰσθάνεται ἀνώτερος πάντων καὶ τυφλὴ ὑπακοή, γιὰ νὰ διατηρεῖ τὸν θρόνο του.

[...] Προσερχόμεθα στοὺς ναοὺς ἔμπλεοι πίστεως καὶ μετανοίας, ἀφήνοντας πρὸς στιγμήν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν διάθεση τῆς ἀντιπαλότητας, ὅπως τὴν ὁμπρὲς ἡμᾶς, γιὰ νὰ ὑμνήσουμε καὶ δοξάσουμε τὸν Κύριο μὲ ἀπώτερο σκοπὸ —ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτὸν του—, νὰ τὸν ἐξευμενίσουμε, γιὰ νὰ μᾶς δοθῇ σὴν εὐδόωση τῶν ἐπιδιώξεών μας, οἱ ὁποῖες ξεπερνοῦν τὶς προσωπικὲς μας δυνατότητες. Ἐξερχόμενοι δέ, παραλαβάνουμε πάλι τὴν προσωρινὰ ἐγκαταλειφθεῖσα διάθεση, γιὰ νὰ λειτουργήσουμε μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ, τὸν ρυθμὸ ποὺ ἀντιβαίνει πρὸς τὶς θεϊκὲς ἐπιταγές.

Τὰ ἀνωτέρω ἀναφέρω ὡς ἐπιχειρήματα —καὶ πιστεύω, ὅτι δὲν τὰ ἀμφισβητεῖ κανεὶς—, γιὰ νὰ ἀποδείξω, ὅτι ὅλοι οἱ προκαθήμενοι τῶν διαφόρων θρησκειῶν ἀσχολοῦνται περισσότερο μὲ τὸν δογματικὸ φανατισμὸ, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ ἀντίθετα στρατόπεδα ἐν δυνάμει θρησκώλητων μα-

νιακῶν, οἱ ὁποῖοι σὲ δεδομένη στιγμή «γιὰ τὴν πίστη τους» ἐξοντώνουν ὁλόκληρους λαοὺς μὲ τὴν συγκατάθεση τοῦ δικοῦ τους Θεοῦ.

Καὶ ἐδῶ ἔγκειται ἡ εὐθύνη τῶν προκαθήμενων ὄλων τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην θρησκειῶν. Ὡς ἀναλογιστοῦν τὶς εὐθύνες των, καὶ στὸ χέρι τους εἶναι νὰ δοθῇ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ εἰρηνεύσει καὶ νὰ συναδελφωθοῦν οἱ λαοὶ τῆς. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ αὐτὸς ὁ διακαὴς πόθος, ἔχω νὰ προτείνω τὰ ἑξῆς:

Νὰ ἀναλάβει ἐπισήμως τὴν πρωτοβουλία ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ νὰ ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς προκαθήμενους ὄλων τῶν θρησκειῶν, στοὺς ὁποίους νὰ προτείνει τὴν σύγκληση μιᾶς νέας Οἰκουμενικῆς Συνόδου πανθρησκευτικῆς ἀντιπροσώπευσης μὲ ἔδρα τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν ὁποία θὰ καταβληθεῖ κάθε προσπάθεια ἐκ μέρους ὄλων τῶν μελῶν τῆς, νὰ ὁμονήσουν καὶ νὰ συναδελφωθοῦν μετὰ τὸν, ἀποδεχόμενοι πρωτίστως τὸ κύριο αἷμα τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀρχῶν κάθε θρησκείας καὶ τὴν ἀναγνώριση τῶν ἐκπροσώπων τῆς ὡς ἰσοτίμων μελῶν τῆς Συνόδου. Ἐὰν τοῦτο ἐπιτευχθεῖ, νὰ συνταχθεῖ τὸ καταστατικὸν τῆς Συνόδου.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ὡς μᾶς εἶναι γνωστόν, εἶχαν θεσπίσει τὶς Ἀμφικτυονίες, ποὺ σκόπευαν στὴν συμφιλίωση τῶν ἐλληνικῶν πόλεων, οἱ ὁποῖες μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν σὰν πρότυπο ἐνὸς νέου θεσμοῦ, παγκοσμίου ἐπιπέδου καὶ πανθρησκευτικοῦ χαρακτήρα.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία

Μὲ φιλικοὺς χαίρετισμούς

Νίκος Ἀρβανίτης

Μακεδονίας 12, 14232 Ν. Ἰωνία

Οἱ ἀρχές τοῦ ἐβραϊκοῦ μίσους κατὰ τῶν Ἑλλήνων

Κύριε διευθυντά,

Ἐπιτρέψτε μου μὲ τὴν ἐπιστολή μου αὐτὴ νὰ συμφωνήσω μὲ τὰ γραφόμενα στὸ τεῦχος 135, σελ. 7825, ὑπὸ τὸν τίτλον «Γιὰ νὰ μᾶστε φίλοι...» καὶ μὲ ὑπογραφή Πάν-Αἰολος. Ἐπειδὴ ὁ συνεργάτης σας ἀναφέρθηκε περισσότερο σὲ ζητήματα θρησκείας καὶ διαφορῶν στὴ διδασκαλία τοῦ Γιαχβὲ καὶ τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ σὲ κάποια

περισσότερα ἱστορικά στοιχεῖα [...].

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐλληνικῆς κυριαρχίας τῶν Ἐπιγόνων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἡ Ἰουδαία ἐπηρεάστηκε βαθύτατα ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψης. Ἰδρύθηκαν νέες πόλεις μὲ ἐλληνικά ὀνόματα, ὅπως Ἀθηναίων, Πύργος, Στράτωνος, Σελεύκεια, Ἴππος, Πέλλα, Δίον κ.λπ. καὶ ἀνακατασκευάστηκαν παλιότερες, ὅπως ἡ Σαμά-

ρεια, ή 'Ιόπη, ή Πτολεμαῖς, ή Πανεάς, ή Γάζα κ.ά. Κτίσθηκαν γυμναστήρια, ναοί, ιππόδρομοι, θέατρα, στοές βασιλικές κ.ά. 'Η 'Ελληνική γλώσσα, ως συνήθως, εισέδουσε στην 'Εβραϊκή και επηρέασε σαφέστατα την νεώτερη εξέλιξη των 'Εβραϊκών, τὰ 'Αραμαϊκά, γλώσσα τὴν ὁποία μιλοῦσε κι ὁ Χριστός. 'Ήταν τέτοια ἡ ἑλληνική ἐπιρροή, ὥστε πολλοὶ ἐπιφανεῖς 'Εβραῖοι, καὶ ὄχι μόνον αὐτοί, ἐξελλήνισαν τὰ ὀνόματά τους. 'Ο 'Ανανίας ἐγινε 'Ανανος, ὁ 'Ιωσήφ 'Ιώσηπος κ.ά. 'Αλλοὶ τὰ ἀντικατέστησαν πλήρως: Μενέλαος, 'Ιάσων, 'Αντίγονος, Φίλων, 'Αλέξανδρος, 'Αριστοδούλος. Στὴ χώρα ἐγκατεστάθησαν πολλοὶ ἀπόμαχοι 'Ελληνες στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ἐλάμβαναν ἐκτάσεις ὡς ἀντάλλαγμα γιὰ τὴ θητεία τους, καὶ συνέβαλλαν κι αὐτοὶ στὸν εἰρηνικό ἐξελληνισμό τῆς περιοχῆς, μὲ συμμάχους στὴν πολιτιστική αὐτὴ προσπάθεια τοὺς Φοῖνικες, οἱ ὁποῖοι ταυτίστηκαν μὲ τὸ ἑλληνικό στοιχείο.

Κατὰ τὴν Πτολεμαϊκὴ περίοδο οἱ 'Ελληνες ἀνεγνώρισαν τοὺς 'Εβραίους ὡς ἀνεξάρτητὴ ἐθνότητα, παρέχοντάς τους διοικητικὴ αὐτονομία. Στὴ θέση τοῦ ἀρχιερέα ἐναλλάσσονταν δύο οἰκογένειες, τοῦ Σαδάκ καὶ τοῦ 'Ιωσαδάκ, καὶ ἦταν ὁ θρησκευτικός καὶ πολιτικός ἀρχηγός ὁ πρόεδρος τῶν Σανχρεντίν – συμβουλίου γερουσίας ὑπεύθυνος γιὰ τὴν λειτουργία τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, τὸν καθορισμό καὶ τὴν εἰσπραξὶ τῶν φόρων, τὴ ρύθμιση τοῦ ἡμερολογίου κ.ά.

[...] 'Όταν ὁ 'Αντίοχος Δ' ὁ 'Επιφανὴς (175-164 μ.Χ.) ξεκίνησε γιὰ μίαν ἐκστρατεία κατὰ τῶν Πτολεμαίων, διαδόθηκε ἡ φήμη στὴν 'Ιερουσαλὴμ, ὅτι ὁ 'Αντίοχος σκοτώθηκε. Τότε ὁ πρῶτος ἀρχιερέας 'Ιάσωνας φέροντας δαρέως τὴν κατ' ἐντολὴ τοῦ 'Αντίοχου ἀπομάκρυνσὴ του, ἔδωξε τὸν διάδοχό του Μενέλαο καὶ ἀνέλαβε ἐκ νέου αὐτὸς ἀρχιερέας, αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως περισσότερο συντηρητικός, παρὰ ἑλληνιστής, ἀφοῦ συνεργάστηκε μὲ τὶς πλὴ συντηρητικὲς τάξεις τῶν 'Εβραίων. 'Ο 'Αντίοχος ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε σκοτωθεῖ, μαθαίνοντας τὰ νέα ἐπιστρέφει στὴν 'Ιερουσαλὴμ καὶ τιμωρεῖ τοὺς στασιαστές, κλείνει τὸν Ναό, ἀπαγορεύει τὴν ἰουδαϊκὴ θρησκεία, τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο, τὴν τήρηση τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς περιτομῆς, ὁ δὲ Ναὸς γίνεται Ναὸς ἀφιερωμένος στὸν 'Ολύμπιο Δία.

Αὐτὴ ἡ ἄμεση ἀντίδραση τοῦ 'Αντίοχου Δ' εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ συσπείρωση τῶν 'Εβραίων, στοὺς

κόλπους τῶν ὁποίων ἀναπτύσσεται τὸ κίνημα τῶν Χασσιντεϊμ (ἢ Χασσιδῖμ, ἐξ οὗ καὶ Χασσιδισμός). Αὐτοὶ ἀποδείχθηκαν πιὸ συντηρητικοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον συντηρητικούς 'Εβραίους.

'Ο Μ. Βερέττας στὰ **«Χειρόγραφα τῆς Νεκρῆς Θάλασσας»** σελ. 188, σημειώνει: *«Στοχάζονταν σιωπηλοὶ κάθε πρωὶ πρὶν ἀπὸ τὴν καθημερινὴ προσευχή, τηροῦσαν μὲ φανατισμὸ τὸ Σάββατο καὶ ἀπέφευγαν τὶς σεξουαλικὲς ἐπαφὲς ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Τετάρτη. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς τους, ἓνα παιδί, ποὺ θὰ τὸ συλλάβει ἡ μάνα τὸν Τετάρτη, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γεννηθεῖ Σάββατο».* Γελάτε;

Τὸ σημαντικότερο ὅμως στοιχεῖο στὴν διδασκαλία τῶν Χασσιντεϊμ ἦταν ἡ μεσσιανικὴ ἰδέα, ὁ ἐρχομός τοῦ Μεσσία, ὁ ὁποῖος θὰ λυτρώσει τὸν 'Εβραϊκὸ λαὸ ἀπὸ τοὺς 'Ελληνες καὶ θὰ ἀποκαταστήσει τὴν δυναστεία τοῦ Δαυὶδ. 'Ο ἀπλὸς λαὸς πίστευε στὴ διδασκαλία τῶν Χασσιντεϊμ, ἡ ὁποία διανθιζόταν καὶ μὲ φανταστικὲς μάχες κατὰ τῶν «εἰδωλολατρῶν» καὶ στὴν σίγουρη ἔλευση τοῦ Μεσσία, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἐκπληρώσει τοὺς πόθους ἑνὸς λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνέκαθεν ἐνοιωθε ἀδικημένους, ἄσχετα ἂν ἡ ἀδικία προερχόταν ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς 'Εβραίους πρὸς τοὺς ὁμοδόξους τους... 'Αλλὰ, αὐτὸ εἶναι θέμα κάποιας ἄλλης ἐπιστολῆς.

'Η θεωρία ὅμως τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Μεσσία δημιουργήσε στὰ ἐπόμενα χρόνια τὴν παγκόσμια θεωρία τοῦ Σιωνισμού. Αὐτὴ τὴ στιγμή δέβαια ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὸν Νεοεποχίτικο σατανισμό, καὶ ἀρκεῖ μίαν καταγραφή τῶν τελευταίων γεγονότων καὶ τῆς γειτονικῆς μας ἀναταραχῆς, γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ «εὐσεβεῖς πόθοι» γιὰ μίαν 'Ελλάδα μικρότερη. 'Ας μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἡ Θεσσαλονικὴ ἀποτελεῖ ἱερὴ πόλη γιὰ τὸν «περιούσιον λαόν».

Πιστεύοντας, ὅτι συνέβαλα στὴν κατανόηση τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ἀνθελληνικοῦ μένους τῶν 'Εβραίων, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία, ἐλπίζοντας νὰ ξεκινήσει ἓνας γόνιμος διάλογος πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Μὲ ἐκτίμηση

Γιῶργος Κακαβᾶς

Ρ. Φερραίου 13, 145 61 Κηφισιά

Χανασνοαφροκεντρισμός

Βεβαίως! Ἡ Ἑλληνικὴ Ποίηση ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ὅμηρο. Ἔτσι ξαφνικὰ μιὰ ωραία πρωτὰ ξύπνησε ὁ βάρδος τῆς Ἰωνίας καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ κάνῃ, ἀνεκάλυψε τὸ μέτρο κι ἄρχισε νὰ συνθέτῃ μανιωδῶς. Τσακάλια τώρα, ὅπως εἶναι, οἱ ξένοι ἱστορικοὶ καὶ φιλόλογοι, τὸ ἀντελήφθησαν ἀμέσως. Μάλιστα, κύριοι! Ἡ Ἑλληνικὴ Ποίηση καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἀρχίζουν τὸν 9ο π.Χ. αἰῶνα. Ὅσο δὲ γιὰ τὶς πρὸ τοῦ Ὁμήρου ποιητικὲς παρουσίες, ἔ, αὐτὲς εἶναι ἀρλοῦμπες τοῦ κερατᾶ. Διότι ποιὸς λογικὸς ἄνθρωπος τώρα θὰ πιστέψῃ ὅτι ὑπῆρχε γλῶσσα καὶ λογοτεχνία πρὶν ἀπὸ τὴν Κτίσιν Κόσμου ἀπὸ τὸν Γιαχβὲ τὸ 5.000 π.Χ.; Λογαριασμοὺς κάνανε πολὺ ἀργότερα οἱ Ἕλληνες καὶ τηροῦσαν καταστάσεις. Ἄντε καὶ νὰ ἔγραφαν καμμιὰ στατιστικὴ... μιμούμενοι στὴ γραφὴ τοὺς δασκάλους τους, τοὺς Φοῖνικες.

Γι' αὐτὸ πολὺ ὀρθὰ ὁ μακαρίτης Gilbert Murray ἀποκαλεῖ κάποιους προομηρικὸς ποιητὲς «σκιές». Κι ἀπὸ κοντὰ ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου νὰ πλειοδοτοῦν: ἀνύπαρκτοι, φαντάσματα, θρύλοι. Ὅσο γιὰ τὰ ἔπη τους: φανταστικὲς διηγήσεις ἀπὸ κοντινὰ ταξίδια. Σιγὰ τώρα ποὺ κοιτᾷς καθηγητὲς θὰ δεχθοῦν ὅτι ὑπάρχουν ἑλληνικὰ ἔργα παλαιότερα τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης» καὶ θὰ μασήσουν τὸ παραμῦθι γιὰ τὴν προϊστορικὴ Ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία τῆς Μεσογείου! Καί, μεταξύ μας, σᾶς λέει τίποτε τὸ γεγονὸς πῶς, ὅταν πέθανε ὁ Αἰνός, τὸν ἔκλαψαν ἐπὶ μακρὸν στὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἑγγὺς Ἀνατολὴ καὶ τὴν Αἴγυπτο; Μᾶλλον ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴν ἀνατολικὴ λεκάνη τῆς Μεσογείου θὰ εἶχε πολὺ φωτοχημικὸ νέφος, πού, ὡς γνωστόν, ἐνοχλεῖ τὰ μάτια...

Ἀλλὰ κι ἐκεῖνος ὁ ἀνεκδιήγητος ὁ Ὀρφέας, ποὺ εἶχε τὸ θράσος νὰ περιπλεύσῃ τὴν γῆ καὶ τὸ κυριώτερο νὰ διασωθῇ τὸ ἔργο του; Αἰσχος! Δὲν σεβάστηκε οὔτε τίς γνώμες τῶν κυρίων καθηγητῶν. Ποὺ ναὶ μὲν ἐπιτελοῦν τὸ μορφωτικὸ τους ἔργο ἀγνοῶντας τον, πλὴν ὅμως εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀπαντήσουν σ' ἓνα σωρὸ βλακώδεις ἐρωτήσεις γιὰ τὸν Κινύρα, τὸν Φημονόη, τὸν Πάμφω καὶ ἄλλες σκιές.

Καὶ φυσικὰ οὔτε λόγος νὰ γίνεταί γιὰ τὴν Φορωνίδα. Σιγὰ τώρα, ποὺ θὰ δεχθοῦν τὸ παραμῦθι ὅτι ἡ γῆ κατοικήθηκε ἀπὸ ἐποίκους τοῦ Ἄργου καὶ ὄχι ἀπογόνους τοῦ Νῶε. Ἐδῶ μιᾶνε ἀπὸ μόνα τους τὰ πολιτιστικὰ ἐπιτεύγματα τοῦ αὐστραλοπίθηκου καὶ ὁ ὕψιστος πολιτισμὸς τῆς Ἀφρικανικῆς ἡπείρου! Ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν στοὺς Ἀφροκεντριστές, ὅτι καὶ ὁ τελευταῖος καννίδαλος τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας σμιλεῦει Παρθενῶνες καὶ γράφει ἔπη. Γι' αὐτὸ καὶ πολὺ σωστὰ οἱ καθηγητὲς θεωροῦν τὴν Φορωνίδα ψέμα καὶ τὴν ἀποσιωποῦν. Γιατί ἂν τὴν παραδεχθοῦν, ἡ «Δύναμη» καὶ ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς δὲν θὰ τοὺς συγχωρέσουν. Καὶ καλὰ θὰ κάνουν. Διότι αὐτοὶ σᾶς προβάλλουν, σᾶς κάνουν ἀνθρώπους, σᾶς ψωμίζουν καὶ σεῖς νὰ πηγαίnete ἀντίθετα πρὸς τὰ συμφέροντά τους; Ἐ! Αὐτὸ δὲν τὸ θέλει οὔτε ὁ Γιαχβὲ οὔτε ὁ Ἅγιος Δολλάριος.

Γιώργος Πετρόπουλος

Κάτι γίνεται στην Ελλάδα του 1993

«Καθηγητές και δόκτορες πατρίδα, είσαι χαμένη» [ΟΘΩΝ ΒΙΣΜΑΡΚ]

Ἡ ἄλωση τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου μέσῳ τῆς Παιδείας εἶναι ὁ μέγιστος μοχλὸς ἐπιβολῆς καὶ συντηρήσεως τῆς ἐξουσιαστικῆς τάξεως ἰδεῶν καὶ πραγμάτων, πὺν μπροστά του ἄλλες ἐξουσιαστικὲς πρακτικὲς, ὅπως ἡ οἰκονομικὴ ὑποδούλωση, ἡ βία, τὸ ὀργανωτικὸ ἐπικάλυμμα, ὠχριοῦν, φαίνονται ἀνύπαρκτες· οἱ δὲ πνευματικοὶ πράκτορες τοῦ Διεθνoῦς Ἐξουσιασμοῦ, οἱ «εἰδικοὶ»-«καθηγητές», ἐξασφαλίζουν σὲ τέτοιο βαθμὸ τὴν ἰσχὺ καὶ ἐπιδίωσίν του, ὥστε ὁ στρατός, ἡ ἀστυνόμευση, ἡ «πολιτικὴ ἡγεσία», ἡ διοίκηση, ὁ τεχνολογικὸς ἐξοπλισμὸς νὰ καταντοῦν περιττὰ καὶ ἄχρηστα.

* * *

Ἡ κατηγορία τῶν ἐξουσιαστῶν, στοὺς ὁποίους ἔχει ἀνατεθῇ ἡ ἀποστολὴ τῆς μαζικῆς χαννώσεως μέσῳ τῆς μορφώσεως, δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μὲ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν παιδεία. Ἀγνοοῦν πλήρως καὶ περιφρονοῦν τὴν ἐπιστήμη καὶ ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς γιὰ τὴν ἐκπαίδευση. Οἱ τίτλοι καὶ τὰ διπλώματα πὺν τοὺς ἐφοδιάζει ὁ ἐξουσιασμὸς ἔχουν τὴν ἐννοία τῶν πιστοποιητικῶν νομιμοφροσύνης καὶ ἐπιδόσεως στὴν διαστρέβλωση τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν προαγωγὴ τῶν ἐπιστημονικῶν δογμάτων. Ἡ ἔρευνα, ἡ πεμπτουσία αὐτῇ τοῦ ἐπιστημονικῶς σκέπτεσθαι καὶ ζῆν, εἶναι γι' αὐτοὺς ἀπηγορευμένος καρπός, ἂν ὅχι «terra incognita». Καὶ ἡ καταπολέμηση, συκοφάντηση, ἀποσιώπηση κάθε ἔρευνας πὺν γίνεται ἔξω ἀπὸ τοὺς κύκλους τοὺς εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς κύριες ἀποστολὲς πὺν τοὺς ἔχει ἀναθέσει ἡ Ἰσχὺς.

* * *

Στὴν Ἑλλάδα ἡ τυραννία τῶν πνευματικῶν αὐτῶν πρακτόρων ἦταν μέχρι σήμερα ἀπόλυτη. Μέσα στίς ἐπικρατοῦσες τραγικὲς συνθήκες τοῦ Ρωμαίου Κρατιδίου, δηλαδὴ ἀφ' ἑνὸς σὲ μιὰ ἐξουσιαστικὴ κατάσταση πὺν εἶναι ἡ πὺν μισελληνικὴ καὶ σιωνιστικὴ στὸν κόσμον καὶ ἀφ' ἑτέρου σ' ἕναν λαὸ ἀπληροφόρητο, ἀνυποψίαστο, ἀφελληνισμένο καὶ ἐξανδραποδισμένο

πλήρως πολιτικά και πνευματικά, οί «εἰδικοί» – «καθηγητὲς» δὲν εἶχαν ἀντίπαλο, ὠργίαζαν στὴν Παιδεία καὶ γενικῶς στὸ Πνεῦμα ἐντελῶς ἀσύδοτοι. Κατὰ τὴν τελευταία 50ετία τουλάχιστον ἀπετέλεσαν πραγματικὴ ταφόπετρα ὅχι μόνο σὲ κάθε προσπάθεια πνευματικῆς δημιουργίας, ἔρευνας καὶ εκπαιδευτικῆς ἀναγεννήσεως, ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ Ἕλληνες στὸ σύνολό τους ὠδηγήθηκαν ὁμηροὶ στὸ ἔρεβος ἐνὸς ἀπόλυτου σκοταδισμοῦ, ὅπου ἡ ἐξαχρείωση, ἡ ἀμάθεια, ἡ ἀποκτίνωση, ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ ἐξαγρίωση ἀπετέλεσαν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς.

* * *

Σήμερα, τὸ ἔχουν αὐτὸ ἀντιληφθῇ πολλοί, κάτι ἀλλάζει. Μετὰ ἀπὸ σκληρὸν ἀγῶνα πολλοὶ ἀφανεῖς σύγχρονοι Ἕλληνες ἐρευνητὲς μπόρεσαν ὅχι μόνο νὰ θεμελιώσουν ὠρισμένες καίριες ἀλήθειες στὴ θέση τοῦ ἐξουσιαστικοῦ οἰκοδομήματος τοῦ ψεύδους, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκαλύψουν τὸν μισελληνικὸ, σκοταδιστικὸ καὶ ποταπὸ ρόλο τῶν λεγομένων «πνευματικῶν ταγῶν» σὲ εὐρεῖες μᾶζες ἀνυποψίαστων ἕως τώρα καὶ παγιδευμένων Ἑλλήνων. Ἡ παγκυριαρχία τοῦ «ἐπιστημονικοῦ» – «ἐκπαιδευτικοῦ» σκοταδισμοῦ-μισελληνισμοῦ δέχθηκε καίριο πλήγμα. Οἱ σεμνοὶ συνεργάτες τοῦ «Δ», πού χρόνια τώρα μόνοι, χωρὶς καμμιά συμπαράσταση, μέσα σὲ ἓνα κλῖμα χλεύης, ἀπειλῆς καὶ διασυρμοῦ τοὺς ἀπὸ τοὺς πράκτορες τοῦ Ἐξουσιασμοῦ μπόρεσαν ν' ἀναστηλώσουν μέσα στὰ ἐρείπια ἓνα δεῖγμα-«μοντέλο» τοῦ τί μπορεῖ νὰ πετύχη κανεὶς, ἂν ξεκινᾷ μὲ ἀγαθὴ καρδιά καὶ σιδερένια ἀποφασιστικότητα, ἔχουν τὴν δυνατότητα τώρα νὰ αἰσθάνωνται ἱκανοποίηση γιὰ κάτι ποὺ πρόσφεραν κι αὐτοὶ στὴν ἱερὴ ὑπόθεση τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἑλληνικότητος — τῆς παγκόσμιας Ἀλήθειας καὶ τῆς παγκόσμιας Ἑλληνικότητος. Ὡς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δωδεκάχρονης προσπάθειας τοῦ «Δαυλοῦ», πού ἔζησα μαζί τους τίς δύσκολες στιγμὲς τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ ἀγῶνος, θεωρῶ ἀναγκαῖο νὰ τοὺς συγχαρῶ καὶ δημοσίᾳ ἀπὸ τὴν στήλη αὐτή.

Δ.Ι.Α.

ΚΩΝ. Β. ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ

Ἡ πανάρχαια κοσμολογία τοῦ Ὁρφέως συμπίπτει μὲ τὶς σύγχρονες θεωρίες

1. Ἡ ΑΡΧΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

Ὁ κόσμος τοῦ οὐρανοῦ ἐκτείνεται σ' ἓνα ἀπύθμενο κι' ἀνεξιχνίαστο χάος, ὀνομαζόμενο σύμπαν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὸ ἀντίκρουσε ἄρχισε νὰ τὸ ἐρευνᾷ σὲ ὅλες του τὶς διαστάσεις, κινήσεις καὶ συστάσεις. Οἱ ἐρευνητές δὲν ἔχουν τελειώσει ἀκόμη καὶ δὲν πρόκειται νὰ τελειώσουν, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι θνητὸς καὶ τὸ σύμπαν ἀθάνατο. Τελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀενάου κινήσεως τῶν συστατικῶν μερῶν του, ἡ ὁποία ρυθμίζεται ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς παγκοσμίου ἑλξεως καὶ ἀπώσεως, συντελοῦντας εἰς τὴν φυγὴν τῶν μεγάλων κοσμικῶν συστημάτων (γαλαξιδῶν) καὶ εἰς τὴν περιστροφικὴν καὶ περιφερειακὴν κίνησιν τῶν μικροκόσμων, τῶν λεγομένων πλανητικῶν συστημάτων. Γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ διατυπώθηκαν καὶ διατυπώνονται καθημερινὰ πολλὲς θεωρίες, χωρὶς νὰ καταλήγουν σὲ συγκεκριμένα τελικὰ συμπεράσματα. Οἱ ἀπαντήσεις ὑπάρχουν σὲ εἰδικὰ βιβλία καὶ σ' ὅλες τὶς ἐγκυκλοπαίδειες. Ἀπαντήσεις ὅμως στὸ ἐρώτημα, πῶς οἱ ἀρχαῖοι καὶ κυρίως οἱ ἄνθρωποι τῆς προϊστορίας ἐξηγήσαν καὶ ἔλυσαν τὸ πρόβλημα τῆς δημιουργίας τῆς ὕλης καὶ τοῦ κόσμου τοῦ οὐρανοῦ, ἐνῶ ἔχουν διατυπωθεῖ σποραδικὰ στὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, δὲν ἔχουν τύχει τῆς δεοῦσης προσοχῆς καὶ καταλλήλου τεχνικῆς ἐξηγήσεως, ὥστε νὰ γίνουν κατανοητὲς ἀπὸ τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο. Αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα τοῦ παρόντος μελετήματος.

Οἱ πρῶτες ἀνησυχίες γιὰ τὴν ἐρευνα καὶ τὴν μελέτη τοῦ οὐρανοῦ κόσμου ἐμφανίσθηκαν στὸν Ἑλληνικὸ ὥρο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Τελχίνων. «Οἱ γνώσεις τὶς ὁποῖες ἀνέπτυξαν ἦσαν πολὺ χρήσιμες γιὰ τοὺς ἀνθρώπους», διότι «ἀσχολήθηκαν καὶ ἐδίδαξαν τὴν ἀστρονομία πρὶν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Δευκαλίωνα», γράφει στὴ *Βιβλιοθήκη* του (μτφρ. Α. Παπανδρέου, ἔκδ. Ἑλληνικοῦ Ἐκδοτικοῦ Ὁργανισμοῦ Γεωργιάδου, βιβλ. Ε, παράγρ. 57) ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, καὶ γι' αὐτὸ ὅπωςδήποτε μεταδόθηκαν χρόνον μὲ τὸν χρόνον καὶ στοὺς ἄλλους γειτονικοὺς τοὺς λαοὺς.

Περὶ τῆς θεογονίας —τῆς πρώτης συγκροτήσεως τοῦ κόσμου— καὶ περὶ τῆς σφαίρας πρῶτος ἔγραψε ὁ Μουσαῖος, ὁ ὁποῖος, ὅπως γράφει ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος στοὺς *Βίους Φιλοσόφων* (μτφρ. Ν. Κυργιοπούλου, ἔκδ. «Πάπυρος», 1975, σελ. 25), εἶπε: «τὰ πάντα γίνονται ἀπὸ τὸ ἓνα (αὐτὸ πού σήμερον ὀνομάζεται ἄτομο) καὶ ἀναλυόμενα καταλήγουν πάλιν σ' αὐτὸ τὸ ἓνα», διατυπώνοντας ἔτσι πρῶτος τὴν ἀρχὴ τῆς ἀτομικῆς θεωρίας χιλιάδες χρόνια πρὶν ἀπὸ τοὺς Λεύκιππο καὶ Δημόκριτο. Οἱ γνώσεις αὐτές, εἶναι φυσικόν, ὅτι εἶχαν κάποιον ὑπόβαθρον ἀπὸ προηγουμένους πανάρχαιους ἐρευνητὲς, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζουμε, ὅπως δὲν γνωρίζουμε καὶ τί ἔγραψε ἐπὶ λέξει ὁ Μουσαῖος στὶς παραπάνω πραγματείες, οἱ ὁποῖες, ὅπως φαίνεται, δὲν ἔφτασαν οὔτε καν στὶς ἐπόμενες γενεές τοῦ Μουσαίου. Τὸ διασωθὲν ὅμως ἀξίωμα, ὅτι «τὰ πάντα γίνονται ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἀνα-

λυόμενα καταλήγουν πάλι σ' αυτό το Ένα» επιδεικνύει και αποδεικνύει, ότι ό τομέας της επιστημονικής έρευνας δέν είναι προϊόν της έποχής του 'Αριστοτέλη ούτε της σημερινής.

Η επιστημονική σκέψη και ή γνώση εξέλίσσοντο και προόδευαν κατά περιόδους. Έφθαναν αίσίως σέ κάποιο σημείο κόρου ή καταστροφής προερχομένης έκ της φύσεως ή από ανθρώπινο λάθος. Αυτό σήμερα είναι πολύ κατανοητό, άφοϋ ή ζωή του ανθρώπου κι' αυτή ή ζωή του πλανήτου έξαρτώνται από ένα ανθρώπινο λάθος ή μιá τυχαία βλάβη στη χρήση ή στην παραγωγή της ατομικής ενεργείας. Όσο για τίς φυσικές καταστροφές, πολύ παραστατική είναι ή αφήγηση του Πλάτωνα στον *Τίμαιον* (μτφρ. Π. Γρατσιάτου, έκδ. Γ. Φέξη 1911, σελ. 27), όπου λέγει: «πολλές και κατά πολλούς τρόπους συνέδησαν καταστροφές ανθρώπων και θα συμβαίνουν, διά πυρός και ύδατος οί πιο μεγάλες και διά μυρίων άλλων μέσων άλλες μικρότερες (σεισμοί, λιμοί, λοιμοί, άτυχήματα, ασθένειες, πόλεμοι κ.λπ.)».

Ό Όρφέας, ό υίός του Οϊάγρου, ό όποιος έξησε δύο ή τρείς γενεές πριν από τόν Τρωικό πόλεμο ή έκατό χρόνια πριν, όπως γράφει ό Διόδωρος ό Σικελιώτης στη *Βιβλιοθήκη* του (έκδ. Bekkeri, Λειψία 1853, βιβλ. 7ον, σελ. 506), στα 'Αργοναυτικά του (μτφρ. Σπ. Χ. Μαγγίνα, έκδ. Έγκυκλοπαιδικό Λεξικό «Ήλιος» 1977, τόμος ΚΔ', στ. 8-15) λέγει: «ή ψυχή μου μέ παρακινεί ν' άπαγγείλω όσα ποτέ προηγουμένως δέν έξέφρασα (δημοσίως ίσως)... Κατ' άρχήν του άρχαίου χάους τήν άπροσδιόριστη δύναμη και τόν Κρόνον, πού έπαγίδεψε στους άπέραντους κόλπους τόν αϊθέρα και τόν δίμορφον, τόν έμπρηστή, τόν εύγενή Έρωτα, της άειγέννητης Νύκτας τόν ένδοξο γυιό· τόν όποιον οί νεώτεροι θνητοί τόν όνομάζουν Φάνητα· γιατί πρώτος παρουσιάστηκε». Και στη συνέχεια ό Όρφέας στους στίχους 422-427 συμπληρώνει: «κατ' άρχάς τόν αναλυτικόν ύμνον για τόν άρχαίον χάος, πώς άλλαξε τίς φύσεις και πώς συνεπληρώθη ό ούρανός. Για τή γέννηση της εύρείας γής και τούς πυθμένες της θαλάσσης· και για τόν μεγαλύτερον κι' αυτόνομον πολυμήχανον Έρωτα, και όλα όσα έδημιούργησε και τά ξεχώρισε, τό ένα από τό άλλο». Κι' άκόμη στον Έγμνο του Έρωτα (Έγκ. Λεξ. «Ήλιος», τόμος ΚΔ', σελ. 438) ό Όρφέας προσθέτει: «έπικαλοῦμαι τόν μεγάλο, άγνό, ποθητό και γλυκόν Έρωτα, τόν τοξότη, πτερωτόν, πυροκροτητήν, καλοταχύδρομον, τόν συμπαίζοντα μέ τούς θεούς και τούς ανθρώπους· έφευρέτην δύο φύσεων, τά κλειδιά όλων έχοντα του ούρανού αιθέρος, θαλάσσης, ξηράς, κι' όσες στα θνητά πνεύματα, ή γεννήτρα των πάντων θεά (ή φύση) καρπούς (γνώσεις) διατηρεί, κι' όσα έχει ό εύρύς Τάρταρος (ό Άδης) και ό γδοῦπος της θαλάσσης. Γιατί μόνος σου τό πηδάλιο (τήν εξέλιξη) όλων τούτων κρατάς». Και κοντά σέ όλα αυτά ό 'Απολλώνιος ό Ρόδιος στ' *Αργοναυτικά* του (μτφρ. Α.Δ. Βολτή, έκδ. Καρδαμίτσα 1988, βιβλ. Α στίχοι 495 κ.μ.) διασώζει ένα τραγούδι του Όρφέα, τό όποιο λέγει: «ή θάλασσα, ό ούρανός και ή γή πρώτα ύπήρχαν όλα μαζί και ήσαν άδιαχώριστα. Μετά τό καταστροφικό μάλλωμα (τή σύγκρουση) διαχωρίστηκαν. Από τότε έμειναν πάντα σταθερά σημάδια στον ούρανό οί δρόμοι του ήλιου, της σελήνης και των άστρων».

Όλα τα παραπάνω στοιχεία περί της συγκροτήσεως και της δημιουργίας της ύλης του κόσμου ό Όρφέας για πρώτη φορά τά άπαγγέλλει δημοσίως ένώπιον των 'Αργοναυτών, γιατί μέχρι τότε τά θέματα αυτά άποτελοῦσαν ειδικές άνώτερες

γνώσεις τῶν μεμνημένων στὰ μυστήρια ἀνθρώπων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἐξομολογεῖται στὸν στίχο 10 τῶν Ἀργοναυτικῶν του. Τὸ ἂν οἱ Ἀργοναῦτες κατανόησαν τὴν οὐσία καὶ τὸ βάθος τῶν ὧσων τοὺς ἀπάγγειλε ὁ Ὅρφέας εἶναι ἀμφίβολον, ἀφοῦ τὰ ἄκουαν γιὰ πρώτη φορά. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται καὶ σήμερα, γιατί, ἐνῶ ἔχουμε ἑλληνικὰ στοιχεῖα περὶ τῆς ἀρχικῆς δημιουργίας τῆς ὕλης, ἀβασάνιστα ἔχουμε υἱοθετήσει τὴν ἀποψη ποὺ ἔχει διατυπωθῇ στὴν «Παλαιὰ Διαθήκη»...

Ἡ τεχνικὴ ἀνασύνταξη τῆς θεωρίας τοῦ Ὅρφέα ἐκ τῶν ὧσων μέχρι τότε ἦσαν γνωστὰ σὲ ὀρισμένους (μεμνημένους) θνητοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς παίρνει τὴν ἀκόλουθη σὲ γενικὲς γραμμὲς διατύπωση. Κατ' ἀρχὰς ἡ θάλασσα, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ὑπῆρχαν ὅλα μαζὶ καὶ ἦσαν ἀδιαχώριστα. Αὐτὸ σημαίνει μὲ ἀπλᾶ λόγια, ὅτι τὰ χημικὰ στοιχεῖα τῆς ὕλης, ἐκ τῶν ὁποίων συγκροτήθηκαν καὶ δημιουργήθηκαν ἀργότερα, δὲν εἶχαν ἀτομικὴ παρουσίαν, ἀλλὰ εἶχαν μία συνολικὴ παρουσίαν, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἀκόμη διαχωρισθῇ τὸ ἓνα ἐκ τοῦ ἄλλου. Ἀποτέλεσμα τούτου ἦταν ἡ ἐπικράτηση τῆς Νύκτας, τοῦ σκότους, ἡ ὁποία ὑπῆρχε ἀπὸ πάντοτε. Δηλαδή προϋπῆρχε καὶ τῆς παρουσίας τῶν ἀδιαχωρίστων χημικῶν στοιχείων τῆς ὕλης. Συνέπεια τούτων ἦταν ἡ παρουσία στὸ χῶρο τοῦ σημερινοῦ στερεώματος τοῦ Χάους μὲ τίς ἀπροσδιόριστες δυνάμεις, οἱ ὁποῖες ἀκόμα καὶ σήμερα παραμένουν ἀπροσδιόριστες.

Ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς Νύκτας καὶ ἀπὸ κάποια δύναμη τῶν ἀπροσδιορίστων δυνάμεων τοῦ ἀρχαίου Χάους, ποὺ μπορεῖ νὰ ἦταν ἡ πυκνότης καὶ ἡ πίεσις, προέκυψε (γεννήθηκε) ὁ Ἐρως, ὁ ὁποῖος στὴν ἀπλοϊκὴ ἐξήγησι τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νέων ἐρμηνευτῶν παραλληλίσθηκε καὶ ἐξωμοιώθηκε μὲ τὸ ἐρωτικὸ συναίσθημα τῆς ἀμοιβαίας ἔλξεως ἢ ἀπωθήσεως τῶν γυναικῶν πρὸς τοὺς ἄνδρες καὶ τ' ἀνάπαλιν. Ἡ βαθυτέρα ὁμως ἐξήγησι τῆς δράσεως τοῦ Ἐρῶτα στὴ φύση καὶ στὸ σύμπαν εἶναι πολὺ διαφορετικὴ καὶ δὲν ἔχει μελετηθῇ ποτὲ μέχρι σήμερα.

Κατ' ἀρχὴν εἶναι αὐτόνομος, ποὺ σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνεξάρτητος, ὑπακούων ὁμως σὲ ἓναν καὶ τὸν αὐτὸν νόμον: τὸν νόμον τῆς ἔλξεως καὶ τῆς ἀπώσεως, τὸν ὁποῖον ἐφαρμόζει καὶ σήμερα. Βέβαια ὁ Ὅρφέας δὲν ἦταν «εἰδικός» ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς φύσεως καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπαισέλθῃ σὲ τεχνικὲς λεπτομέρειες. Γι' αὐτὸ θὰ ζητοῦσε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἐρμηνευτὲς του, ποὺ δὲν τοὺς ἐξήγησε αὐτὴ τὴν λεπτομέρεια... Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτόνομος ἦταν καὶ πολυμήχανος, ἀλλὰ πέρα τῶν δολοπλοκιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου ἐρωτικοῦ συναισθήματος ἀποτελοῦσε μία ιδιότητα, ποὺ εἶχε σχέση μὲ ὅλα ὅσα ἐδημιούργησε. Καὶ ἀπ' ὅτι φαίνεται, δὲν ἐδημιούργησε μόνο ἓνα πρᾶγμα στὴ φύση. Ἐνα ἄλλο προσὸν ποὺ εἶχε, ἦταν ὅτι ἦταν δίμορφος. Ὅχι βέβαια μὲ τὴν ἔννοιαν ποὺ τοῦ ἐδόθη ἀπὸ λογοτεχνικῆς πλευρᾶς, ὅτι ἦταν «ἀρσενικὸς καὶ θηλυκός». Εἶχε δύο μορφὲς ἐνεργείας, ἡ ὁποία μετεφράζετο στὶς δύο περιστροφικὲς κινήσεις (περιστροφή περὶ ἄξονα καὶ περιφορά).

Μετὰ χαρακτηρίζεται σὰν ἐμπρηστής. Ἡ ἀπλὴ ἐξήγησι ποὺ ἐδόθηκε ἦταν, ὅτι ἀναθε φωτιὲς στίς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ ἡ οὐσία εἶναι, ὅτι ὁ ἐμπρησμὸς ἀφοροῦσε τὴν ἀδιαχώριστη ὕλη τοῦ χάους, στίς ἀπροσδιόριστες δυνάμεις τοῦ ὁποίου ἐκτὸς τῶν ἔλξεως καὶ τῆς ἀπώσεως προστίθεται καὶ ἡ φωτιά, τὸ πῦρ τῶν ἀρχαίων. Καὶ τότε ὁ Ἐρως γίνεται *πυροκροτητής* καὶ ἐκρηγνυται, παίρνοντας τὸν τίτλο τοῦ *ἐφευρέτου*, ἀφοῦ δι' ὧων αὐτῶν τῶν δράσεων ξεχώρισε τὸ κάθε τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, δηλαδή τὰ ἀδιαχώριστα μέχρι τότε, καὶ ἐδημιούργησε ὅλα

ὅσα ἐδημιούργησε. Διότι μέχρι τότε τὰ χημικά στοιχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων προήλθαν ἡ θάλασσα, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὑπῆρχαν ὅλα μαζί στὴ μάζα τοῦ Χάους, ἀλλὰ τὸ «καταστροφικὸ μάλλωμα» (ἡ σύγκρουση), ποὺ ἐπῆλθε ἀπὸ τὴν ἐμπρηστικὴ ἔκρηξη τοῦ πυροκροτητῆ, ἀλλάξε τις φύσεις, κι' ἄρχισε νὰ συμπληρώνεται ὁ οὐρανός. Διότι, ὅπως εἶναι πολὺ φυσικὸ, ὁ ἐμπρησμός (ἡ φωτιά), ἡ ὁποία προήλθε ἀπὸ κάποια ἔνωση ἢ σύγκρουση, μεταδόθηκε στὸν πυροκροτητὴν (ἐκρηκτικὰ χημικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἦσαν ἀδιαχώριστα στὸ Χάος), ἀπὸ τὸν ὁποῖον προήλθεν ἡ μεγάλη ἔκρηξη. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἦταν ἡ δημιουργία θερμότητος, πιέσεων καὶ ὑποπιέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄρχισε ἡ δημιουργία τῶν ἀτομικῶν στοιχείων τῆς ὕλης καὶ οἱ ἄπειρες χημικὲς ἐνώσεις τούτων. Ἐκ τούτων προήλθαν οἱ πυρῆνες τῶν σωμάτων τῆς ὕλης, ποὺ ἄρχισαν νὰ ἀναζητοῦν τὸ χῶρο τους, ἄλλοι συσπειρούμενοι σὲ ἄλλους γειτονικοὺς πυρῆνες καὶ ἄλλοι ἀπωθούμενοι πρὸς τὸ ἀνεξιχνίαστον μέχρι σήμερα ἄπειρον.

2. ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Ἐὰν τὰ παραπάνω φαίνονται παράδοξα ἢ ἀπίστευτα, μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ σημερινοῦ ἀστροφυσικοῦ Τζώρτζ Σμουτ τοῦ Ἑργαστηρίου Lawrence Berkeley τῶν Η.Π.Α., ὁ ὁποῖος τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1992, ὅπως ἀνεφέρθη στὴ σχετικὴ εἰδησεογραφία (βλ. ἐφημερίδα «Ἀπογευματινὴ» στὸ φύλλο τῆς 4-4-1993), παρουσίασε τὸ ἐντυπωσιακὸ συμπέρασμα ἐπὶ τοῦ ἀστρονομικοῦ δορυφόρου «Κόσμικ Μπαγκγκράουντ Ἐξπλόρερ», περισσότερο γνωστοῦ ὡς COBE. Ἐκ τούτου προέκυψε, ὅτι τὰ μικροκύματα ποὺ ἐμφανίζονται σὲ κάθε σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ, ἀνάγονται στὴν στιγμὴ τῆς δημιουργίας. «Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ θεωρία πρὶν ἀπὸ 15 δισεκατομμύρια χρόνια τὸ σύμπαν ἦταν ἐπικεντρωμένο σ' ἓνα σημεῖο μὲ μεγάλη πυκνότητα (στὸ Χάος τοῦ Ὁρφέα μὲ τις ἀπροσδιόριστες δυνάμεις, ἐκ τῶν ὁποίων μία ἦταν καὶ ἡ πυκνότης). Ὑστερὰ ἡ ἔκρηξη αὐτοῦ τοῦ σημείου (ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ὁρφέα προήλθε ἀπὸ τὸν ἐμπρηστὴ-πυροκροτητὴ Ἑρωτα) ἀπελευθέρωσε μίαν τεράστια ποσότητα θερμότητος (φυσικὸ ἐπακόλουθο καθε ἔκρηξης) καὶ πλημμύρισε τὸν κόσμον μὲ ἀκτινοβολία ὑψηλῆς ἐνεργείας. Μετὰ ἀπὸ 300.000 χρόνια περίπου ἀπὸ τὴν ἔκρηξη τὸ ἐπίπεδο τῆς ἐνεργείας αὐτῆς εἶχε φθάσει σὲ σημεῖο, ποὺ δὲν μποροῦσε πλέον νὰ διαχωρίσῃ τὰ ἄτομα. Καὶ τότε ἄρχισε νὰ παίρνει μορφή ἡ ὕλη». Οἱ ὑποθέσεις τῶν θεωριῶν τοῦ Ὁρφέα καὶ τοῦ Σμουτ παραλληλίζονται καὶ ταυτίζονται καὶ ἡ μόνη τους διαφορὰ ἐγκτεται στὴ χρησιμοποιομένη τεχνικὴ ὁρολογία γιὰ τὴν ἀνάπτυξή τους.

Ἀπὸ τότε ὁ «ἐμπρηστής», «πυροκροτητής», «πολυμήχανος», «δίμορφος» καὶ «ἐφευρέτης» Ἑρωτας, ἀντιπροσωπεύοντας τὸν παγκόσμιον νόμον τῆς ἔλξεως καὶ τῆς ἀπώσεως καὶ τῆς γεννήσεως ὅσων φαινομένων προέρχονται ἐξ αὐτῶν, «κρατáει τὰ κλειδιὰ (τοὺς νόμους) τῶν πάντων, δηλαδὴ τοῦ οὐρανοῦ αἰθέρος (ἄερος καὶ τοῦ οὐρανοῦ κενοῦ), τῆς θαλάσσης (τῶν ὑδάτων), τῆς ξηρᾶς (τοῦ χώματος) καὶ (ἐκτὸς αὐτῶν) διατηρεῖ στὰ θνητὰ πνεύματα (τῶν ἀνθρώπων) τις ὅσες γνώσεις δίνει ἢ γεννῇ τὰ πάντων φύση, κι' ὅσα ἔχει ὁ εὐρύς Τάρταρος (ὁ Ἄδης) καὶ ὁ γδοῦπος τῆς θαλάσσης. Γιατὶ μόνος του ὁ Ἑρωτας κρατáει τὸ πηδάλιον (ἐξελίξεως) ὅλων τούτων». Ἦταν ἐπόμενο, ὕστερὰ ἀπὸ τόση δραστηριότητα ἐπὶ τοῦ σύμπαντος, τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐξ Ἑρωτος πρὸς τὴ γνῶση προοδεύει, νὰ ὀνομασθῇ «Θεός».

3. ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ ΘΕΣΕΙΣ

Στήν *Θεογονία*, πού είναι έργο άχρονολόγητο σύμφωνα μέ τήν επίσημη επίσημη, ό δέ 'Ήσιόδος είναι άπλώς ό έκδότης της, γίνεται λόγος γιά τή δημιουργία τοῦ κόσμου («*Θεογονία*», μτφρ. Π. Λεκατσά, έκδ. «Πάπυρος» 1975, σελ. 61): «*πρῶτα-πρῶτα ἔγινε τὸ Χάος, ἀμέσως μετὰ ἡ εὐρύτερη Γαῖα (= κοσμική ὕλη) καί ὁ Ἔρως, ὁ κάλλιστος στοὺς ἀθανάτους θεοὺς, ὁ λυσιμελής, πού ὄλων τῶν θεῶν καί τῶν ἀνθρώπων δαμάζει τήν ψυχὴν στὰ στήθη καί τή συνετὴ γνώμη. Καί ἀπὸ τὸ Χάος τὸ Ἐρεβος καί ἡ μαύρη Νύκτα ἔγιναν. Καί ἀπὸ τήν Νύκτα κι' ὁ Αἰθέρας καί ἡ Μέρα προέκυψαν*». Ἡ θεωρία της συμφωνεῖ μέ τήν τοῦ Ὁρφέα στό Χάος καί τή Νύκτα, ἀλλά δέν ταυτίζονται ἀπὸ ἀπόψεως παρουσιάσεως τῶν στὸν φυσικὸ κόσμο. Κατὰ συνέπειαν τὰ περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου τῆς «*Θεογονίας*» εἶναι κάπως παραποιημένα σὲ σχέση μέ ἐκεῖνα τοῦ Ὁρφέα. Ἐκεῖνο ὅμως πού ἔχει ἰδιαιτέρα σημασία εἶναι ὁ ὅρος «*λυσιμελής*», ὁ ὁποῖος προστιθέμενος στοὺς ὅρους «*ἐμπρηστής*» κ.λπ. προσδίδει στὸν Ἐρῶτα καί τήν ἰδιότητα τῆς διαλύσεως τῶν διαφορῶν ἐνώσεων τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἢ τῶν ἀσυνδέτων καί ἐλεύθερων ἀτομικῶν στοιχείων, πέρα ἐκείνης πού φέρνει στὰ μέλη τῶν ἐρωτευμένων ἀνθρώπων.

Μιὰν ἀκόμη ἐκδοχὴ περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου διατυπώνει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης στήν *Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη* του (μτφρ. Α. Παπανδρέου, έκδ. Ἑλλ. Ἐκδ. Ὁργ. Γεωργιάδη, βιβλ. Α παρ. 7) λέγοντας: «*στὴν ἀρχή, ὅταν ἄρχισε νὰ σχηματίζεται τὸ σύμπαν, ὁ οὐρανὸς καί ἡ γῆ εἶχαν τὴν ἴδια ἀδιάκριτη (ἀδιαχώριστη) ὄψη, γιατί τὰ συστατικὰ τοὺς στοιχεῖα ἦταν ἓνα ἀναμειγμένο σύνολο*». Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Πλάτων στὸν *Τίμαιον* (μτφρ. Α. Παπαθεοδώρου, έκδ. «Πάπυρος» 1975, σελ. 88) λέγει: «*πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος ὅλ' αὐτὰ (δηλαδὴ τὰ τρία ἀρχικὰ δεδομένα πού προϋπήρχαν, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὸ αἰώνιος καί ἀμετάβλητον ὄν, ὁ χῶρος καί τὸ γεννητόν) εὗρισκοντο χωρὶς λόγον καί χωρὶς μέτρον. Ὅταν ὅμως ἄρχισε νὰ δημιουργεῖται τὸ σύμπαν, τότε κατὰ πρῶτον τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ, τὸ χῶμα κι' ὁ ἀέρας, τὰ ὁποῖα εἶχαν βέβαια μερικὰ δείγματα τῆς φύσεώς τους, εὗρισκοντο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως σὲ τέτοια κατάσταση, στήν ὁποίαν εὗρίσκεται τὸ κάθε τι, ὅταν ἀπουσιάζει ἀπὸ αὐτὸ ὁ θεός*».

Τὸ «ἀμετάβλητον ὄν», τὸ «ἓνα» τοῦ Μουσαίου, τὸ ἄτομον τῆς ὕλης. Ὁ «χῶρος», τὸ «Χάος» τοῦ Ὁρφέα. Τὸ «γεννητόν», τὸ «ἀδιαχώριστον» τῆς ὕλης πού «*ξεχωρίστηκε*». Ὁλ' αὐτὰ δέν εἶχαν «λόγον», δηλαδὴ ἀναλογίαν, οὔτε καί μέτρον, γιατί ὅλα ἦσαν «ἀδιαχώριστα» μέσα στό γενικὸ χῶρο τοῦ χάους. Ὅταν σὲ κάποια στιγμή τοῦ χρόνου ἄρχισε ὁ «διαχωρισμός», «μερικὰ δείγματα πού εἶχαν ἐκ τῆς φύσεώς τους χημικὴν συγγένειαν» παρήγαγον «τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ, τὸ χῶμα καί τὸν ἀέρα». Κι' αὐτὸ ἔγινε, ὅταν παρουσιάστηκε ἡ ἐνέργεια καί ἡ δράση τοῦ θεοῦ Ἐρῶτα, ὅπως ἐρμηνεύθη πιὸ πάνω. Τὸ πῦρ προεκλήθη ἀπὸ κάποιον ἐμπρησμό, δηλαδὴ ἀπὸ φωτιά ἐκ τῆς ἐνώσεως τοῦ ὀξυγόνου καί τοῦ φωσφόρου ἢ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς πιέσεως. Τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὴν ἐνωση τοῦ ὀξυγόνου καί τοῦ ὕδρογόνου κ.λπ. Ἡ κίνηση γεννήθηκε ἀπὸ τὴν βαρύτητα τῶν δημιουργουμένων χημικῶν στοιχείων, τὴν ἔλξη τῶν συγγενῶν ἢ τὴν ἄπωση τῶν ἀντιθέτων. Ἡ κίνηση αὐτὴ παρήγαγε συγκρούσεις. Καί οἱ συγκρούσεις τίς ἐκρήξεις, ἀπὸ τίς ὁποῖες παρήχθη ἡ περιστροφή, πού εἶναι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα

τῆς συγκροτήσεως καὶ λειτουργίας ἀπὸ τοῦ ἀτόμου τῆς ὕλης μέχρι τὸ πλανητικὸν σύστημα καὶ τοὺς γαλαξίες. Ἡ κίνησις ὁμῶς γέννησε καὶ τὴν ταχύτητα, ἡ ὁποία μαζί με τὴν ἔλξη καὶ τὴν ἄπωση ἰσορροποῦν καὶ ἀλληλοεξαρτοῦν ὁλόκληρο τὸ σύμπαν. Τότε πλέον «οἱ ἀπροσδιόριστοι δυνάμεις τοῦ Χάους» ἀποκτοῦν «μέτρον» καὶ «ἀναλογίες», ποὺ σήμερα εἶναι γνωστὰ στὶς λεπτομέρειές τους.

Αὕτη ἦταν μὲ πολὺ ἀπλὰ λόγια καὶ σὲ συντομία ἡ ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τῆς στερεᾶς ὕλης καὶ τῆς φύσεως τοῦ σύμπαντος. Προήλθε ἀπὸ μία λογικὴ τεχνικὴ ἐρμηνεία καὶ ἀνάλυση τῶν ὅσων στοιχείων διασώθηκαν ἀπὸ τοὺς παναρχαίους συγγραφεῖς. Πότε ὁμῶς ἄρχισαν νὰ γίνονται ὅλ' αὐτά; Ὁ ἀστροφυσικὸς Τζώρτζ Σμούτ, ὅπως ἀναφέρθηκε, προσδιόρισε τὴν ἀρχὴν πρὶν ἀπὸ 15 δισεκατομμύρια χρόνια. Ἀλλὰ ὁ Πλάτων στοὺς *Νόμους* (μτφρ. Κυρ. Ζάμπα, ἐκδ. Γ. Φέξη, τόμος Δ, σελ. 131) λέγει: «Τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ, τὸ χῶμα καὶ ὁ ἀέρας, λέγουν, ὅτι ὅλα ὑπάρχουν ἐκ φύσεως καὶ ἐκ τύχης καὶ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐγινε μὲ τὴν τεχνική. Ἐπίσης καὶ τὰ (δημιουργηθέντα) στῆ συνέχεια σώματα, καθὼς ἐννοοῦν τὴν γῆ καὶ τὸν ἥλιο καὶ τὴν σελήνην καὶ τ' ἄστρα, μὲ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα κατασκευάσθηκαν, τὰ ὅποια εἶναι ἐντελῶς ἄψυχα. Μεταφέρονται δὲ (κινοῦνται) ἐκ τύχης σύμφωνα μὲ τὶς ιδιότητες ἐνὸς ἐκάστου (ἐξ αὐτῶν). Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον συνέπεσε νὰ προσαρμωστοῦν κάπως τὰ συγγενῆ, δηλαδὴ τὰ θερμὰ μὲ τὰ ψυχρὰ ἢ τὰ ξερὰ μὲ τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ μαλακὰ μὲ τὰ σκληρὰ καὶ ὅλα ὅσα κατὰ τύχην καὶ ἐξ ἀνάγκης ἀναμίχθηκαν μὲ τὰ ἀντίθετά τους, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐσχηματίσθη ὁλόκληρος ὁ οὐρανὸς κι' ὅλα τὰ οὐράνια σώματα καὶ πάλιν ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, ἀφοῦ ἐγιναν ἀπὸ αὐτὰ (τὰ οὐράνια σώματα) οἱ ὥρες (οἱ κατάλληλες συνθήκες τῶν ἐποχῶν) καὶ ὄχι ἀπὸ νοῦν, ὅπως λέγουν αὐτοί, οὔτε ἀπὸ κανέναν θεὸν οὔτε μὲ τὴν τεχνική, ἀλλὰ, καθὼς εἴπαμε, ἀπὸ τῆ φύσεως καὶ τὴν τύχην» (καὶ ἐξ ἀνάγκης, ὅπως λέγει πιὸ πάνω). Ἡ ἐννοία τῆς τύχης δὲν χρειάζεται ἐξήγησι. Μπορεῖ νὰ συνέβη πρὶν ἀπὸ 15.000.000.000 ἢ καὶ 15.000.000.001 χρόνια. Ἡ «ἀνάγκη» ὁμῶς τοῦ συμβάντος ἦταν ὅπωςδήποτε μία τῶν «ἀπροσδιορίστων δυνάμεων τοῦ Χάους», ποὺ σήμερα τὴν λέμε «πυκνότητα-συμπύεση», ἀπὸ τὴν ὁποίαν προήλθε ὁ «Ἐρωτας», δηλ. ἡ ἀμοιβαία ἔλξη τῶν στοιχείων τοῦ Χάους γιὰ τὴν δημιουργία τῶν ἀτόμων τῆς ὕλης, περὶ τῶν ὁποίων μίλησε ὁ Μουσαῖος.

4. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχαιοελληνικὴ «προϊστορικὴ» θεωρία περὶ τῆς δημιουργίας τῆς ὕλης καὶ τοῦ σύμπαντος, κι' ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴν θεωρίαν τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης», σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος κατασκευάσθηκαν ἀπὸ τὸν Ἰεχωῦδὰ σὲ διάστημα ἑξῆ ἡμερῶν. Ἐν τούτοις, καίτοι ἡ προϊστορικὴ θεωρία τοῦ Ὁρφέα συμφωνεῖ μὲ τὰ ἐξαγόμενα τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης καὶ ὁ Πλάτων εἶχε διατυπώσει τὶς παρὰ πάνω ἀπόψεις, οἱ Ἕλληνες καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα ἀγνοοῦν παντελῶς τὴν προσφορά τῶν προγόνων τους στὴν ἐπιστήμη, χρονολογουμένην πρὶν ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἡ ὁποία ἐπαληθεύεται καὶ σήμερα γιὰ τρίτη κατὰ σειρὰν φορά.

«Έλληνες ἢ Ρωμαῖοι;

Θὰ ἤθελα νὰ ἀρχίσω μὲ μιὰ διαπίστωση: Εἶναι πράγματι ἰδιαίτερα εὐχάριστο τὸ γεγονός ὅτι μετὰ ἀπὸ δεκαπέντε περίπου αἰῶνες μπορούμε ἐπιτέλους, μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς σχετικῆς πάντα ἐλευθερίας, νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν ὄρο «Έλληνας καὶ νὰ ὑποδηλώνουμε μ' αὐτὸν τὴν ἐσώτερη πνευματικὴ μας ταυτότητα καὶ ὅχι τὸν σημερινὸ κρατικὸ ἢ ρατσιστικὸ χαρακτήρα, πὺν ἔχει ἀποκτήσει πλέον αὐτὴ ἡ ἐπωνυμία. Ἰσως οἱ αἰῶνες νὰ λιγότεψαν τὸ μῖσος, τὸν φανατισμὸ καὶ μαζί τὸν παραλογισμό. Πόσο αἶμα ὅμως χρειάστηκε νὰ χυθῇ, πόσες θυσίες καὶ κατατρεγμοί; Γιατί;

Γιατί μπήκατε τροχοπέδη στὴν ἐξάπλωση τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ συρρικνώσατε ἀπλᾶ καὶ μόνο σὲ ἐδαφικὲς τὶς πνευματικὲς μας φιλοδοξίες καὶ ἐπιδιώξεις; Γιατί ποτὲ σας οὐσιαστικὰ δὲν παραδεχθήκατε, δὲν εἶχατε τὸ θάρρος, γιὰ νὰ ὁμολογήσετε τὸ ὁργανωμένο ἔγκλημα πὺν διαπράχθηκε, τὸ ξεκλήρισμα τῆς Ἑλληνικῆς σκέψης, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ πνεύματος; Τί ἦταν αὐτὸ πὺν θὰ μπορούσε νὰ δικαιολογήσει τὴν ἰσοπέδωση τῶν ἱερῶν μας, τὴν πυρπόλωση τῶν γραπτῶν μας, τὸ ξεκλήρισμα τῶν προγόνων μας;

Μήπως ἡ ἑλληνικὴ σκέψη καὶ θρησκεία ἦταν ὁ ἐχθρός, ὁ ἀντίπαλος αὐτῶν πὺν ἐπιζητούσαν νὰ ἀκούγεται μόνον ἡ δικὴ τους φωνή, νὰ περνοῦν τὰ δικά τους μηνύματα καὶ μόνο; Τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ δόγματος, τοῦ ἀπολυταρχισμοῦ καὶ τῆς ἐξουσίας; Μήπως ἡ λογικὴ θεώρηση τῶν πραγμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἦταν αὐτὴ πὺν ἐνοχλοῦσε τοὺς ὑπηρετὲς τοῦ παραλόγου;

Μᾶς μιλάνε γιὰ ἐποχὴ παρακμῆς, ὅταν ἀναφέρονται στοὺς Ἑλληνιστικοὺς καὶ τοὺς μετὰ τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ χρόνους. Καὶ τὸ ἔχουν ἀνάγκη αὐτό, γιατί διαφορετικὰ δὲν θὰ μπορούσαν ν' ἀποδείξουν τὸ ἀναγκαῖο τοῦ ἐρχομοῦ τους καὶ τὸ «ἄλλοθι» γιὰ τὸ ἔγκλημά τους. Μὰ θὰ ἦταν ποτὲ δυνατόν νὰ θεωρεῖται ἐποχὴ παρακμῆς ἡ περίοδος ἐκείνη, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶχε κατακτήσει ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη; Ἦταν ἐποχὴ παρακμῆς, ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστῆμη, ἡ Ἑλληνικὴ ἱατρικὴ, ἡ Ἑλληνικὴ τεχνολογία, ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία, ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία ἦταν κυρίαρχες καὶ παγκόσμιες; Καὶ ποιοί θὰ ἐδγάζαν τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν παρακμῆ; Αὐτοὶ γιὰ τοὺς ὁποίους χρειάστηκε νὰ γίνῃ ἡ μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα, δηλαδὴ ἡ μετάφραση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τὰ Ἑβραϊκὰ στὰ Ἑλληνικά, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ ἴδιοι νὰ ἐρμηνεύσουν τὰ ἱερά τους κείμενα μέσα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀφοῦ μόνον αὐτὴν ἦταν σὲ θέση νὰ κατανοήσουν; Ἦταν ἐποχὴ παρακμῆς, ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία ἀποτελοῦσε τὸ παγκόσμιο θρησκευτικὸ ὑπόδαθρο, ἔχοντας περαιορίσει σὲ δευτερεύοντα ρόλο τὶς τοπικὲς θεότητες, ἀκόμη καὶ τὴν ἑβραϊκὴν θεότητα; Ἦταν ἐποχὴ παρακμῆς, ὅταν κι' αὐτὲς ἀκόμα οἱ συναγωγὲς λειτουργοῦσαν σὲ μεγάλο ποσοστὸ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὰ Ἑλληνικά (συν+ἀγωγή) ἢ ὅταν μιὰ μεγάλη μερίδα τοῦ Ἑβραϊκοῦ πληθυσμοῦ εἶχε ἀφομοιωθεῖ ἀπ' τὸν Ἑλληνικὸ τρόπο ζωῆς καὶ σκέψης, μὲ ἐπακόλουθο τὸν χαρακτηρισμὸ τους ἀπ' τοὺς ὑπολοίπους συμπατριῶτες τους ὡς «ἑλληνιζόντων» καὶ «ἀθέων»;

Μήπως ἔχετε τὴν ἐντύπωση, ὅτι οἱ Ἕλληνες περίμεναν ἀπ' τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ τοὺς μάθουν τί σημαίνει ἀλήθεια; Ἦ μήπως φιλία καὶ δικαιοσύνη; Ἦ μήπως τί σημαίνει νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου; Ἦ πιστεύετε, ὅτι ἡ κοινωνία τους ἦταν κοινωνία κλεφτῶν, ἀπατεῶνων καὶ δολοφόνων, γιὰ νὰ τοὺς δοθοῦν ἀπὸ ἄλλους τὰ «οὐ κλέψεις», «οὐ φονεύσεις», «οὐ ψευδομαρτυρήσεις»;

Ἄς λήξουν κάπου ἐδῶ τὰ παραμῦθια. Γιατί ἡ γοητεία τοῦ παραλόγου ἀσκεῖ μεγά-

λη ἔλεξ ἀναμφισβήτητα. Ἀπομονώνει τὸ ἄτομο ἀπ' τὴν πραγματικότητα ὁδηγώντας το στὸν χώρο τῆς φαντασίας καὶ τῶν ἀνεκπλήρωτων ἄλλως προσωπικῶν του ἐπιθυμιῶν. Εἶναι ὁ ἀνεγκυστήρας, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ὑποκειμενικὴ ἀλήθεια καὶ τὴν οὐτοπιστικὴν πραγματικότητα. Εἶναι ἡ μέθοδος, γιὰ νὰ ζοῦμε μὲ βολικὲς ψευδαισθήσεις. Γιατί, ὅπου παράλογο, ἐκεῖ καὶ εὐδαιμονία. Ἔτσι καὶ γιὰ πολλοὺς ἀπὸ σᾶς τὸ παράλογο ἀποτελεῖ στὴν σημερινή σας κατάσταση, τὸν πόλο ποὺ σᾶς ἔλκει. Ἡ ἀνύπαρκτη οὐσιαστικὰ ἐλπίδα καὶ οἱ ἀτέλειωτες ὑποσχέσεις, ποὺ ἀφειδῶς μοιράζει. Ἔτσι, θὰ σηκωθοῦν οἱ νεκροὶ ἀπ' τοὺς τάφους τους καὶ θὰ περπατήσουν, ὅταν γίνηι ἡ δευτέρα παρουσία. Ἀνάστασις σωμάτων, ὅπως ὑποστήριξε τελευταῖα καὶ στὸ πασχαλινὸ του μήνυμα ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Βαρθολομαῖος μὲ πλήρη συναίσθηση τῶν ὧσων ἔλεγε. Οἱ στρατιῶτες στὴν μάχη θὰ πετᾶνε τὰ ὅπλα τους ἀνοίγοντας τὶς ἀγκαλιές τους στὸν ἐχθρὸ καὶ φωνάζοντας «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Σταματήστε ἐπιτέλους νὰ κρῦδεστε πίσω ἀπ' τὸ δάκτυλό σας καὶ ἀντικρῦστε τὴν πραγματικότητα.

Ἡ Ἑλλάδα δὲν γνώρισε ποτὲ τὴν παρακμὴ, ὅσο τὴν ἔνωσε ὁ ὁμφάλιος λῶρος μὲ τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα, θρησκεία καὶ πολιτισμὸ. Ἡ παρακμὴ ἄρχισε, ἀπὸ τότε ποὺ ἡ μητέρα ἔπαψε νὰ γαλουχεῖ τὰ παιδιὰ της μὲ τὸ νέκταρ τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ μεσσιανισμὸς, τὰ «θαύματα», ἡ «ἀνάσταση νεκρῶν» καὶ ὅλοι οἱ κατοπινοὶ τους ἀντιπρόσωποι ἔθαψαν τὴν δική μας Ἑλλάδα καὶ δημιούργησαν τὸ δικό τους κατασκεύασμα, ποὺ τόλμησαν ὑδριστικὰ νὰ τὸ τοποθετήσουν ὡς ταφόπετρα τῆς σκέψεώς μας.

Καθῆστε καὶ σκεφτῆτε, γιὰ ποῖο πρᾶγμα θὰ πρέπει ἡ Ἑλλάδα νὰ αἰσθάνεται περήφανη μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ; Μήπως γιὰ τὶς πολιτιστικὲς κατακτήσεις; Μὰ πῶς νὰ γινόταν αὐτό, ὅταν τὰ θέατρα εἶχαν κλείσει διὰ τῆς δίας, οἱ μῆμοι ἐδιώκοντο, οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων τὸ ἴδιο καὶ ἡ μόνη τέχνη ποὺ ἀνθοῦσε ἦταν ἡ ἐκκλησιαστικὴ; Μήπως γιὰ τὴν ἠθική; Ὅλοι γνωρίζουμε τὰ παρασκήνια τῶν Βυζαντινῶν δυναστειῶν καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὴν ἠθική ποὺ ἐπικρατοῦσε τόσο στὶς κοσμικὲς ὅσο καὶ στὶς ἱερατικὲς ἀνώτερες καὶ κατώτερες τάξεις. Μήπως γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος; Μὰ ὄχι βέβαια, ἀφοῦ τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα ἦταν στὴν «καραντίνα» ὡς «εἰδωλολατρικὸ» καὶ ἀποτελοῦσε ἀπαγορευμένο καρπὸ γενικῶς, πλην ἐλαχίστων περιπτώσεων. Μήπως τέλος γιὰ αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ ὄνομα «Ἑλληνας»; Μὰ αὐτὸ ἦταν ποὺ διώχτηκε ὡς συνώνυμο τοῦ διαδόλου, καὶ δὲν μπορούσε κάποιος ἐπὶ 1500 χρόνια νὰ ξεστομίσει, καὶ μόνο, ὅτι ἦταν Ἑλληνας χωρὶς συνέπειες. Ἑλλάδα, ἀνύπαρκτη χώρα ὑπῆρχε κάποτε τὰ παλιὰ χρόνια· τώρα Ἀνατολικὸ Ρωμαϊκὸ Κράτος καὶ Ρωμαῖοι οἱ ὑπήκοοί του.

Γιατί λοιπὸν θὰ πρέπει νᾶμαστε περήφανοι γιὰ τὸ ὀλέθριο αὐτὸ κατάντημά μας; Ποιὸς μεσσίας ἢ θανατοποιὸς θὰ μπορούσε νὰ δώσει κάτι περισσότερο στὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχε ἤδη κατακτήσει; Ἀναλογιστῆτε τὶς εὐθύνες σας καὶ κάντε τὸν διαχωρισμὸ, ὅσο σκληρὸς κι' ἂν εἶναι αὐτός: Ἕλληνες ἢ Ρωμαῖοι; Ἐλεύθεροι πολῖτες ἢ ὑποτελεῖς τοῦ κάθε μεσσία; Ἀποδεχτῆτε ἐπιτέλους τὴν πολιτιστικὴ σας κληρονομία ἢ ἀλλάξτε χώρα διαμονῆς. Αὐτὸς ὁ τόπος δὲν χρειάστηκε ποτὲ μεσσίες. Αὐτὴ ἡ γῆς ἀνέπνεε πάντα ἐλεύθερα, μέσα ἀπ' τὸν πόνο τῶν παιδιῶν της, ποὺ πέθαιναν, γιὰ νὰ ποτίσουν τὸ χῶμα της μὲ ἑλληνικὴ ψυχή. Ἐδῶ ἔχουν θέση μόνο Ἕλληνες καὶ ὄχι δουλοπάροικοι Ἑβραίων καὶ Ρωμαίων ἀφεντάδων. Πετᾶτε τὶς παρωπίδες ἀπὸ τὰ μάτια σας, σπᾶστε τὸν ζυγὸ ποὺ βαρβαίνει στοὺς ὤμους σας. Αὐτὴ ἡ γῆ εἶναι δική σας.

Νέμεσις

ΠΑΝΟΣ ΤΣΙΝΑΣ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

‘Η τετάρτη θρησκεία της έρήμου

‘Ο Κομμουνισμός είναι ή τετάρτη θρησκεία της έρήμου μετά την ‘Εβραϊκήν, την Χριστιανικήν και την ‘Ισλαμικήν θρησκείαν (βλ. «Δαυλόν», τόμον 11, 1991). ‘Η θρησκεία αυτή δέν ἐγεννήθη θεβαίως οὔτε εἰς τὰς ἀνύδρους καὶ ἀμμώδεις ἐκτάσεις τῆς ἐρήμου τοῦ Σινᾶ οὔτε εἰς τὰς τῆς ‘Αραβικῆς ἐρήμου ἢ τὰς περὶ τὴν ‘Ιουδαίαν τοιαύτας. ‘Εγεννήθη εἰς τὴν ἡπειρον ἐκείνην, ἣν οἱ ‘Ελληνες ὠνόμασαν τὸ πάλαι Εὐρώπην, ὄνομα ὄντως ζηλευτόν, ὅπερ ἐδήλου τὴν εὐρωστίαν. Δέν ἐγεννήθη ὅμως αὕτη ἐκ τῆς εὐρωστίας, ἀλλ’ ἐγεννήθη ἐκ τῆς νόσου, καὶ δὴ ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος τῆς ἐρήμου, τὸ ὅποιον ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς ἐνδημεῖ ἐν Εὐρώπῃ συνεπεία τῆς καταλήψεως ὑπ’ αὐτοῦ, ἐν εἶδει νόσου, τῆς συνειδήσεως τῶν κατοικούντων ἐν τῇ ἡπείρῳ ταύτῃ λαῶν, τοῦ πνεύματος ὅπερ κατέλαβε τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων ἀθεάτως πως, ὡς αἱ χιόνες καταλαμβάνουν κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας τὴν ἡπειρον αὐτὴν καὶ κάμνουν τὸ ὅλον τοπίον νὰ ὁμοιάξῃ πως μὲ τὰς ἀμμώδεις ἐκτάσεις τῆς ἐρήμου. ‘Επήγασε δὲ ἀπὸ τοὺς ἐν Εὐρώπῃ διασπαρμένους ἀνθρώπους τοῦ «περιουσίῳ λαοῦ» τῆς ἐρήμου. Διὰ νὰ μὴ ὑπάρξῃ δὲ ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος ὅτι ὅλαι αἱ ἐκ τῆς ἐρήμου προελθοῦσαι θρησκεῖαι ἔλαβον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἀπὸ μίαν ὁμάδα ἀνθρώπων συνωμοτικῶς δρώσαν καὶ ἀπὸ ἓνα κεντρικὸν ἥρωα, πέριξ τοῦ ὁποίου ἐστρέφετο ὁ λόγος, καὶ εἰς τὴν παροῦσαν

→

‘Η «Λέσχη Μπίλντερμπεργκ»

Εἶναι κοινὸ μυστικόν, εἰδικὰ μετὰ τὰ κοσμοϊστορικὰ γεγονότα τῆς τελευταίας τριετίας στὴν ‘Ανατολικὴν Εὐρώπῃ, ὅτι πέρα ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους «ἐθνικὰ» κέντρα ἀποφάσεων (κυβερνήσεις, οἰκονομικὰ «λόμπυ», μυστικὲς ὑπηρεσίαι κ.λπ.) ὑπάρχουν καὶ δροῦν ἐξουσιαστικὰ κέντρα διεθνοῦς παρρέμβασης καὶ παγκόσμιας ἐμβέλειας μακρυνὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Αὐτὰ τὰ παγκόσμια κέντρα ἀποφάσεων μακρυνὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου «σχεδιάζουν» τίς διεθνεῖς ὑποθέσεις καὶ τὰ δρώμενα «πίσω ἀπὸ κλειστὲς πόρτες», καθορίζοντας τὸ μέλλον λαῶν ὁλόκληρων (π.χ. Παλαιστίνη, Κύπρος, Γιουγκοσλαβία κ.λπ.).

‘Ο κατάλογος τῶν διεθνῶν αὐτῶν κέντρων ἐξουσίας δέν εἶναι μεγάλος: Βατικανόν, Διεθνὴς Τράπεζα, Νέα ‘Εποχή, ‘Ανώτατο Σιωνιστικόν Συνέδριον, Λέσχη Μπίλντερμπεργκ, Τριμερὴς ‘Επιτροπὴ (Τριλατεράλ), Στοά «Μπένεν Μπερίθ», Συμβούλιον Διεθνῶν Σχέσεων κ.λπ. Πολλοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι παρὰ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τῶν κέντρων αὐτῶν δέν ὑπάρχει «πολλότητα» στίς

→

περίπτωσιν ὑπῆρξε μία ὁμάς ἀφανῶς ἐργαζομένη, τὸ Δεκαμελὲς Συμβούλιον, περὶ οὗ θὰ ὁμιλήσωμεν ἀλλάχου, καὶ εἷς κεντρικὸς ἥρωας, ὁ Κάρλ Μάρξ.

Οὕτω πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν μία τοιαύτη ὁμάς συμπαραστατουμένη καὶ ἀπὸ μίαν μερίδα λαοῦ ἐξαπέλυσε πρὸς τὸν κόσμον ἓνα θεοκρατικὸν κομμουνισμόν, ὅστις, συντελούσης καὶ τῆς ἱστορικῆς συγκυρίας τῆς τότε ἐποχῆς, ἀπέβη μία ἄνευ προηγουμένου κατάστασις καὶ ἐδημιούργησε μίαν τεραστίων διαστάσεων ἰδεολογικὴν ἀναταραχὴν. Τὸ τίμημα διὰ τὴν συνωμοσίαν ταύτην, ἣτις σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχε ὡς αἶτημα τὴν παγκόσμιον ἐπικράτησιν ἑνὸς μικροῦ λαοῦ, τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ, ἦτο ἡ σχεδὸν πλήρης γενοκτονία τῶν Ἑβραίων τῆς Παλαιστίνης διὰ μιᾶς σκληρᾶς ἀπαντήσεως τῶν Ρωμαίων πρὸς τὴν ἐξαπολυθεῖσαν ἐπανάστασιν αὐτὴν, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Τίτου γενομένην ἐκστρατείαν, ἣτις ἔληξε κατὰ τὸ ἔτος 73 μ.Χ. Ὡς ἀπεδείχθη ὁμως, ἡ Ἑβραϊκὴ ἐπιμονὴ οὔτε ἐξαντλεῖται οὔτε κάμπτεται. Οὕτω, μολονότι τὸ κέντρον τοῦ Ἑβραϊσμοῦ καὶ ὁ ἐθνικὸς αὐτοῦ κορμὸς κατεστράφη, ὁ ἀγὼν συνεχίσθη ἐπὶ πολὺν εἰσέτι χρόνον μεθ' ὅλου τοῦ μένου αὐτοῦ καὶ μεθ' ὅλης τῆς πληθώρας τῶν ἀφορισμῶν, καταρῶν καὶ ἀλληγορικῶν προφητειῶν. Τὸ κίνημα αὐτὸ τελικῶς καμφθέν, ὡς περιελθὼν εἰς ἄλλους λαούς, συνεμάχησε μετὰ τῆς Ρώμης, καὶ προέκυψεν ἐκ τῆς συμμαχίας ταύτης τὸ Βυζάντιον, ἀλλὰ αἱ Ἑβραϊκαὶ θέσεις καὶ ἀπόψεις περὶ ἐπικρατήσεως τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ παγκοσμίως οὐδέποτε ἀνεθεωρήθησαν. Οὐδέποτε δὲ ἐκάμφθησαν καὶ οὐδέποτε παρητήθησαν οἱ ἐπιγενόμενοι τῶν σχόντων τὰς θέσεις καὶ τὰς ἀπόψεις ταύτας ἀπὸ τὸ αἶτημα τοῦτο.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ ἀφοῦ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα διέγραψαν ἓνα ἀφαντάστως μεγάλον ἐλλειπτικὸν κύκλον εἰς τὸ στερέωμα τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι, ἤδη κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου, ὅτε ὅλαι αἱ περὶ τὴν Μεσόγειον κυρίως ἐθνότητες ἤρχισαν νὰ ἀναμοχλεύουν τὰ ἐρείπια εἰς

→

→

δραστηριότητές τους καὶ ὅλα σὰν τὰ κεφάλια τῆς Λερναίας Ὕδρας ὑπηρετοῦν τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ ἔχουν τὴν αὐτὴ στρατηγικὴ ἐπιδιώξη: τὴν Παγκόσμια Ἑξουσία.

Τὸ πιὸ «ἀόρατο» ἀπ' αὐτὰ τὰ διεθνή κέντρα ἀποφάσεων καὶ ἴσως τὸ πιὸ «κινητικὸ» καὶ ἀποτελεσματικὸ στὴν παγκόσμια πολιτικὴ σκηνὴ εἶναι ἡ «Λέσχη Μπίλντερμπεργκ». Τὸ ἰταλικὸ περιοδικὸ «Europeo» στὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου 1975 ἔγραφε: «**Παρά τις σχετικὲς διαψεύσεις οἱ Μπίλντερμπεργκερς ἀποτελοῦν μιὰ παγκόσμια κυβέρνησις, ἡ ὁποία καπελώνει τὶς ἐθνικὲς κυβερνήσεις.**» [Υπάρχει ἀρκετὴ ξένη βιβλιογραφία, σχετικὰ μὲ τὴ Λέσχη Μπίλντερμπεργκ καὶ τὶς ἐπιδιώξεις της. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε τὰ ἔργα τῶν Allen Gary: «**None Dare Call It Conspiracy**», Concord Press, 1972· Smoot Dan: «**The Invisible Government**», Boston Mass., 1977· Blardone: «**Nouvel Ordre Économique International**», Actuel Développement· Schlosser F: «**Les coulisses de la Trilatérale**», «Le Nouvel Observateur» du 13-2-1978· Uliman R.: «**Trilateralism**», «Foreign Affairs», Oct. 1976· Wisse et Ross: «**Le Gouvernement secret des États-Unis**», «Fayard»· Sampson A: «**Les Sept**

→

ἃ ἡ φορὰ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων ἔρριψεν αὐτάς καὶ ἐδημιουργήθησαν ἐκ τῆς ἀναμοχλεύσεως αὐτῆς κινήματα, ὡς ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις πρώτη καὶ μετ' αὐτὴν ἡ ἔνωσις τῆς Ἰταλίας, ἡ ἀφύπνισις τῶν Βαλκανικῶν μειονοτήτων κ.ἄ., ἤρχισεν ἀναβιοῦν καὶ τὸ Ἑβραϊκὸν αἷτημα περὶ ἐπικρατήσεως παγκοσμίως τοῦ Ἰσραὴλ ἢ μᾶλλον ἀνεφάνη εἰς τὸ ἱστορικὸν προσκήνιον καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ ἐθνότης. Ἐπειδὴ ὁμως τὸ Ἑβραϊκὸν ἔθνος μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων καταστροφὴν ἔμεινεν ἄνευ ἐθνικοῦ χώρου καὶ ἄνευ κατὰ ταῦτα ἐθνικοῦ κορμοῦ, ὁ δὲ ὑπάρχων λαὸς αὐτοῦ ἐτέλει ἐν διασπορᾷ, ἀλλὰ καὶ αἱ μέθοδοι ἐνεργείας καὶ τῆς ὁλότητος καὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν Ἑβραίων διαφέρουν κατὰ πολὺ τῶν μεθόδων ἐνεργείας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὁ Ἑβραϊκὸς ἐθνικισμὸς ἔσχε μίαν ὅλως ἰδιότυπον ἐμφάνισιν.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος ἦλθεν ἐπὶ σκηνῆς ὁ Κάρλ Μάρξ διὰ πληθώρας συγγραμμάτων οἰκονομικοῦ κυρίως χαρακτήρος, ἅτινα ἠδράζοντο εἰς τὴν Γαλλικὴν κυρίως Οἰκονομικὴν Σχολήν, καὶ ἐπιφανειακῶς δὲν παρουσιάσθησαν αἱ ἀπόψεις αὐτοῦ ὡς τι τὸ ἐπαναστατικὸν ἢ τὸ πρωτότυπον ἢ τὸ ἀνησυχητικόν. Ὁ προσηγθεὶς τοῦ Μάρξ Sain Simon ἦτο περισσότερον ἐπαναστατικὸς αὐτοῦ. Ἡ σχολὴ τοῦ Sain Simon εἶχε τὴν γνώμην, ὅτι τὸ κεφάλαιον εἶναι ἀναγκαῖον καὶ εἶναι ἐπίσης ἐπ' ἀνάγκης νὰ παραμείνῃ τοῦτο εἰς ἰδιωτικὰς χεῖρας. Ἡ περίπτωσις τοῦ Κάρλ Μάρξ ὁμως, βλαστοῦ ραβδινικῆς οἰκογενείας ἐν Γερμανίᾳ, δὲν ἦλθεν ἐπὶ σκηνῆς εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν. Ὁ Μάρξ δὲν ἦλθεν ὡς ἔξοχόν τι πνεῦμα ἢ ὡς διὰ τῶν ἀσπλην. Ὁ Μάρξ ἦτο εἰς τὸν βίον του δυστυχὴς ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι ἀπέθνησκον τὰ τέκνα του, ἡ δὲ συγγραφικὴ του δραστηριότης ἦτο ἀπότοκος καὶ καρπὸς τῶν προσπαθειῶν μιᾶς μικρᾶς σχετικῶς ὁμάδος ὁμοεθνῶν τοῦ Ἑβραίων, δρῶντων εἰς τὸ παρασκήνιον. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς ὁμάδος ταύτης, καὶ δὴ ἀρχηγὸς αὐτῆς, ἦτο ὁ Ἑρρῖκος Χάινε, Ἑβραῖος μεγαλοκεφαλαιοῦχος καὶ ποιητῆς, ὅστις ἦτο μᾶλλον καὶ ὁ χρηματοδότης τοῦ Μάρξ. Ἡ ὁμάς αὕτη ἐσκέφθη νὰ

→

→

Soeurs», Alain Moreau- Tesera V.: «My life in Mafia», Faucet Crest Book, Greenwich Conn. 1973. Ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ διβλιογραφία ἐπισημαίνουμε τὸ περιεκτικόν, ἀλλὰ καὶ δυσεύρετον, διβλίον τοῦ Κ. Διακογιάννη: «Τὸ πανέρι μὲ τίς ὀχιές»]. Τὸ σημαντικότερον ὁμως ντοκουμέντον ποὺ ἀπεκάλυψε στὸ πλάτυ, ὅσο τὸ δυνατόν, κοινὸ τῇ Λέσχῃ Μπίλντερμπεργκ εἶναι τὸ διβλίον τοῦ πρώην πράκτορα τῆς CIA Ἰσπανοῦ Luis M. Gonzales Mata: «Οἱ Ἀληθινοὶ Ἀφέντες τοῦ Κόσμου» (Παρίσι, Ἰούλιος 1978), ποὺ μεταφράστηκε στὰ Ἑλληνικά τὸ 1989 ἀπὸ τὸν Κ. Μπάρμπη στὶς ἐκδόσεις «Λογοθέτης».

Θὰ ἐπιχειρήσουμε στὴν συνέχεια νὰ παρουσιάσουμε περιληπτικὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Λέσχης Μπίλντερμπεργκ, ὅπως αὕτη ἀποκαλύπτεται κυρίως ἀπὸ τὰ ντοκουμέντα ποὺ ἔφερε στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ὁ Luis M. Gonzales Mata στὸ προαναφερθὲν συγκλονιστικὸν διβλίον του. Θεωροῦμε ἐπίσης σκόπιμον ἐδῶ ἀντὶ προλόγου ν' ἀναφέρουμε μιὰ δήλωσιν τοῦ Ἀμερικανοῦ αὐτοκινητοβιομηχάνου Ἐ. Φόρντ τὸ 1923 στὴν ἐφημερίδα «Daily Mail»: **«Δὲν χρειάζομαστε τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἑθνῶν, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ πόλεμος. Βάλτε κάτω ἀπὸ ἔλεγχον τοὺς 50 πλέον πλούσιους Ἑβραῖους τραπεζίτες, ποὺ κατασκευάζουν πολέμους γιὰ δικὸν τους κέρδος, καὶ οἱ πόλεμοι θὰ σταματήσουν»**

→

ἐκμεταλλευθῇ τὸ ὅλον ἐν ἀνερχόμενον τότε προλεταριακὸν κίνημα, ὅπερ ἔσχε τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Κομμούναν τῶν Παρισίων καὶ ἡνδρώθη ὀλίγον ἀργότερον μὲ τοὺς Σαινσιμονιστάς, ἵνα διὰ τοῦ προλεταριάτου θέσῃ ὑπὸ τὸν ἑλεγχόν της τὸ κεφάλαιον.

Ἀρκετὸν χρόνον πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου, τῆς ἐδραιώσεως ὡς συγγραφέως τοῦ Μάρξ, ὁ Γκαίτε, διαισθανόμενος τί θὰ ἐπακολουθήσῃ ἐκ τῆς δράσεως τῶν ἐν Γερμανίᾳ Ἑβραίων, ἴσως εἶχε καὶ γνῶσιν τινὰ τῶν κινήσεων αὐτῶν, ἔλεγε: «*Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν συμμετοχὴν τῶν Ἑβραίων εἰς τὸν πολιτισμὸν μας, τοῦ ὁποίου τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέλευσιν ἀρνοῦνται;*» (βλ. Α. Ἀνδρονίκου, «*Ὁ Ἰουδάς διὰ μέσου τῶν αἰώνων*», Ἀθῆναι 1928). Ὅταν ὁ Γκαίτε ὁμιλῇ περὶ προελεύσεως τοῦ πολιτισμοῦ, ἀσφαλῶς ἐννοεῖ τὸν Ἑλληνικὸν τοιοῦτον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑβραϊσμός ἀνέκαθεν ἡρνήθη. Ὁ Ἑβραϊσμός λοιπόν, ὅστις κατεῖχε τὰ σκῆπτρα τῆς οἰκονομίας ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος, παρετήρησεν ὅτι τὸ κεφάλαιον εἶχε τὴν τάσιν συγκεντρώσεως εἰς ὅλον ἐν καὶ ὀλιγωτέρας χεῖρας καὶ ἔσχε τὴν παράδοξον γνῶμην ὅτι θὰ ἔλθῃ μία στιγμή ἱστορικῶς ἀναγκαία, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀνατραπῇ πολιτικῶς ἢ ἰθύνουσα οἰκονομικὴ τάξις, καὶ τότε τὸ κεφάλαιον θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ προλεταριάτου, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς συγκεντρώσεως τοῦ κεφαλαίου εἰς ὀλίγας χεῖρας, διαπλατύνεται καὶ ὀγκοῦται. Πάντα ταῦτα περιέχονται εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Μάρξ ὡς δῆθεν θεωρίαι αὐτοῦ. Ἐδει λοιπόν κατὰ τοὺς Ἑβραίους κεφαλαιούχους καὶ δὴ κατὰ τὸ ὄργανον ἐκφράσεως αὐτῶν, τὴν ἀνωτέρω ὁμάδα, νὰ προπαρασκευασθῶσι οὕτω τὰ πράγματα, ὥστε τὸ μέλλον νὰ ἔλθῃ ὡς ἱστορικὴ ἀναγκαιότης προλεταριακὸν νὰ εἶναι τοιαύτης ὑφῆς, ὥστε τὸ κεφάλαιον, καίτοι θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν τούτοις θὰ εὐρίσκειται καὶ πάλιν εἰς Ἑβραϊκὰς χεῖρας. Τὸ προλεταριακὸν κατὰ ταῦτα δὲν θὰ ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ λαός, ὡς θὰ διευτυμπάνιζεν ἡ προπαγάνδα, ἀλλὰ

→

→

(«*Daily Mail*», 21-9-1923).

Ἡ Λέσχη Μπίλντερμπεργκ εἶχε τὴν ἰδρυτικὴ τῆς συνέλευση στίς 29, 30 καὶ 31 Μαΐου τοῦ 1954 στὴν Ὁλλανδικὴ πόλιν Ὁστερμπεκ. Τὸ ὄνομά της τὸ ἔλαβε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Μπίλντερμπεργκ», ὅπου ἔγινε ἡ συνέλευση. Στὴν ἰδρυτικὴ συνέλευση ἔλαβαν μέρος ἐκπρόσωποι πολυεθνικῶν (π.χ. Σοστὲν Μπὲν τῆς ΙΤΤ), τραπεζίτες (Ροκφέλλερ), ἀρχηγοὶ Μυστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Ἄλλεν Ντάλλες), πολιτικοὶ παράγοντες (πρίγκηπα Βερνάρδος τῆς Ὁλλανδίας). Ἡ συνέλευση ἐξέλεξε 10μελὴ γενικὴ γραμματεία καὶ πρόεδρο τὸν πρίγκηπα Βερνάρδο τῆς Ὁλλανδίας καὶ διεκήρυξε ὡς ἐπίσημο σκοπὸ τῆς τὴν ἰδρυση μιᾶς λέσχης «**διαλογισμοῦ**», ὅπου θὰ μετέχει ἡ ἀφρόκρεμα τῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, στρατιωτικῆς καὶ δημοσιογραφικῆς ἐλίτ τοῦ κόσμου. Οἱ πραγματικὲς ἐπιδιώξεις τὸς ὅμως ἀφοροῦν τὴν προσπάθεια δημιουργίας παγκόσμιας «κρυφῆς» ὑπερκυβέρνησης (βλ. ἐφημερίδες «*La Stampa*» 22-8-1974, «*Τὰ Νέα*» 8-1-1977, «*Il Tempo*» 29-1-1976, περιοδικὰ «*Europeo*» Ἰουλ. 1974 καὶ Ὀκτ. 1975, «*Mundo*» Ἀπρ. 1978 κ.λπ.). Ἐπίσης στὴν ἰδρυτικὴ συνέλευση τῆς Λέσχης Μπίλντερμπεργκ τὸν Μάιο τοῦ 1954 ἀπεφασίσθη νὰ γίνεται καθε χρόνο ἐτήσια συνέλευση σὲ διαφορετικὸ πάντα μέρος καὶ νὰ «σχεδιά-

→

θά ἦτο τοῦτο μία σπεῖρα ὠργανωμένων ἀνθρώπων εἰς πολιτικῆς φύσεως ὁργάνωσιν τινα («κόμμα»), ἣτις θὰ ἤλεγχεν ἀποφασιστικῶς τὴν κατάστασιν. Ἡ ἱστορικῶς κατ' αὐτοὺς ἀναγκαία ὄθεν κατάργησις τῆς κεφαλαιοκρατίας θὰ ὠδήγει, ἂν τὰ πράγματα προπαρεσκευάζοντο καταλλήλως καὶ δὲν ἐξέφευγον ταῦτα τοῦ ἐλέγχου, εἰς μίαν νέου τύπου κεφαλαιοκρατίαν πλέον ἰσχυράν, πλέον ἀδιαφιλονίκητον καὶ πλέον ἀδυσώπητον. Περιττὸν νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ «κόμμα» θὰ ἀπετελεῖτο ἀπὸ Ἑβραίους, καὶ ἂν τοῦτο εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις δὲν ἦτο κατορθωτόν, θὰ ἤλεγχετο ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Οὕτω ἡ κατάργησις τοῦ κεφαλαίου, ἣν ἐξήτει διὰ τῶν συγγραμμάτων του ὁ Μάρξ, ἦτο μέρος προπαγάνδας, καὶ ἐν τῇ οὐσίᾳ τὸ κεφάλαιον δὲν θὰ κατηργεῖτο, ἀλλ' ἀπλῶς θὰ ἡλλαξε χεῖρας. Ἄλλωστε τὸ κεφάλαιον οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νὰ καταργηθῇ, διότι εἶναι τοῦτο εἰς τῶν συντελεστῶν τῆς οἰκονομίας, οἷα σδῆποτε οἰκονομίας, καὶ μόνον ὅταν δὲν ὑφίσταται παντελῶς οἰκονομία καὶ οἱ ἄνθρωποι ζοῦν «ὡς τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ», ἅτινα «οὔτε σπεῖρουσι, οὔτε θερίζουσι», τότε ἀσφαλῶς οὔτε κεφάλαιον θὰ ὑφίσταται.

Ὁ Μάρξ προέβη μετὰ τοῦ Φ. Ἐγγελς τὸ ἔτος 1848 εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Κομμουνιστικοῦ Μανιφέστου», ὅπερ εἶναι μία ἐπίσημος μὲν ἐπαναστατικὴ διακήρυξις προλεταριακῆ, ἣτις ὅμως ἄλλα ἔλεγε καὶ εἰς ἄλλα ἐσκόπει. Κατὰ βάθος ἦτο αὕτη τὸ κεκαλυμμένον καταστατικὸν μιᾶς καλῶς σχεδιασθείσης Ἑβραϊκῆς ἐταιρείας. Τὸ «Κομμουνιστικὸν Μανιφέστον», ἓνα ἄλλο σύγγραμμα τοῦ Μάρξ, «Τὸ Κεφάλαιον», ὅπερ ἀποκλίνει πολὺ ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Οἰκονομικῆς Σχολῆς πρὸς τὴν Μαθηματικὴν τῆς Βιέννης τοιαύτην καὶ μία σειρὰ ἄλλων συγγραμμάτων δὲν ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὸν Ἑβραϊσμόν, ἀλλὰ πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν διανόησιν, τὴν Γερμανικὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ κυρίως πρὸς τὰς ἤδη ἀναφανείσας ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς, ὡς ἐλέχθη, ἐπαναστατικὰς κινήσεις προλεταριακοῦ χαρα-

→

→

ζει» τὶς μελλοντικὲς ἐξελίξεις τοῦ Κόσμου. Ἔτσι ἀπὸ τότε κάθε χρόνο συνεδριάζουν οἱ «Μπίλντερμπεργκερς» καὶ ἀποφασίζουν γιὰ πολιτικὰ θέματα τῆς ὑψηλοῦ μυστικὰ ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη καὶ στὴν συνέχεια «δρομολογοῦν» ἐξελίξεις καὶ ὑλοποιοῦν σχέδια, ποὺ στὰ μάτια τῶν «μὴ μυημένων» φαίνονται ὡς «τυχαῖα» γεγονότα χωρὶς εὐρύτερη προοπτικὴ.

Παρακάτω ἀναφέρουμε ἐνδεικτικὰ ἓνα πῖνακα τῶν συνελεύσεων τῆς Λέσχης Μπίλντερμπεργκ κατὰ χρονιά καὶ τόπο μὲ τὴν ἀντίστοιχὴ θεματολογία —ἢ γιὰ τὴν ἀκριβεία: μέρος τῆς θεματολογίας, ποὺ μᾶς ἀφορᾷ—, ποὺ «συζητήθηκε» ἀπὸ τοὺς συνέδρους, καὶ ἀφορᾷ πολιτικὰ γεγονότα ποὺ ἔλαβαν χώρα λίγους μῆνες μετὰ:

1954 – 29/30/31 Μαΐου: Ὁστερμπεκ Ὁλλανδίας. Ἰδρυτικὴ Συνέλευση. Ἀπεφασίσθη ἐπέμβαση στὴ Γονατεμάλα γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν συμφερόντων τῆς πολυεθνικῆς «Γιοννάϊτεντ Φρούτ».

1959: Γιεσίλκοφ Τουρκίας. Συνεζητήθη τὸ Κυπριακὸ καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἀνεξαρτησία (κι ὅχι ἡ ἔνωση) τῆς Κύπρου.

1963 – 29/30/31/Μαΐου: Κάννες. Ἀπεφασίσθη ἡ δολοφονία τοῦ προέδρου Κέννεντυ γιὰ τὴν ἀντίδρασή του στοὺς Βιετνάμ καὶ τὴν στάση του στὴν Κού-

→

κτηρος, πρὸς ἃς κινήσεις τόσον ὁ ἴδιος ὁ Μάρξ ὅσον καὶ ἡ ὑπὸ στενὴν ἔννοιαν, ὡς εἵπομεν, ἰθύνουσα τάξις τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, ἣτις ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐμπόρους καὶ ἰσχυροὺς κεφαλαιούχους, ἀπέβλεπεν, ὅπως δώσῃ ἰδεολογικὸν περιεχόμενον, συνενώση, ὀργανώσῃ καὶ τελικῶς ἐξαπολύσῃ ταύτας εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς λαϊκῆς μορφῆς προλεταριακῆς ἐπαναστάσεως, διὰ τῆς ὁποίας, ἂν τὰ πράγματα ἤρχοντο κατ' εὐχὴν, θὰ ἔθετε ὁ Ἑβραϊσμός ὑπὸ τὸν ἑλεγχόν του τὸ Γερμανικὸν καὶ τὸ Ἀγγλικὸν κεφάλαιον. Αἱ δύο αὗται χῶραι ἦσαν αἱ μᾶλλον εὐημεροῦσαι κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν Εὐρώπῃ, ἐν ταυτῷ δὲ ἦσαν, κυρίως ἡ Ἀγγλία, ἰθύνουσαι δυνάμεις τοῦ κόσμου, καὶ ἂν αὗται ἐτίθεντο ὑπὸ τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, ἤνοιγεν ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν παγκόσμιον αὐτοῦ ἐπικράτησιν. Περιττὸν δευτέρως νὰ εἰπωθῇ, ὅτι τοῦτο ἦτο μία οὐτοπία μεγάλης ὁλκῆς, πλὴν ὅμως οὕτως ἐσκέφθη ἡ ἡγεσία ἐκείνη, ἄλλωστε εἶναι ἴδιον τῶν Ἑβραίων νὰ εἶναι οὐτοπισταί, αἱ δὲ παταγῶδεις ἀποτυχίαί τῶν οὐτοπιστῶν εἰς οὐδὲν κατίσχυσαν, ἵνα συνεντίσσουν αὐτούς.

Τὸ ὅλον σύστημα τοῦ Κομμουνισμοῦ εἶναι ἀντιγραφή καὶ προσαρμογὴ εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ δεδομένα μιᾶς Ἰουδαϊκῆς αἰρέσεως, τὸ περιεχόμενον τῆς ὁποίας ἐφημερόσθη εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν χῶρον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Κριτῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅλον κίνημα τῶν Μακκαβαίων ἦτο προλεταριακῆς ὑφῆς, τουλάχιστον εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ. Κοινοβιακὸν ἦτο καὶ τὸ σύστημα τῆς κοινότητος τοῦ Κουμράν. Πάντα ταῦτα ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς ὁμάδος, ἣτις συνέγραψε τὰ κείμενα ἅτινα ἐκυκλοφόρησαν ὡς βιβλία τοῦ Μάρξ καὶ τμηματικῶς περιελήφθησαν εἰς τὰ συγγράμματα αὐτά, συνεδυσάσθησαν δὲ μὲ τὴν κυκλικὴν πραγματοκρατίαν τοῦ Ἑγέλου καὶ τὴν περὶ θέσεως, ἀντιθέσεως καὶ συνθέσεως θεωρίαν αὐτοῦ. Ὑπὸ ἔποψιν οἰκονομικὴν ἡ ὁμὰς ἐδανείσθη τὰς ἀπόψεις τῆς Γαλλικῆς Οἰκονομικῆς Σχολῆς καὶ κυρίως ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τὰς ἀπόψεις τοῦ Ρικάρντο. Εἰς τὸ ἔργον «Τὸ

→

→

βα.

1965 – Ἀπρίλιος: Βίλλα ντ' Ἑστε Ἰταλίας. Συζητήθηκαν οἱ πολιτικὲς ἐξελίξεις στὴν Ἑλλάδα καθὼς καὶ τὸ «πρόβλημα Ντὲ Γκώλ».

1967 – Μάρτιος: Καϊμπριτζ Ἀγγλίας. Ἀποφασίζεται ἡ ἔλευση δικτατορίας στὴν Ἑλλάδα. (Γιὰ τὴν ἱστορίαν ἀναφέρουμε μερικὰ μόνο ὀνόματα ἀπὸ τὰ «δυναμικά» μέλη ἐκείνης τῆς συνέλευσης: Νταϊήδιντ Ροκφέλλερ, Τζὼν Μακλόυ, Τ. Μακόουν, Πήτερ Κορομηνᾶς κ.λπ.).

1974 – 19/20/21 Ἀπρίλιος: Μετὲθ Γαλλίας, ξενοδοχεῖο «Μὸν ντ' Ἀρμπουά» τοῦ θαρῶντος Ρότσιλντ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπεφασίσθη τὸ πραξικόπημα καὶ ἡ Τουρκικὴ εἰσβολὴ στὴν Κύπρο.

Οἱ δραστηριότητες τῆς Λέσχης Μπίλντερμπεργκ συνεχίζονται ὡς σήμερα μὲ ἐτήσιες συνελεύσεις σὲ διαφορετικὰ μέρη «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν», ὅπου σχεδιάζονται οἱ πολιτικὲς ἐξελίξεις τοῦ μέλλοντος. [Ἡ τελευταία ἔγινε τὸν περασμένο Ἀπρίλιο στὸν «Ἀστέρα» Βουλιαγμένης].

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ, πὼς σὲ μερικὲς ἐτήσιες συνελεύσεις τῆς Λέσχης Μπίλντερμπεργκ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μέλη τῆς προσκαλοῦνται καὶ διάφοροι

→

κεφάλαιον» ή συντακτική του όμας έδανείσθη τας μεθόδους τής Μαθηματικής Οίκονομικής Σχολής τής Βιέννης, ως ήδη έλέχθη, και ούτω άπετελέσθη έν κράμα ιδεών συνονθυλευματικής μάλλον μορφής, όπως άλλωστε είναι όλα τὰ Έβραϊκά κείμενα και αί ιδέαι, παλαιά τε και νέα. Ούτω ό Μαρξισμός όμιλει περί μιās ιστορικής αναγκαιότητας, ήτις θα πραγματοποιηθί είς τό μέλλον. Τοῦτο όμως προδίδει εύθύς έξ άρχής τής άναπτύξεως τής Μαρξιστικής θεωρίας ένα πρώτου μεγέθους παραλογισμόν, διότι τό μέλλον είναι άδηλον και δέν είναι δυνατόν νά προδικασθί, ως «οῦδεις γνωρίζει τί τέξεται ή έπιούσα». Περαιτέρω ό Μαρξισμός συνδέει τό θέμα τοῦτο μέ τήν Έστορίαν. Έ Η Έστορία όμως οὔδέποτε κατέγραψεν είς τας δέλτους αὐτῆς τό μέλλον, αλλά είναι ή έπιστήμη, ήτις άσχολεϊται μέ τό παρελθόν, και δὴ τό παρελθόν ως τὰ ιστορικά γεγονότα πού διεδραματίσθησαν διαγράφουν και οὔδέποτε θέτει πρό όφθαλμών τό «άν». Κατά ταῦτα ή Έστορία δέν προσδιορίζει ποτέ μίαν οίανδήποτε αναγκαιότητα. Περί ποίας λοιπόν αναγκαιότητας όμιλει ό Μαρξισμός;

Πλήν όμως ό Μαρξισμός, ως ήδη έλέχθη, είναι θεώρημα Έβραϊκής έπινοήσεως και όπως όλα τὰ Έβραϊκά θεωρήματα, οὔτω και αὐτός έδει νά όμιλῃ περί ενός μέλλοντος, έν τῷ όποίῳ θα έλθῃ είς «παράδεισος», επί τοῦ προκειμένου ό κομμουνισμός, μόνον πού αὐτός θα ήτο έπίγειος. Πάντα ταῦτα άνάγονται είς τό θεωρητικόν πεδίο. Έν τῇ πράξει ό Μαρξισμός διά τής κομμουνιστικής διακηρύξεως ή τοῦ «κομμουνιστικοῦ μανιφέστου», ως αὐτό άπεκλήθη, απέβλεπεν είς τήν συνένωσιν τῶν προλεταρίων και είς τήν κατάργησιν διά τής έπικρατήσεως τής έπαναστάσεως αὐτῶν τοῦ τότε ισχύοντος κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος, έσκόπει δέ, ως ήδη έλέχθη, είς τήν δημιουργίαν ενός άλλου τοιούτου, πλέον συγκεκριτικοῦ, πλέον έξουθενωτικοῦ διά τήν εργατικήν τάξιν και δὴ αὐτούς τούτους τούς προλεταρίους, οἵτινες θα έξεγείροντο και θα έπραγματοποιούν τήν

→

→

άλλοι «δημόσιοι παράγοντες» ως σύνεδροι. Άλλοι άπ' αὐτούς πηγαίνουν για νά λάβουν τό «χρῖσμα» (π.χ. Μπουλέντ Έτσεβίτ), άλλοι όμως άποτελοῦν τὰ «άλλοθι» τής Λέσχης. [Πρέπει επίσης νά έπισημάνουμε πως τό 1973 μετά τήν συνέλευση τής 11-12-13 τοῦ Μαΐου στο Σαλτσιομπάντεν τής Σουηδίας έπῆλθε ρήξη στους «Μπίλντερμπεργκερς», μεταξύ «συντηρητικῶν» και «προοδευτικῶν», και ιδρύθη μιὰ νέα λέσχη υπό τόν Νταϊήβιντ Ροκφέλλερ τής «Τσεϊς Μανχάτταν», ή Trilateral Committee («Τριμερῆς Έπιτροπή») μέ «άνανεωτικές» και «έκσυγχρονιστικές» προοπτικές μακράν τῶν «άρτηριοσκληρωτικῶν» τής Λέσχης Μπίλντερμπεργκ, όμως μέ τήν ίδια άκριδώς επιδίωξη: 'Ιδρυση Παγκόσμιας Παρά - και Έπερ - Κυδέρνησης].

Άλλ' άς δοῦμε τώρα έναν πολὺ συνοπτικό κατάλογο μέ τὰ βαρύγδουπα όνόματα τής Διεθνούς Έξουσίας: Νταϊήβιντ Ροκφέλλερ, Νέλσον Ροκφέλλερ, Τ. Άνιέλι, Ζμπίγκνιεφ Μπρεζίνσκν, Χάρολντ Μπράουν, Ρόμπερτ Μάκ Νάμαρά, Ο. Κλόζεν, Ε. Ρότσιλντ, Σάϋρονς Βάνς, Έ. Νταβινιόν, Ε. Τογιότα, Χέρμαν Άμψ, Μ. Βάλενμπεργκ, Γιόζεφ Λούνς, Λούτσιο Τζέλλι κ.λπ.

Τό έργο τής Λέσχης Μπίλντερμπεργκ φαίνεται ακόμα πιό άπάνθρωπο, άν

→

ἐπανάστασιν. Τοῦτο, διότι ἡ διακήρυξις αὕτη καὶ ἡ μέλλουσα ἐξ αὐτῆς νὰ ἐκραγῇ ἐπανάστασις ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ κεφαλαίου ἦτοι ὑπὸ μερίδος τινὸς τῆς κεφαλαιούχου τάξεως, τῆς Ἑβραϊκῆς, ἡ δὲ ἡγεσία τοῦ ὅλου προλεταριακοῦ κινήματος, καὶ κατὰ τὴν γένεσιν αὐτοῦ τὴν ἐποχὴν τοῦ κομμουνιστικοῦ μανιφέστου ἀλλὰ καὶ μετὰ, ὑπῆρξε κατὰ τὴν συντριπτικὴν αὐτῆς πλειοψηφίαν Ἑβραϊκὴ τουλάχιστον εἰς τὰ ἀρχικὰ στάδια τοῦ κινήματος. [Ἴδε καὶ Ἀριστ. Ἀνδρονίκου «Τί ἐστὶ Μπολσεβικισμός», Ἀθῆναι 1925, ὅπου περιέχεται πῖναξ, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ὅτι ἡ πλειοψηφία τῆς ἡγεσίας τῆς ἐν Ρωσίᾳ κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως, τῆς πρώτης, δευτέρας καὶ τρίτης γραμμῆς αὐτῆς ἦτοι: τῆς κυβερνήσεως, τῆς ἡγεσίας τοῦ τύπου καὶ τῆς περιφερειακῆς ἡγεσίας, ὑπῆρξεν Ἑβραϊκὴ. Κατὰ τὸν Ἀνδρόνικον ὑπῆρξεν ἐν συνωμοτικὸν σχέδιον, τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τοῦ ὁποίου περιέχεται εἰς τὰ «Πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών», ἐν ὑποπτον καθ' ὅλα κείμενον, ὅπερ προπαρεσκευάσε τὴν ἐν Ρωσίᾳ ἐπανάστασιν, ἣτις καὶ ἐπεκράτησεν]. Ἡ Ρωσικὴ ἐπανάστασις ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς ἐπαναλήψεις, τηρουμένων βεβαίως πάντοτε τῶν ἀναλογιῶν. Κατήργησε τὴν ἐν Ρωσίᾳ ἀστικὴν τάξιν, ὡς ὁ Χριστιανισμὸς κατήργησε τὴν τάξιν τῶν Φαρισαίων καὶ ἐν μέρει τὴν ἀστικὴν τάξιν τῶν Ρωμαίων ἀργότερον καὶ ἵδρυσε μίαν ἐκκλησιαστικὴν ἀριστοκρατίαν. Οὕτω καὶ ὁ Μπολσεβικισμὸς εἰς τὴν θέσιν τῆς τσαρικῆς ἀριστοκρατίας ἐγκατέστησε τὴν κομματικὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἡ μέθοδος τῆς οὕτω πως ἐξαπολυθείσης θεωρητικῆς κατ' ἀρχὰς καὶ δυναμικῆς ἀργότερον κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως δὲν ὑπῆρξε νέα. Ἠκολουθήθη μὲ μικρὰς μόνον παραλλαγὰς ἡ παλαιὰ μέθοδος. Ἀδίστακτος καὶ ἀλόγιστος προπαγάνδα, ἀχαλίνωτος προσηλυτισμὸς, βίαιος πειθαναγκασμὸς ἀλλὰ καὶ ὑλικὴ βία. Θέλεις νὰ ἐπιβάλῃς τὸν Ἑβραϊσμόν; Κατηγόρει τοῦτον. Θέλεις νὰ δημιουργήσῃς μίαν νέαν θρησκείαν; Κατηγόρει τὴν θρησκείαν γενικῶς. Θέλεις νὰ δη-

→

→

λάβουμε ὑπόψιν τὴν ὑπεξαιρεθεῖσα καὶ ἔτσι διαρρεῦσασα ἔκθεσις τῆς CIA μὲ τὸν τίτλο: «**Potential Implication of Trends in World Population, Food Production and Climate**», ὅπου ἀναγράφεται ἐπὶ λέξει: «**Τὰ προβλήματα διατροφῆς τοῦ κόσμου θὰ προσφέρουν τέτοιες δυνατότητες, ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ κυριαρχία σ' ὅλη τὴ γῆ... Στὴν διαδρομὴ τῶν ἐτῶν τῆς σιτοδείας, ὅταν οἱ ΗΠΑ δὲν θὰ εἶναι σὲ θέσιν νὰ ἱκανοποιήσουν ὀλοκληρωτικὰ ὅλα τὰ αἰτήματα τῶν χωρῶν ποὺ εἰσάγουν δημητριακὰ, ἡ Οὐάσιγκτον θὰ διαθέτει κυριολεκτικὰ δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν λαῶν».**

Βλέπουμε, ὅτι, ὅπως σὲ κάθε ἐξουσιαστικὸ φαινόμενο, γιὰ τὸ κέντρο ἀποφάσεων τῆς Λέσχης Μπίλντερμπεργκ ἰσχύει μιὰ καθοριστικὴ ἀντίφασις. Ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία σὰν τὸν οὐροδόρο ὄφι τρώει τίς σάρκες της, γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι ἡ «φύση» της — ἢ μᾶλλον τὸ παρὰ-φύσιν: Ἡ συνάρτησις Ἐξουσία-Μᾶζα αὐτοαναιρεῖται κάθε χρόνῳ ὡς φαῦλος κύκλος σὰν μιὰ περιοδικὴ ἀρρώστια.

Διαμαντῆς Κούτουλας

μιουργήσης ἓνα ἀδίστακτον κεφαλαιοκρατισμόν; Κατηγορεῖ τὸν κεφαλαιοκρατισμόν. Ἡ νέα θρησκεία κατὰ ταῦτα διὰ στόματος τοῦ Μάρξ κατηγορεῖ τὰς θρησκείας ὡς ὅπιον τοῦ λαοῦ, παραλλήλως ὁμως προσπαθεῖ νὰ προσδώσῃ εἰς τὸ προλεταριακὸν κίνημα κατὰ δάθος θρησκευτικὸν χαρακτήρα. Τὸ προλεταριακὸν κίνημα κατὰ ταῦτα ἤμπορεῖ νὰ μὴν ταυτίζεται ἀπολύτως μὲ τὸν Χριστιανισμόν, ἐν τούτοις εἶναι ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ αὐτοῦ νομίσματος.

Οὕτω, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ τομέως, ὁ πλοῦτος, ὅστις συνεπεία τοῦ «πώλησον τὰ ἀγαθὰ σου» διηρπάγη ἀπὸ τοὺς ἔχοντας καὶ μὴ ἔχοντας παλαιότερον, ἀπὸ πλουσίους καὶ πτωχοὺς καὶ συνεσωρεύθη εἰς χεῖρας μιᾶς σπείρας ἀνθρώπων, οἵτινες ὠνόμασαν ἑαυτοὺς πιστοὺς Θεοῦ, συνεσωρεύθη καὶ νῦν, ὅπου ἐπεκράτησεν τὸ νέον κίνημα ὁ Κομμουνισμός, κατὰ τρόπον πλέον ἀποτελεσματικὸν καὶ ἀπόλυτον εἰς χεῖρας τοῦ κράτους, διὸ καὶ ἡ μέθοδος διαρπαγῆς τοῦ πλούτου ἔδει νὰ τροποποιηθῇ, ἵνα καταστῇ πλέον ἀποτελεσματική. Ἡ θρησκεία ἐπέβαλε τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν ἀγαθῶν διὰ τοῦ πειθαναγκασμοῦ καὶ τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ. Τὸ νέον κίνημα, ὁ Κομμουνισμός, ἐπιβάλλει ταύτην διὰ κρατικοῦ καθολικοῦ καταναγκασμοῦ καὶ διὰ τοῦ «φόβου τοῦ λαοῦ». Ὁ παλαιὸς ὅθεν Ἑβραϊσμός ἐπρόσταξε τοὺς λαοὺς νὰ μὴ θησαυρίζουν ἐπὶ τῆς γῆς, διότι «εἶναι εὐκολώτερον νὰ διέλθῃ κάμηλος διὰ τῆς ὀπῆς βελόνης, παρὰ πλούσιοι εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν». Ὁ ἴδιος ὁμως ὁ Ἑβραϊσμός ἐθησαύρισεν, ἐφόσον ἡδυνήθη, καὶ θησαυρίζει, ἐφόσον δύναται. Ἡ δὲ ἀπότοκος τοῦ Ἑβραϊσμοῦ νέα θρησκεία εἶπε διὰ στόματος τοῦ Μάρξ πρὸς τοὺς λαοὺς: «Ἄ ἐθησαυρίσατε, εἶναι πάντα ἐκ τοῦ μόχθου τοῦ ἐργάτου καὶ δέον νὰ ἀποδώσῃτε ταῦτα εἰς αὐτόν». Πλὴν ὁμως τὰ προκύψαντα κράτη συνεπεία τῆς προπαγάνδας καὶ ἄλλων παραγόντων εἶπον πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν των λαοὺς: «Ἐγὼ, τὸ κράτος, εἶμαι ὁ ἐργάτης· ἃ ἐδώκατέ μοι, καθὼς εἶπεν ὑμῖν ὁ Μάρξ, καλῶς τὰ ἐδώκατε καὶ οὐδὲν τούτων ἔχετε λαβεῖν, εἰ μὴ μόνον τὸν ἐπιούσιον, καὶ τοῦτον, διὰ νὰ δύνασθε νὰ ἐργάζεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῶν ὀλίγων τούτων εὐνοουμένων μου».

Ἰνα ἐνισχύσῃ τὸ περὶ ἀπαλλοτριώσεως τῶν ἀγαθῶν αἷτημα τοῦ Κομμουνισμοῦ, ὁ Μάρξ ἐπενόησε τὸ θεώρημα, ὅτι τὰ πάντα ἀναγκαίως βαίνουν οὕτως, ὥστε ὁ πλοῦτος θὰ περιέλθῃ εἰς ἀφαντάστως πολὺ ὀλίγας χεῖρας καὶ τὸ προλεταριακὸν ὅλον ἐν μεγεθυνόμενον καὶ συνειδητοποιοῦν ἑαυτό, θὰ ἐπαναστατήσῃ, καὶ ἐφόσον ἐπικρατήσῃ (θὰ ἐπικρατήσῃ δὲ ὅπως ὅποτε ἔνεκα τῆς «ἱστορικῆς ἀνάγκης»), θὰ μεταθέσῃ τὸν οὕτω πως συγκεντρωθέντα εἰς τοὺς ὀλίγους πλοῦτον εἰς χεῖρας τοῦ κράτους. Ἡ μονοπωλῆσις τοῦ κεφαλαίου ἀπὸ τὸ κράτος, ὅπερ κράτος θὰ εἶναι ὄργανον τοῦ κόμματος, τὸ δὲ κόμμα θὰ εἶναι ὄργανον τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, εἶναι τὸ πρῶτον σκέλος τῶν ἐπιδιώξεων τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ δεύτερον καὶ κυριώτερον σκέλος θὰ εἶναι ἡ ἀναρρίχησις εἰς τὰ διάφορα κρατικά καὶ κομματικά ἀξιώματα Ἑβραϊκῆς προελεύσεως ἀτόμων καὶ ἐντεῦθεν ὁ δι' αὐτῶν ἔλεγχος τοῦ μονοπωλιακοῦ τούτου κεφαλαίου.

Ἄν ὁμως ὁ Μάρξ προέβλεπε τὴν ἐπικράτησιν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, διότι αἱ χώραι αὗται παρουσίαζον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰς περισσοτέρας πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις καὶ ἔνεκα τῆς ἀρξάμενης τότε ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας εἶχον καὶ τὴν μεγαλυτέραν ἀπὸ ἄλλας χώρας ἐργατικὴν τάξιν, ἀναγκαίαν κατὰ τὸν Μάρξ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἐπα-

ναστάσεως, ἐν τούτοις ἡ ἀφανὴς Ἑβραϊκὴ ἡγεσία ἀσφαλῶς δὲν εἶχε τὴν γνώμην αὐτὴν καὶ ἐργαζομένη μὲ περισσοτέραν τοῦ Μάρξ μεθοδικότητα ἐδίδλετο ὡς τόπον ἐπικρατήσεως τῆς ἐπαναστάσεως τὴν Ρωσίαν. Ἡ Ρωσία ἦτο μία ἀχανὴς χώρα καὶ τὸ κράτος αὐτῆς, τὸ τσαρικόν, εἶχε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του μωσαϊκὸν λαὸν καὶ ἔθνοτήτων, τὸ δὲ κλίμα δράσεως τοῦ Ἑβραϊσμοῦ εἶναι, ὡς φαίνεται, ἐκεῖνο ὅπερ παρουσιάζει πολυεθνικῆς μορφῆς καταστάσεις, ὡς ἡ πάλαι ποτὲ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία· ἐν ταυτῷ δὲ καὶ οἱ Τσάροι, ὡς οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες, ὠνόμαζον ἑαυτοὺς *imperatores* καὶ εἶχον κοσμοκρατορικὰς βλέψεις. Ὅπου δὲ ὑφίστανται τοιαῦτα βλέψεις, ἐκεῖ παρουσιάζεται καὶ ὁ Ἑβραϊσμός ὡς ἄλλος «τρυποφράκτης» εἰς τὸν μῦθον περὶ τοῦ βασιλέως τῶν πουλιῶν, ὅστις ἐκρύβη εἰς τὴν πτέρυγα τοῦ ἀετοῦ, καὶ ὅτε ὁ ἀετὸς ἀνέβη ὑπεράνω παντὸς ἄλλου πτερωτοῦ διεκδικῶν βασιλείαν κατὰ τὴν κοινὴν ἀπόφασιν ὅτι ὅστις πετάξῃ εἰς τὸ μεγαλύτερον ὕψος, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ βασιλεὺς, καὶ ὅταν τὸ συνέδριον τῶν πουλιῶν ἤρχισε νὰ χειροκροτῇ αὐτὸν ὡς βασιλέα τῶν πουλιῶν, ὁ τρυποφράκτης ἐξῆλθε τῆς πτέρυγος αὐτοῦ καὶ ὑπερέπη τοῦ ἀετοῦ λέγων: «Ἀνέβην εἰς τὸ μεγαλύτερον ὕψος καὶ διεκδικῶ τὴν βασιλείαν». Οὕτω λοιπὸν δὲν ἦτο μόνον ἡ ἐπιδεξιότης τῆς Γερμανικῆς καὶ Ἀγγλικῆς ἡγεσίας, ἥτις συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπικράτησιν ἐν Ρωσίᾳ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἰσχυρῶς προέβλεπε καὶ ἡ ἀφανὴς Ἑβραϊκὴ ἡγεσία τὴν ἐκεῖ ἐπικράτησιν καὶ ἐξ ἴσου εἰργάζετο πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν! Ἀλλὰ καὶ τὸ προλεταριακὸν κίνημα, σημαντικὸν ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν «Δεκεμβριστῶν» τοῦ ἔτους 1825, εὗρίσκετο ἐν Ρωσίᾳ ἐν ἐξελίξει, ὁ Ντοστογιέφσκυ δὲ λίαν ἐπιτυχῶς τὸ ἐπεσήμανε εἰς τὸ ἔργον του «*Οἱ Δαιμονισμένοι*», ἀλλὰ καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς, ἐν οἷς καὶ σοβιετικοί. Πέρα ὅμως τούτων εἰς τὴν Ρωσίαν ὑπῆρξε μία ὄντως ζηλευτὴ φιλολογία πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐδημιούργησεν ἓνα κλίμα κατάλληλον, ἀλλὰ καὶ τὸ βάθρον εἰς ὃ θὰ ἐστήνετο ὁ ἀνδριάς τοῦ Λένιν. Δὲν ἦτο θεαδαῖος κομμουνιστικὴ ἡ φιλολογία αὕτη, ἀλλὰ ἦτο τοιαύτης μορφῆς, ὥστε λίαν εὐκόλως ὁ Κομμουνισμός τὴν ἐξεμεταλλεύθη. Οὕτω, ὅπως εἰς τοὺς χρόνους πρὸ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστοῦ προηγήθη τοῦ κινήματος αὐτοῦ μία ἐξόχως ἰσχυρὰ φιλολογία, ἥτις ἀπετέλεσε τὸ ὑπόστρωμα τῆς θρησκείας τῶν Χριστιανῶν, οὕτω καὶ νῦν τὰ ἔργα τοῦ Γκόγκολ, τοῦ Τουργκένιεφ, τοῦ Ἀνδρεφ, τοῦ Ντοστογιέφσκυ καὶ τοῦ Τσέχωφ ἀπετέλεσαν — ἀσφαλῶς πέραν τῆς θελήσεως τῶν δημιουργῶν των — τὸ ἀπαραίτητον ὑπόστρωμα, ὅπερ ἐχρησιμοποιήθη ὡς μέσον, διὰ νὰ πεισθῇ ὁ ρωσικὸς λαὸς νὰ ἀποδεχθῇ τὰ «Εὐαγγέλια» τῆς νέας θρησκείας.

Μολονότι αἱ προβλέψεις τοῦ Μάρξ δὲν ἐπληθεύθησαν καὶ μολονότι ἡ Ἐπαναστάσις δὲν ἐπικράτησεν ἐν Γερμανίᾳ, οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου καὶ δὴ ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ, ὡς ἀρχηγὸς αὐτῶν τότε, ἐπαίξαν ἐκ νέου τὸν ρόλον τῶν Ρωμαίων κατὰ τὸ ἔτος 73 μ.Χ. καὶ τὸ τίμημα ὅπερ ἐπλήρωσε ὁ Ἑβραϊσμός καὶ διὰ τὴν δευτέραν μεγάλην συνωμοσίαν, μετὰ τὴν συνωμοσίαν ἐκείνην δημιουργίας μιᾶς νέας θρησκείας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς τόσον μεγάλης ἐκτάσεως ἀνθρωποκτονίας ὥς ἡ νέα αὕτη θρησκεία διέπραξε, ὑπῆρξεν γεγονός, ὡς ἐκεῖνο τοῦ στρατηγοῦ Τίτου τὸ ἔτος 73 μ.Χ., διότι Ἑβραῖοι ζῶντες ἐν Εὐρώπῃ ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἂν δὲν ἦτο τοῦτο μία ἐσκεμμένη ἀνταπόδοσις τῶν ἰδίων ἡτοί: ἐκδίκησις ἐναντὶ τῆς τόσον μεγάλης ἀπανθρωπίας καὶ

ἔναντι τῶν τόσων ἑκατομμυρίων ἀνθρωποκτονιῶν — πλεόν τῶν ἑξ ἑκατομμυρίων ὑπελογίσθησαν τὰ θύματα τοῦ Στάλιν ὑπὸ τῶν παλαιότερων μελετητῶν, δεκάδες ἑκατομμυρίων λέγουν σήμερον οἱ ἴδιοι ἀπόγονοι μεγάλων στελεχῶν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως ἐν Ρωσίᾳ, ὡς ὁ Ἀντώνωφ.

Ἄς ἔλθωμεν ὁμῶς εἰς μίαν συγκεκριμένην φάσιν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως καὶ δὴ εἰς μίαν ἡμέραν τῆς φάσεως αὐτῆς, τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1918. Τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1918 συνήλθεν ἡ πρώτη ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία Ἑθνικὴ Ρωσικὴ Συνέλευσις ἐν Πετροπόλει, ἣτις προέκυψεν ἀπὸ τὰ γενομένας, ὑπ' αὐτοῦ μάλιστα τοῦ Λένιν, κατὰ Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1917 ἐκλογάς. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς συνελεύσεως ἐκείνης ὁ Λένιν, διαπιστώσας ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία αὐτῆς δὲν ἦτο μὲ τὸ μέρος τῶν κομμουνιστῶν καὶ αὐτοῦ, αὐθημερὸν διέλυσε τὴν συνέλευσιν ἄνευ προκηρύξεως νέων ἐκλογῶν. Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ κομμουνισταὶ διέθετον εἰς τὴν συνέλευσιν αὐτὴν τὸ 18%, καὶ ὑπὲρ τοῦ Τσαρικοῦ καθεστῶτος, ὅπερ εἶχε καταργηθῇ ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1917, ἀπεφάνθησαν 5%· τὸ ὑπόλοιπον 77% ἦτο ὑπὲρ ἐνὸς δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνελεύσεως, τὴν 20 Ἰανουαρίου 1918, ὁ λαὸς τῆς Πετροπόλεως διερμηνεύων τὰ αἰσθήματα τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, ὅστις ὠραματίσθη μίαν καλυτέραν τύχην δι' ἑαυτόν, ἐπραγματοποιεῖ μίαν πάνδημον συγκέντρωσιν εἰς ἔνδειξιν συμπαραστάσεως πρὸς τὴν ἤδη διαλυθεῖσαν συνέλευσιν, ἡ διάλυσίς τῆς ὁποίας ἦτο μία ἀπροκάλυπτος περιφρόνησις τῆς ἐτυμγορίας τοῦ λαοῦ καὶ προοιωνίζε τὴν δάναυσον καταπάτησιν παντὸς δικαιώματος τῶν πολιτῶν.

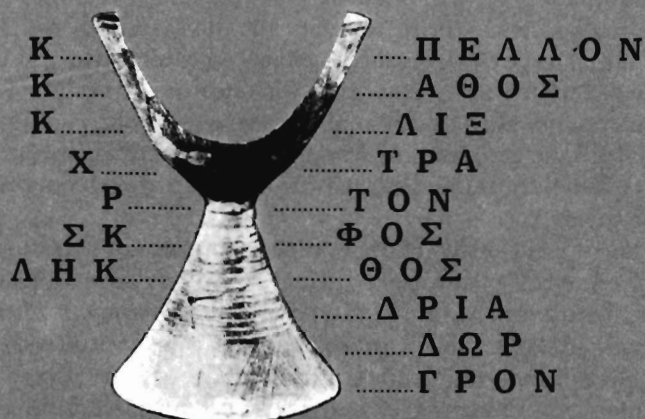
Ὁ Λένιν, ὅστις σημειωτέον ἦτο Ἑβραῖος ἐκ μητρὸς καὶ ἦτο ὡς ἐκ τούτου ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω σκιαγραφηθέντος πλέγματος τῆς ὅλης συνωμοτικῆς Ἑβραϊκῆς δραστηριότητος, ἣτις ἐπισημοποιήθη διὰ τοῦ «*Κομμουνιστικοῦ Μανιφέστου*» τῶν Μάρξ-Ἐνγκελς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ χαρακτῆρος ἐθεώρει ἑαυτὸν ἔσοχον πνεῦμα, ὡς πᾶς τις Ἑβραῖος σκέπτεται διὰ τὸν ἑαυτόν του, τὸν δὲ λαὸν περιεφρόνει, θεωρῶν αὐτὸν ἀγέλην ἀστῶν ἐτοίμην εἰς ἓν μόνον νεῦμα αὐτοῦ νὰ διαλυθῇ καὶ εἰς ἕκαστος ἀστὸς νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἀγοράσῃ ὁ ἴδιος τὸ σχοινίον μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Λένιν θὰ κρεμάσῃ ὅσους ἐξ αὐτῶν θεωρήσῃ σκόπιμον, διέταξε ἐκεῖνο τὸ παγερὸν ἀπόγευμα τὴν ἐφιππον ἀστυνομίαν καὶ ἔπνιξε κυριολεκτικῶς τὴν Πετρούπολιν εἰς τὸ αἷμα. Ἐκτὸς τῆς εἰς τὰς ὁδοὺς αἵματοχυσίας ταύτης χιλιάδες ἄνθρωποι συνελήφθησαν θεωρηθέντες ὡς πρωταῖτιοι τῆς συγκεντρώσεως ἐκείνης καὶ ἐτυφεκίσθησαν τὴν ἐπομένην ἄνευ δίκης ὀπισθεν τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου. Ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ἦτο πλέον γεγονὸς εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἐκτοτε πλείσται ὅσαι χώραι κατελήφθησαν ἀπὸ τὸν Κομμουνισμόν, καὶ ἡπειλήθη νὰ δημιουργηθῇ εἰς νέος Μεσαίων.

Μετὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα εἰς τὴν Ρωσίαν ἡ ῥοὴ τῶν πραγμάτων φαίνεται ὅτι ἔλαβε ἄλλην τροπὴν, χωρὶς ὥστόσον, νὰ ἔχῃ παρέλθῃ ὀριστικῶς ὁ κίνδυνος. Τοῦτο, διότι ἐπὶ πολλὰ εἰσέτι ἔτη τὸ «*Εὐαγγέλιον*» τῆς νέας θρησκείας θὰ κηρύττεται ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ πάρα πολλὰ ἀπρόδλεπτα θὰ συμβοῦν. Πολλοὶ εἶναι καὶ νῦν καὶ θὰ εἶναι καὶ εἰς τὸ μέλλον οἱ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας αὐτοαναδεικνυόμενοι «*Ἀπόστολοι*» καὶ τῆς θρησκείας ταύτης, ὡς συνέβη καὶ μὲ τὴν θρησκείαν τῶν Χριστιανῶν.

Η.Α. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ἀπὸ τὸν ἔλλοπα-θηρευτὴ
μέχρι τὴν Ἑποχὴ τοῦ Διὸς

Ἡ ἀποκωδικοποίησι
τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου

φιλόλογικὴ ἐπιμέλεια: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΔΑΥΛΟΣ 1991

Θαυμάστε Κράτος

Τὸ ψευδepίγραφο νεοελληνικὸ κράτος ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς νεοβαρδάρους καὶ γι' αὐτό:

- Δὲν ἐκδίδει τοὺς ἀρχαιοέλληνες συγγραφεῖς, γιὰ νὰ μὴ ἐπικοινωνήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μὲ τὸν πολιτισμὸ τῶν προγόνων του.

- Θάβει, καταστρέφει, ἱεροσυλεῖ, δεδηλώνει κάθε ἀρχαιολογικὸ μνημεῖο.

- Πλήττει τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ διδάσκει, ὅτι τὸ ἀλφάβητό μας δὲν εἶναι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

- Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ ἐνδοξα ὀρόσημα τῆς ἱστορίας μας, ὅπως Θερμύλαι, Μαραθῶν, Σαλαμίς κ.τ.λ. καὶ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν τιμᾷ οὔτε ἐορτάζει τὶς ἐπετεῖους των.

- Ἀποσιωπᾷ στὴν ἐκπαίδευση τὴν κυρίαρχη συμβολὴ τῶν Ἑλλήνων στὴν δημιουργία τοῦ πολιτισμοῦ καὶ προβάλλει ξένους λαοὺς.

- Ἀφαιρεῖ τὶς Ἑλληνικὲς ὀνομασίες τῶν ὁδῶν καὶ θάζει ξένες, π.χ. ἡ ὁδὸς Ἰσοῦ ἐγίνετο ὁδὸς Οὐλοφ Πάλμε.

- Δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀποκάλυψη ἀρχαιοτήτων, ποὺ ἀνεκάλυψαν ἰδιῶτες, π.χ. Μυκηναϊκοὶ τάφοι Γλυκῶν Νερῶν.

- Διαδίδει, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἦσαν αὐτόχθονες, ἀλλὰ ἦλθαν ἀπὸ κάπου ἄλλου, π.χ. ἀπὸ τὶς οὐγγρικὲς πεδιάδες.

- Ἀκρωτηριάζει κατὰ χιλιετίες τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορία καὶ τοποθετεῖ τὴν ἀρχὴ τῆς σὲ 2.000 π.Χ. εἰς πείσμα τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας.

- Διδάσκει στὰ σχολεῖα τὴν θεωρίαν περὶ Ἰνδοευρωπαίων, ποὺ οὐδέποτε ὑπῆρξαν.

- Ὑποστηρίζει κάθε τί ποὺ μειώνει τὸν Ἑλληνισμό, π.χ. ἀπηγόρευσε τὰ μόνον Ἑλληνικὰ γράμματα στὶς πινακίδες τῶν αὐτοκινήτων, ἐπέβαλε χρησιμοποίησι ξενογλωσσίας στὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, κτίζει ὅλα τὰ δημόσια κτίρια ὅχι μὲ Ἑλληνικοὺς ἀρχιτεκτονικοὺς ρυθμοὺς ἀλλὰ μὲ ξενόφερτους, προστατεὺει νομικῶς κάθε ἀνθελληνικὴ ὀργάνωσι, π.χ. τοὺς Χιλιαστὲς.

- Διαφημίζει συνεχῶς τὴν ξένη μουσικὴ, τὰ ξένα τραγούδια εἰς βάρος τῶν Ἑλληνικῶν μελωδιῶν.

- Ἀποσιωπᾷ τοὺς μεγάλους Ἕλληνες (Κολόμβος, Ναπολέον κ.τ.λ.) καὶ ἀποκρύπτει τὸ ἔργο τους (δὲν ὑπάρχει μία βιογραφία τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους κ.τ.λ.).

- Ἀλλάζει τὰ ἀρχαιοελληνικὰ τοπωνύμια μὲ ξένα ἢ λαϊκίστικα, ὥστε νὰ λησμονῆται ἡ ἀρχαιοελληνικὴ ὀνομασία τῶν διαφόρων πόλεων, ὁρέων, ποταμῶν κ.τ.λ., π.χ. Ἀρτεμις (Λούτσα), Ἀλιάνθος (Βάρκιζα), Ἀχαρναί (Μενίδι) κ.τ.λ.

Ὅλα αὐτὰ σὲ γενικὲς γραμμὲς διαπραττόνται εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκουν νὰ ἀφελληνίσουν. ΔΕΝ θὰ τὸ ἐπετύχουν ὅμως, διότι ὁ Ἑλληνισμὸς περιέχει ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ. Ἄλλως τε δὲν θὰ εἶναι οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ μόνη νίκη τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν βαρδάρων.

Ξεχασμένοι συγγενεῖς

Ἡ Ἀφρικὴ παρουσιάζει μία φυλετικὴν ἀντίθεση, ποὺ δὲν τὴν προσέχουν ὅσο πρέπει. Ἐνῶ ὁλόκληρος κατοικεῖται ἀπὸ μαύρους, σὲ Βόρειο τμῆμα τῆς κατοικεῖται ἀπὸ λευκοὺς. Ποὺ ἀνήκουν φυλετικῶς αὐτοὶ οἱ λευκοί;

Ἡ Λευκὴ Ἀφρικὴ τοὺς τελευταίους αἰῶνες σταθερῶς χάνεται ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιμεριζιῶν μὲ τοὺς μαύρους. Ὡστόσο ἀντέχουν ἀκόμη καὶ διατηροῦν τὴν φυλετικὴ κα-

→

θαρότητά τους οί Τουαρέγκ, οί όποιοι ζοῦν στό κέντρο τῆς Σαχάρας. Οί Τουαρέγκ, πού πραγματικῶς εἶναι οί «αὐθένται τῆς Σαχάρας», ἀποτελοῦν μιὰ φυλή, πού παρὰ τόν βίαιον ἐκμουσουλμανισμό καί ἐξαραδισμό τῆς διατηρεῖ τὰ πρωταρχικά χαρακτηριστικά της, πού τήν κατατάσσουν στήν Ἑλληνική ὁμοφυλία. Τά ἦθη, τὰ ἔθιμά τους καί ἡ ἐμφάνισί τους εἶναι Ἑλληνικά. Πρόκειται γιά φυλή ξανθῶν, μέ εὐθεῖα ρίνα, φιλοπολέμων, μέ σχεδόν μητριαρχία (κατά τὸ Κρητικό πρότυπο), μέ αἰσθησι τῆς ἐλευθερίας (ἄγνωστη στοὺς σημιτικούς λαούς), μέ γαλανοὺς ὀφθαλμούς, μέ πολεμικοὺς χορούς, μέ «γλωσσικήν ἰδιορρυθμίαν» καί τέλος μέ ἀνεξάρτητη βιολογική ταυτότητα, πού ἀποδεικνύει ὅτι ὁ μουσουλμανισμός καί ὁ ἀραδισμός ἐπιφανειακῶς καί μόνο ἐπικρατοῦν, ἂν ἐπικρατοῦν. Οἱ ἀνθρωπολόγοι συμφωνοῦν, ὅτι οἱ Τουαρέγκ δέν εἶναι σημίτες. Πού ἀνήκουν λοιπόν; Πρὸ ἐτῶν ἐρευνῆται διεπίστωσαν, ὅτι οἱ Τουαρέγκ εἶναι συγγενεῖς μας. Σχετικῶς διαβάζομε («Νέα» 5-11-1991):

«Οἱ Τουαρέγκ... ἀπὸ τίς ὠραιότερες φυλές τῆς γῆς, εἶναι συγγενεῖς μας. Ἀνθρωπολόγοι τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μιλάνου ὑπὸ τὸν Τζεράντο Ρότσι θρῆκαν στό λαὸ τῆς Σαχάρας ὁμοιότητες μέ τοὺς Κρητικούς, εἰκόνες πού θυμίζουν Ἰωνία καί στοιχεῖα τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β. Εἶναι ἄραγε οἱ ἀδάμαστοι αὐτοὶ νομάδες παιδιὰ τῶν χιλιάδων Ἑλλήνων μισθοφόρων, πού κατὰ τὸν Ἡρόδοτο χάθηκαν τὸν 5ο αἰῶνα π.Χ. στήν ἔρημο μέ τὸ στρατὸ τοῦ Καμβύση; Μπορεῖ. Τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ πρόκειται περὶ τῶν Ἑλλήνων πού κατοικοῦσαν στήν ὁροσειρὰ τοῦ Ἀτλαντός».

Ἐνα ἄξιο τοῦ ὀνόματός του Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ θὰ ἔστειλε μιὰν ἐπιστημονικὴν ἀποστολὴ στοὺς Τουαρέγκ, γιὰ νὰ τοὺς μελετήσῃ καί νὰ ἐρευνήσῃ τὴν καταγωγὴ τους. Αὐτὸ πού δέν κάνουμε ἐμεῖς, τὸ ἔκαναν οἱ ξένοι καί ἐν προκειμένῳ οἱ Ἰταλοὶ. Τὰ πορίσματα τῶν ἀνθρωπολόγων τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μιλάνου δέν συγκινοῦν κανέναν φυσικὰ ἀπὸ τοὺς ἐγχωρίους νεοδαρβάρους.

Ἀπαντῆστε τώρα

Τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας (καί μάλιστα «Ἐθνικῆς»), ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, τὰ Πανεπιστήμια, ὁ πνευματικὸς κόσμος, τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης, τὰ πολιτικὰ κόμματα:

ΕΡΩΤΩΝΤΑΙ: Ποιὸς ἐμποδίζει τὴν ἀνέγερσι τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου στήν Ἀθήνα;

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΤΩΡΑ: Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ κράτος δέν ἀνεγείρει τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου;

Οἱ Ἕλληνες συγκλονίζονται ἀπὸ τὸ Μακεδονικόν, καί τὸ κράτος δέν τιμᾷ τὸν κοσμοκράτορα Μ. Ἀλέξανδρο. Γιατί; Ποιὰ εἶναι ἐκεῖνη ἡ μισελληνικὴ δύναμις, πού ἀποτρέπει τὴν ἀνέγερσι τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου; Ποιὸς ἐμποδίζει τὴν ἀπόδοσι αὐτῆς τῆς ὀφειλομένης τιμῆς; Ἄς μᾶς εἴπῃ κάποιος διανοούμενος, κάποιος πολιτικός, κάποιος καθηγητὴς πανεπιστημίου, κάποιος κρατικὸς λειτουργός, κάποιος ἀκαδημαϊκός: ποιὸς εἶναι ὁ λόγος πού δέν ἀνεγείρεται ὁ ἀνδριάνς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου;

Ἡ ἐπανάληψι τῆς ἀπορίας γιὰ τὴν μὴ ἀνέγερσι τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καί ἡ καταγγελία αὐτῆς τῆς σκοπίμου παραλείψεως θὰ γίνετα συνεχῶς, ἀφοῦ τὸ κράτος σ' ἐπίδειξι πρωτοφανοῦς παχυδερμίας δέν ἀπαντᾷ.

Αἶσα

N.E. ΠΡΕΑΡΗΣ

Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ Κλασσικὴ Μουσικὴ

Εἰσαγωγή

Ἡ παρούσα μελέτη δὲν ἀναφέρεται α. στὴν Ἱστορία τῆς Μουσικῆς, ἀρχαίας καὶ σύγχρονης καὶ β. στὴν θεωρία τῆς Μουσικῆς καὶ τὴν ἐξέλιξί της. Ἡ μελέτη μας αὐτὴ διαπιστώνει α. τὸ πλῆθος τῶν μουσικῶν ὄρων τῆς κλασσικῆς μουσικῆς, οἱ ὅποιοι χρησιμοποιοῦνται διεθνῶς καὶ εἶναι στὸ σύνολό τους δάνεια ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ β. παρουσιάζει ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ ξένων συνθετῶν, οἱ ὅποιοι ἄντλησαν τὶς ἐμπνεύσεις καὶ τοὺς τίτλους τῶν ἔργων τους ἀπὸ τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴ Γραμματεία. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἔχει τὴν ἐξήγησί του, ἀφοῦ ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα εἶναι ἡ ἀκένωτος πηγή, ἡ ὁποία ἐτροφοδότησε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τροφοδοτῇ μὲ δικές της λέξεις καὶ ἔννοιες ὅλες τὶς Ἐπιστῆμες (θεωρητικὲς καὶ πρακτικὲς), τὶς Τέχνες, τὴν Θρησκεία καὶ τὴν Φιλοσοφία στὴν διαδρομὴ τοῦ χρόνου. Εὐστόχως λοιπὸν σύγχρονος μελετητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας καὶ τῆς Παιδείας γενικώτερα ἀποφαίνεται: «Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα εἶναι ἡ ἐπιτομὴ τῶν ἐγκοσμίων πραγμάτων καὶ τὸ Λεξικὸ τῆς ἐρμηνείας τοῦ Σύμπαντος»¹. Ἀλλὰ καὶ ἕτερος ἐρευνητὴς περὶ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καταλήγει, λέγοντας ἐπιγραμματικά: «...ὁποιαδήποτε ἄλλη “γλῶσσα” δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία ὑποδιάλεκτος τῆς Ἑλληνικῆς»².

Α' ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΔΑΝΕΙΣΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Music= μουσική, octave= ὀγδόη, organ= ὄργανο, symphony= συμφωνία, harmonica= ἁρμονική, orchestra= ὀρχήστρα, aeolian harp= αἰολικὴ ἄρπα, academy of music= μουσικὴ ἀκαδημία, aerophone= ἀερόφωνο, symphonic poem= συμφωνικὸ ποίημα, dramatist=δραματικός, acoustic= ἀκουστικός, rhapsody= ραψωδία, melos= μέλος, acoustic phenomenon= ἀκουστικὸ φαινόμενο, theme= θέμα, tonic/tone= τονικός/τόνος, fuga= φυγή, muses= μουῖσες, melody= μελωδία, philharmonic chorus= φιλαρμονικὴ χορωδία, comic [opera]= κωμικὴ [ὄπερα], pneumatic [action]= πνευματικὴ πράξι, music story= μουσικὴ ἱστορία, american organ= ἀμερικανικὸ ὄργανο, antiphon= ἀντίφωνον, antiphonal= ἀντιφωνικός, cymbal/cimbalon= κύμβαλον, trilogy= τριλογία, harmonic analysis= ἁρμονικὴ ἀνάλυσις, organist= ὀργανιστής, atonal= ἀτονικός, aulos= αὐλός, pantonal= παντονικός, atonal music= ἀτονικὴ μουσική, strophic= στροφὴ, baryton= βαρύτονος, lyric= λυρικός, melodrama= μελόδραμα, euphonium= εὐφώνιο (χάλκινο ὄργανο), rhythm= ρυθμός, diapason= διαπασών, chord= συγχορδία, harmony= ἁρμονία, polyphonic= πολυφωνικός-νία, xylophone= ξυλόφωνο, grammophone= γραμμόφωνο, byzantine music= βυζαντινὴ μουσική, chording= κούρδισμα, triad= τριάδα (τρίφωνη συγχορδία), tritone= τρίτονο, chordophone= χορδόφωνο, electronic music= ἡλεκτρονικὴ μουσική, hexachord= ἑξάχορδο, diaphony= διαφωνία, diatonic= διατονικός, dodecaphonic/dodecaphony= δωδεκαφωνικός/δωδεκαφω-

νία, monophonic= μονοφωνικός, episode= έπεισόδιο (μουσικό), ethnomusicology= έθνομουσικολογία, eclogue= έκλογή, rhythmicon= ρυθμικόν (ήλεκτρ. όργανο που παράγει προαποφασισμένους ρυθμούς), triple time= τριπλός χρόνος, dorian [model]= δωρικός τρόπος, synthesizer= συνθετήρας, microtone= μικρο-τόνος-ήμι-τόνιο, electrophone= ήλεκτροφώνο, hemiolio= ήμιόλιο, ode= ώδή, pentatonic [scale]= πεντατονική κλίμαξ, philharmonic orchestra= φιλαρμονική όρχήστρα, electroacoustic= ήλεκτροακουστικός (ήχος), homophony-polyphony-monophony= όμο-πολυ-μονο/φωνία, idiophony= ιδιοφωνία, membraphones= μεμβρανόφωνα, idyll= ειδύλλιο (ποιητ. όρος μεταφερείς και στη μουσική), isorhythmic= ίσο-ρυθμικός, polytonality= πολυτονικότητα, polyrhythm= πολυρρυθμία, metaphors= μεταφορές, organum= όργανο, lyra/lyre= λύρα, kithara= κιθάρα/κίθαρις, lyric drama= λυρικό δράμα, metronome= μετρονόμος, melancholy= μελαγχολία, meter/metre= μέτρο, monody= μονωδία, parody/parodia= παρωδία, phrase= φράσι (μουσική φράσι), philo-musica= φιλομουσική (όνομα μουσικής εταιρείας), aestheticism= αισθητισμός, pneuma= πνεύμα (μουσ. όρος), polymetrical= πολυμετρικός, organology= όργανολογία, orchesographie= όρχησογραφία (πραγματεία περί χοροϋ), mono-thematic= μονοθεματικός, tetralogy= τετραλογία, psaltery= ψαλτήριο (όργανο του Μεσαίωνα), atonality= άτονικότητα, strophic= στροφή, apocrypha= άπόκρυφα (κείμενο μουσικής έμπνεύσεως), sympathetic= συμπαθητικός, tetrachord= τετράχορδο, tonality= τονικότητα, programme music= προγραμματική μουσική, pandiatonic= παν-διατονικός, satyr= σάτυρος (ήρωας μουσ. έργου), misanthropic= μισάνθρωπος (ήρωας μουσ. έργου), authentic= αυθεντικός, dorian – phrygian – lydian – mixolydian – aeolian – hypodorian – hypophrygian – hypolydian – hypo-mixolydian – hypermixolydian= δωρικός – φρυγικός – λυδικός – μιξολυδικός – αιολικός – ύπο-δωρικός – ύπο-φρυγικός – ύπο-λυδικός – μιξολυδικός – αιολικός – ύπο-δωρικός – ύπο-φρυγικός – ύπο-λυδικός – ύπο-μιξολυδικός – ύπερ-μιξολυδικός (μουσικοί τρόποι και άρμονίες των 'Αρχαίων), chromatic= χρωματικός, Glasgow Orpheus choir= χορωδία της Γλασκώθης ό «'Ορφεύς».

B: ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΕΡΓΩΝ

STRAVINSKY I.	:	Agon ('Αγών)
LULLY	:	Alkestis ('Αλκηστis)
HANDEL	:	Alexander's Feast ('Εορτή του Μ. 'Αλεξάνδρου)
ALWYN W.	:	Lyra Angelica ('Αγγελική Λύρα)
ANDRIESSEN L.	:	Anachronic ('Αναχρονικός)
VECCHI	:	Parnassus (Παρνασσός – ιερό βουνό των Μουσών)
HONEGGER	:	Antigone ('Αντιγόνη)
ORFF C.	:	Antigone ('Αντιγόνη)
STRAVINSKY I.	:	Apollo Musagetes (Μουσαγέτης 'Απόλλων)
ELGAR	:	Apostles ('Απόστολοι)
STRAUSS R.	:	Ariadne on Naxos ('Η 'Αριάδνη στη Νάξο)
STRAUSS R.	:	Electra ('Ηλέκτρα)
AURIC G.	:	Phedre (Φαίδρα)

ROUSSEL	:	Bacchus and Ariadne (Βάκχος και Ἀριάδνη)
BARTOK B.	:	Mikrokosmos (Μικρόκοσμος)
BAYLE F.	:	The Archipelago (Τὸ Ἀρχιπέλαγος)
BEETHOVEN L.	:	Eroica (Ἡρώϊκή)
BEETHOVEN L.	:	Prometheus (Προμηθεὺς)
BEETHOVEN L.	:	Pathetic Sonata (Παθητική Σονάτα)
BEETHOVEN L.	:	The Ruins of Athens (Τὰ ἑρείπια τῶν Ἀθηνῶν)
OFFENBACH	:	The Beautiful Helen (Ἡ ὠραία Ἑλένη)
OFFENBACH	:	Orpheus in the Underworld (Ὁ Ὀρφεὺς στὸν Ἄδη)
BENNETT W.	:	The Naiads (Ναϊάδες – Νύμφες τῶν νερῶν)
BIRTWISTLE H.	:	Tragedia (Τραγωδία)
BLISS A.	:	The Olympians (Οἱ Ὀλύμπιοι)
BLOW I.	:	Venus and Adonis (Ἡ Ἀδωνίς καὶ Ἀφροδίτη)
BOGUSLAWSKI E.	:	Apocalypse (Ἀποκάλυψη)
BOUCOURCCHLIEV	:	Archipelago (Ἀρχιπέλαγος)
BRENT H.	:	Antiphony (Ἀντιφωνία)
BRITTEN B.	:	Dido and Aeneas (Διδώ καὶ Αἰνείας)
BROUWER L.	:	Hexahedrons (Ἑξέδρα)
BULL J.	:	Parthenia (Παρθενία-τίτλος βιβλίου γιὰ πιάνο)
BUSH A.	:	Dialectic (Διαλεκτική)
CACCINI G.	:	Eurydice (Εὐριδίκη)
CAVALLI	:	Callisto (Καλλιστώ)
CHERUBINI L.	:	Iphigenia in Aulis (Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι)
CHERUBINI L.	:	Medea (Μήδεια)
CHOPIN F.	:	Hexameron (Ἑξαήμερον)
VILLA-LOBOS H.	:	Choros (Χορός)
STRAVINSKY I.	:	Oedipus Rex (Βασιλεὺς Οἰδίπους)
CLEMENTI A.	:	Ideograms (Ἰδιογράμματα)
SKRYABIN	:	Prometheus (Προμηθεὺς)
WOLF	:	Prometheus (Προμηθεὺς)
CROTCH W.	:	Palestine (Παλαιστίνη)
CZERNY C.	:	Hexameron (Ἑξαήμερον)
DALLAPICCOLA L.	:	Ulysses (Ὀδυσσεὺς)
RAVEL	:	Daphnis and Chloe (Δάφνης καὶ Χλόη)
DEL TREDICI D.	:	Suzugy (Σύζυγοι)
DRYSDALE L.	:	Hippolytus (Ἱππόλυτος)
DUKAS P.	:	Ariadne and Bluebeard (Ἀριάδνη καὶ Ἀηδόνι)
DURKO L.	:	Organisms (Ὄργανισμοί)
EBEN P.	:	The Apologia of Socrates (Ἀπολογία τοῦ Σωκράτους)
HENDEL	:	Semele (Σεμέλη – ἀγαπημένη τοῦ Διὸς)
ELGAR E.	:	Enigma variations (Αἰνιγματικές Παραλλαγές)
ELOY J.	:	Polychonies (Πολυχρονίες)
MONTEVERDI C.	:	The story of Orpheus (Ἱστορία τοῦ Ὀρφέως)
CLUCK	:	Orpheus and Eurydice (Ὀρφεὺς καὶ Εὐριδίκη)

LIST F.	:	Orpheus (Ὀρφεύς), Decameron (Δεκάμερον)
STRAVINSKY I.	:	Orpheus (Ὀρφεύς)
FOSS L.	:	Echoi (Ἔχαιοι)
NIELSEN C.	:	Choleric - phlegmatic - melancholic - sanguine (Χολερικός - φλεγματικός - μελαγχολικός - αἱματώδης)
FULEIHAM A.	:	Cyprus Serenade (Κυπριακή σερενάτα)
PUCCINI	:	Triptych (Τρίπτυχο)
STRAVINSKY I.	:	Persephone (Περσεφόνη)
GLUCK CH.	:	Alkestis (Ἀλκηστis), Orpheus (Ὀρφεύς)
GLUCK CH.	:	Iphigenia in Tauris (Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις)
GLUCK CH.	:	Iphigenia in Aulis (Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι)
GODOWSKY L.	:	Triacontameron (Τριακοντάμερον)
GRECHANINOV A.	:	Missa Oecumenica (Οἰκουμένη Λειτουργία)
HADLEY I.	:	Antigone (Ἀντιγόνη)
HAMBRAEUS B.	:	Microgram (Μικρόγραμμα)
HANUS J.	:	The Torch of Prometheus (Ὁ Πυρσὸς τοῦ Προμηθέως)
HENZE H.	:	Dance Marathon (Μαραθώνιος Χορὸς)
HINDEMITH P.	:	Metamorphoses (Μεταμορφώσεις)
SEIBER	:	Ulisse (Ὀδυσσεύς)
MOZART A.	:	Idomeneus, King of Crete (Ἰδομενεύς, βασιλεὺς τῆς Κρήτης)
PICCINI	:	Iphigenia in Tauris (Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις)
IRELAND J.	:	Satyricon (Σατυρικό)
MASCAGNI	:	Iris (Ἴρις)
IVES CH.	:	Polytonality (Πολυτονικότητα)
IVES CH.	:	Polyrhythmmon (Πολύρρυθμον)
DALCROZE E.	:	Eurhythmics (Εὐρυθμικά)
JELINEK H.	:	Prometheus (Προμηθεύς)
JOHNSON R.	:	Asterogenesis (Ἀστερογένεσις)
MOZART A.	:	Jupiter Symphony (Συμφωνία τοῦ Διὸς)
KAMINSKI H.	:	Triptych (Τρίπτυχο)
KEMPF W.	:	King Midas (Βασιλεὺς Μίδας)
KHACHATURIAN A.	:	Spartacus (Σπάρτακος)
KREJCI I.	:	The Uproar at Ephesus (Τὸ Πανηγύρι στὴν Ἔφεσο)
LAMBERT C.	:	Horoscop (Ὡροσκόπιο)
LARSSON L.	:	The Princess of Cyprus (Ἡ πριγκίπισσα τῆς Κύπρου)
LAZAROF H.	:	Asymptotes (Ἀσύμπτωτα)
SAINT-SAENS	:	Dance Macabre (Μακάβριος Χορὸς)
LIDHOLM I.	:	Nausica Alone (Ἡ Ναυσικά Μόνη)
MAAYANI A.	:	Symphonic Metaphor (Συμφωνική Μεταφορά)
MACHANT G.	:	Isorhythmic (Ἰσορυθμικό)
MADERNA B.	:	Hyperion (Ὑπερίων)
ROSSINI	:	Siege of Corinth (Κατάληψι τῆς Κορίνθου)
MALIPIERO G.	:	Dialogues (Διάλογοι)
MARTINET I.	:	Orpheus (Ὀρφεύς)

MARTINU B.	:	The Greek Passion (Τὸ Ἑλληνικὸν Πάθος – ἀπὸ τὸ «Χριστὸς ξανασταυρώνεται» τοῦ Ν. Καζαντζάκη)
MATSUDAIVA Y.	:	Metamorphosis (Μεταμόρφωσις)
MERCURE P.	:	Kaleidoscope (Καλειδοσκόπιο)
MOUSIGNY P.	:	Philemon and Baucis (Φιλήμων καὶ Βαυκίς)
MUSGRAVE T.	:	The Voice of Ariadne (Ἡ φωνὴ τῆς Ἀριάδνης)
NEVIN E.	:	Narcissus (Νάρκισσος)
NORDHEIM A.	:	Dinosaurius (Δεινόσαυρος)
ORFF C.	:	Triumphs of Aphrodite (Θρίαμβοι τῆς Ἀφροδίτης)
PACINI G.	:	Sappho (Σαπφώ), Medea (Μήδεια)
RAVENSCROFT T.	:	Pammelia (Παμμελία), Deuteromelia (Δευτερομελία)
STRAUSS R.	:	Parergon (Πάρεργον)
PEPIN C.	:	Monologue (Μονόλογος)
PERI J.	:	Daphne (Δάφνη), Eurydice (Εὐριδίκη)
BACH J.	:	Phoebus and Pan (Φοῖβος καὶ Πάν)
PIJPER W.	:	Six Symphonic Epigrams (Ἑξὶ Συμφωνικὰ Ἐπιγράμματα)
HOLST	:	The Planets (Οἱ Πλανῆτες)
POWELL M.	:	Analogues 1-4 (Ἀναλογίαι 1-4)
PURCELL H.	:	Dido and Aeneas (Διδὼ καὶ Αἰνείας)
RACINE J.	:	Iphigenia in Aulis (Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι)
R. DACASSA J.	:	Orpheus (Ὀρφεὺς)
ROSENBERG H.	:	Orpheus in Town (Ὁ Ὀρφεὺς στὴν Πόλι)
ROSSI L.	:	Orpheus (Ὀρφεὺς)
SATIE E.	:	Socrates (Σωκράτης)
SCHULLER G.	:	Triptych (Τρίπτυχο)
SEROCKI K.	:	Niobe (Νιόβη)
LOCKE H.	:	The Siege of Rhodes (Κατάληψη τῆς Ρόδου, 1480-81)
STANDFORD P.	:	Metamorphosis for Organ (Μεταμόρφωσις γιὰ Ὀργανο)
STANFORD CH.	:	The Critic (Ἡ Κριτική)
STRAUSS J.	:	Music of the Spheres (Μουσικὴ τῶν Σφαιρῶν – Πυθαγόρας)
TALBOT H.	:	The Arcadians (Οἱ Ἀρκάδες)
TALMA L.	:	Dialogues (Διάλογοι)
TRAETTA T.	:	Iphigenia in Tauris (Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις)
TRAETTA T.	:	Antigone (Ἀντιγόνη)
TURCHI G.	:	Five Comments on the Bacchae of Euripides (Πέντε σχόλια στὶς Βάκχες τοῦ Εὐριπίδου)
SULLIVAN	:	Utopia (Οὐτοπία)
VARESA E.	:	Octandria (Ὀκτανδρία)
WELLESZ E.	:	Alkestis (Ἀλκίσις)
YAMASHITA ST.	:	Prisms (Πρίσματα)
ZELENKA J.	:	Hypochondria (Ὑποχονδρία)

Ἐπίλογος

Ἡ Μουσικὴ ἀνέκαθεν ἐθεωρήθη ὡς διεθνὴς γλῶσσα, διότι πρὸς ὅλους ἀπευθύνεται καὶ ἀπὸ ὅλους καθίσταται νοητή. Συνεπῶς τὸν πλοῦτο τοῦ λεξιλογίου της

ήτο φυσικό νά τόν ἀντλήση κατὰ μέγα μέρος ἀπό μιὰ διεθνή γλώσσα. Καί διεθνὴς γλώσσα εἶναι ἡ Ἑλληνική.

Βιβλιογραφία

1. Σ. Μιχαηλίδης, «*Εγκυκλοπαιδεία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μουσικῆς*», ἔκδ. Μορφωτικοῦ Ἰδρυμάτος Ἑθνικῆς Τραπέζης, Ἀθήνα (1989).
2. A. Jacobs, «*The New Penguin Dictionary of Music*» (1977).
3. H. Barlow - S. Morgenstern, «*Dizionario dei Temi Musicali*», Milano- (1955).
4. H.W. Milligan, «*Stories of Famous Operas*», Permabooks (1950).
5. Στ. Βασιλειάδης, «*Γιὰ τὴ μουσική*», ἔκδ. Citibank, Ἀθήνα (1984).

ΟΙ 11 ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ»

Ὁ 11ος τόμος τοῦ «Δαυλοῦ» (τεύχη 121-132, Ἰανουάριος - Δεκέμβριος 1992) ὠλοκληρώθηκε καί βιβλιοθετημένος καλλιτεχνικά (μαυρόδετος μὲ χρυσοτυπία) διατίθεται μόνον στὰ Γραφεῖα τοῦ Περιοδικοῦ. Περιέχει:

- Τὴ συνέχεια τῶν ριζοσπαστικῶν, σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο, ἐρευνῶν γιὰ τὴ γένεση τῆς γλώσσας καὶ τῆς γραφῆς κατὰ τὴν αὐγὴ τοῦ Πολιτισμοῦ.
- Τὴν σὲ παγκόσμια κλίμακα καὶ ἀποκλειστικότητα ἔρευνα ἀποκρυπτογραφήσεως τῶν Γραμμικῶν Γραφῶν καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν παραλλαγῶν τους.
- Τὴ σύγκριση τῆς Ἑλληνικῆς μὲ τὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὲς γλώσσες καὶ τὶς ἀποδείξεις γιὰ τὴν τεράστια γονιμοποιὸ ἐπίδραση ποὺ ἄσκησε πάνω σ' αὐτές.
- Τὰ ἀνακαλυπτόμενα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐξάπλωση τῶν Ἑλλήνων σ' ὅλη τὴν Ὑδρόγειο κατὰ τὴν προϊστορικὴ περίοδο.
- Πληθώρα σχολίων, ἀναλύσεων, μελετῶν καὶ πληροφοριῶν γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ κατάσταση τοῦ καιροῦ μας καὶ τὴν κοσμοϊστορικὴ καμπὴ ποὺ διανύει ἡ ἀνθρωπότητα. Στὸν τομέα αὐτὸν ἡ ἀνατομία τῆς ἐποχῆς μας καὶ οἱ προβλέψεις ποὺ ἐπεχείρησε κατὰ τὰ τελευταῖα 11 χρόνια ὁ «Δ» ἐπαληθεύθηκαν πλήρως.

— Μὴν γεμίζετε τὶς βιβλιοθῆκες σας μὲ ἄχρηστο τυπωμένο χαρτί. Βάλτε στὰ ράφια τους τοὺς 11 ἐτήσιους τόμους τοῦ «Δαυλοῦ» ἐξασφαλίζοντας ἓνα κρίσιμο βοήθημα, γιὰ νὰ ἐρμηνεύετε, σεῖς καὶ οἱ ἀπόγονοί σας, καίρια καὶ χωρὶς ψευδαισθήσεις καὶ αὐταπάτες τὰ συμβάντα — παρελθόντα, παρόντα ἀλλὰ καὶ μέλλοντα.

ΤΙΜΗ ΤΟΜΟΥ (ΣΕΛΙΔΕΣ 720-860): ΔΡΧ. 10.000

- Οἱ ἐτήσιοι τόμοι τοῦ «Δ» ἀποστέλλονται καὶ ταχυδρομικῶς κατόπιν τηλεφωνήματος στὰ τηλ. 3223957 ἢ 9841655.

Βαθυλωνία

Δέν υπάρχει αντίφαση εδώ —μόνον ἴσκιος πλανῶνται εἰρηνικά, ὥραϊα κορμιά στεφανωμένα. Ἐδῶ «Θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ εἰκόνα δείξων Φειδία» καὶ ΜΙΑΤΙΑΔΕΣ ΑΝΕ(Θ)ΗΚΕΝ (Τ)ΟΙ ΔΙ τὸ κράνος του μετὰ τῇ μάχῃ τοῦ Μαραθῶνα. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀπλὸ κράνος ἔχασα τὰ μέσα καὶ τὰ ἔξω κι ἔπεσα στὰ γόνατα... Ἦθελα τόσο πολὺ νὰ τ' ἀκραγγίξω, ἔστω, πρᾶγμα ἀνεπίτρεπτο.

Συγγενὴς μοῦ πρότεινε νὰ ταξιδέψουμε μαζὶ στοὺς «Ἀγίους Τόπους». — Ποιούς ἐννοεῖς, ἐρώτησα. — Μὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, φυσικά. — Καθόλου δὲν εἶναι φυσικά, ἀφύσικα εἶναι καὶ ντροπὴ εἶναι, εἶπα, κι ἔφυγα γιὰ τὴν Ὀλυμπία.

Ὅσοι γεννήθηκαν σ' αὐτὴ τὴ γῆ καὶ εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ στερηθοῦν τὴ μητέρα τους, δρῆκαν ἀπαντοχὴ στὸ ζεστὸ μητρικὸ τοῦ σώματος — ἀπαλὲς γραμμὲς, δροσεροὶ κόρφοι χιλιοπολύμιστοι. Νηνεμία. Μάνα — θεὰ στοργικὴ ὁ κάτω Ὀλυμπος. Οἱ κογχυλιόλιθοι μιλοῦν γιὰ τὸν πλοῦτο τῆς καρδιᾶς τῆς. Θυσίασε τὴν εὐτυχία τῶν νερῶν κι ἀνέβασε στὸ φῶς τὰ πάντα γὰρ δάθη τῆς, γιὰ νὰ χαρίσει στοὺς ἀνθρώπους πρότυπα ζωῆς ἀξεπέραστα. Παιδιὰ τοῦ κόσμου, κλίνετε γόνυ ἐδῶ κι ἀφουγκραστεῖτε. Κάνετε τρόπο ζωῆς τὸ νόημα τῆς Ἱερῆς Ἐκχειρίας, τοῦ κλάδου τῆς Ἀγριελιάς. Δέν ἦταν τυχαῖο, ποὺ τὸ ἀρχαιότερο ἱερὸ στὸν πρόποδα τοῦ Κρόνιου ὑπῆρξε τὸ Γαῖο. Τὰ Ἡραῖα στὰ δῆματα τῆς Ἱπποδάμειας καὶ τῆς Φυσκόας. Μὲ τοὺς λευκοὺς κοντοὺς χιτῶνες καὶ τὰ μαλλιά στὸν ἀνεμὸ ἔτρεχαν μέσα στὸ Στάδιο οἱ Ἕλληνίδες παρθένες, γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν Ἥρα. Εὐγνωμονοῦσα, πληρωμένη ἢ γυναικεία καρδιά. Στεφανίτα γῆ, στεφανίτες οἱ ἀγῶνες σου, ὄχι χρηματίτες καὶ ἀργυρεῖτες. «Οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ἐποίουν» ἢ γιὰ τὴ μάταιη ἐπίδειξι, ἀλλὰ γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνάτασι, τὴν ἀρμονικὴ ἀνάπτυξι σώματος καὶ πνεύματος. Ζεὺς ὁ θεὸς τους. Αὐτὸς ὁ ἀλάθητος δείκτης πορείας ἐδημιούργησε τὴ δυνατὴ γενιά τῶν ὀλοκληρωμένων καὶ ἰσορροπημένων ἐκείνων ἀνθρώπων, τὸν πολιτισμὸ ποὺ καρποφόρησε, μὲ τίς ὑλικὲς καὶ τίς πνευματικὲς δυνάμεις ν' ἀνθοφοροῦν μέσα σὲ μιὰ ὑπέρτατη ἀρμονία. Ἡ παρέκκλισι σημάνε τὴν ἀντίστροφη μέτρηση γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τί κοινὸ ἀνάμεσα στὸν πρῶτο στεφανωμένο σταδιονίκη, τὸν Μεσσήνιο Δαϊκλῆ, καὶ τοὺς σημερινοὺς χρυσοὺς Ὀλυμπιονίκες; Γιὰ ποιά ἀναβίωσι τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων μιλάμε, πατριῶτες; Ἱεροσυλία καὶ πρᾶξι αὐτοκτονίας ἢ «Παράδοσι τῆς Ὀλυμπιακῆς Φλόγας».

Τὸ ὄρνιο ἔσπασε τὴν ἀρμονία — χάος ἀνάμεσά τους. Ὁ Χριστιανισμὸς καταφρόνησε τὴν ἀλήθεια τῆς ὁμορφιάς, τὸ σῶμα καὶ τίς λειτουργίες του. Φυσικὴ συνέπεια ἢ διάλυσι, ἢ ἀνισορροπία, ἢ ταραχὴ, ἢ ὑποκρισία. Ὁ μῦθος τῆς ἐπάρατης ὕλης καὶ τῆς ἀμαρτωλῆς σάρκας, ἢ ἀσέβεια, ἢ ἐχθρότητα καὶ ὁ πόλεμος πρὸς τοὺς νόμους τῆς ζωῆς ὠδήγησαν τὸ φλοιοὶ τῆς Γῆς μέχρι τὸν ἐπιθανάτιο ρόγχο. Δέν ἀπαρνήθηκε ὅμως γιὰ κανένα θεὸ τὴ δύναμι τοῦ «μαμμωνᾶ» καὶ τῆς ἐξουσίας, ἀκόμα χειρότερα, ἔγινε ἐξουσία. Τὰ ἑκατομύρια τῶν ναῶν τῶν πόλεων μεταφέρονται στίς Τράπεζες μὲ τροχοφόρα. Ποιά ὅμως τὰ ἄξια λόγου «καινά», ποὺ δὲν εἶναι κλεμμένα ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ τοῦ Διός; Αὐτὴ ἢ Ἐκκλησία, ὄνομα καὶ πρᾶμα, ἀδέξια ἀντιγραφὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων εἶναι. Κι ἐκεῖνος ὁ χριστιανικὸς ναὸς ἐπάνω στὸ ἀρχαῖο ἐργαστήριον τοῦ Φειδία στήν Ὀλυμπία καὶ τί δὲ λέει. Ἄν δὲν ἦταν τόσο τραγικὴ ἡ περίπτωσι, θὰ ἦταν γιὰ γέλια. Ἡ ὕδρις ὅμως, ποὺ ξεπέρασε κάθε προηγούμενη βλασφημία, εἶναι ἢ παραποιημένη καὶ κα-

→

κοποποιημένη ἀλήθεια, ἡ ψευδὴς γνῶσι πὺν διοχετεύεται στὸν ἐλληνικὸ λαὸ γιὰ τὴν Ἱστορίαν του, σὲ σημεῖο νὰ ἔχει χάσει πιά τὴν ταυτότητά του. Ὁ ἀδίστακτος καὶ πωρωμένος σφαγέας, ὁ ἄξεστος πολιτικάντης, πὺν κατήργησε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες καὶ πέρασε τοὺς Ἕλληνες καὶ κάθε ἐλληνικὸ ἀπὸ στόματος μαχαίρας, κορδακίζεται στὴν Ἑλλάδα γιὰ «Μεγάλος». Ὅταν οἱ νονοὶ γνωρίζουν πολὺ καλὰ, ὅτι ὁ Ἐφιάλτης τῶν Θερμοπυλῶν ἀποτελεῖ ἀσήμαντο ἐπεισόδιο μπροστὰ στὸν ἰσπανικὸ ταῦρο καὶ τοὺς τρισεχειρότερους ἐπισκόπους του. Γεννήθηκα στὴν Ὀλυμπία καὶ στὸ ὄνομα τῆς μάνας γῆς καὶ τῶν ἀγῶνων τῆς ὀνοματίζω Μεγάλους Ἐφιάλτες καὶ νονοὺς καὶ βαφτιστήρια. Ἄν τὸ στίγμα —λεκές— Θεοδόσιος ὑπῆρξε τὸ ὀρόσημο ἀνάμεσα στὸν ἐπίσημο —μέ κρατικὸ ρωμαϊκὸ ἀνακονωθέν— θάνατο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ στὸ «Θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας», Ἑλληνισμός καὶ Ὁρθοδοξία ἔχουν τὴν ἴδια σχέσι πὺν ἔχει ὁ «Θρίαμβος» μὲ τὰ «καινά».

Ἄλλὰ ἡ ἀρετὴ δὲν πλήττεται, κι ἂν τὰ στεφάνια τῆς ἀγριελιάς τσακίστηκαν «στὰ πατήματα τῶν ἀλόγων», τὸ προκεχωρημένο φυλάκιο τοῦ ἀνθρώπου δὲ σάματῃσε ποτὲ νὰ ἐκπέμπει. Περ' ἀπ' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει τίποτα· ἡ κοιλάδα τῶν νερῶν στοίχειωσε. Οἱ μῆνες Ἀπολλώνειος καὶ Παρθένιος τῶν Ὀλυμπίων ἔγιναν νότες λιγνρὲς μὲ τὸν κυματισμὸ τῶν γηλόφων, ἡχοὶ σειρήνιοι μὲ τὸ πλάνο κάλεσμα τοῦ ποταμοῦ, μελωδία μακρυνῇ μὲ τὸ θρῆνο τοῦ πανάρχαιου θυθοῦ γιὰ τὰ σπαραγμένα μάρμαρα. Ἦταν ἀλήθεια —ἦταν ὄνειρο τὸ σπυρὶ σιτάρει καὶ ἡ δροσιὰ καὶ τὸ θάμπος πάνω σὲ γλάστρα βασιλικό. Τώρα εἶδα τὸ παλιὸ μουσεῖο μοναχικὸ κι ἔρημο πάνω στὸ ὕψωμα, τὸν Κλαδέο κοίτη ἀνδρὸς καὶ ξερὴ, τὰ πλατάνια σὲ πόλεμο μὲ τὰ τροχοφόρα. Εἶδα τοὺς ξεναγοὺς νὰ φλυαροῦν ἀκατάπανστα μπροστὰ σὲ στραμπουλιγμένα χασμουρητά, τοὺς Ἕλληνες νὰ διάζωνται γιὰ τὴν ταβέρνα, τίς Ἑλληνίδες νὰ μασουλᾶνε μὲ ὕφος «καὶ πολὺ τεκνὸ ὁ Ἑρμῆς». «Ρε σὺ Μῆτσο, δάλε κάνα τσιφτετέλι νὰ δγεί ἡ Τουρκία 'πὸ μέσα μας», ξέρασε τὸ παραθύρο ἀλαλάζοντα «θερίου». Σαράντα οἱ βαθμοὶ στὸ καινούργιο μουσεῖο καὶ τὰ ἀργύρια βροχή. Τὸ ἐμπόριο τοῦ Κότινου. Χρῆμα πολὺτιμο γιὰ τὴν ἀρχοντιά τῶν βουλευτῶν μας τῆς Βουλῆς τῶν ἁδίων καθισμάτων, γιὰ τὴν ἀμοιβὴ τῶν καρεκλοκένταυρων —πὺν συντηροῦν τὰ κόμματα, πὺν συντηροῦν τὴ Δημοκρατία μας—, τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω λειτουργῶν —ὄχι ποταμῶν—, πὺν ἐφυσχάζουν καλὰ βολεμμένοι μέσα στὰ ὄρια «Πακιστάν» καί... γράφε. Καὶ νὰ καὶ τὸ ἀπαραίτητο καμάκι μὲ τὸ μπιρμπιλὸ ἡλίθιο μάτι πασπαλισμένο ζάχαρι ἄχνη.

Αὐτὸν τὸν τόπο δὲν τὸν γνωρίζεις — φύγε, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ἔχεις συναντήσει τὸν Ἀλφειό. Μὲ συγχωρεῖς, παλιέ μου φίλε, ἐτοῦτ' ἡ ὥρα δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ σηκώσει τυχὸν ἄλλο δάρος. Θά'ρθω νὰ σὲ δρῶ κάποια μέρα τοῦ Φθινοπώρου, κι ἂν δὲν εἶναι πιά μπορετὸ νὰ χαροῦμε, θὰ προσενηχθοῦμε στὸν Πατέρα ν' ἀναστήσει καὶ πάλι τὴν ἀλκή στὴν Ἱερὴ Ἀλτι καὶ νὰ στείλει τὴ βροχὴ καὶ νὰ στείλει τὴν Ἀρτεμι στὰ δάση καὶ τὸν Ποσειδῶνα στὰ νερά. Ξέρω, πῶς κι ἐσὺ στερεύεις ὥρα τὴν ὥρα.

Βρῆκα τὸ σπίτι μου δροσερὸ καὶ γλυκό, ἦταν τὰ παιδιὰ ἐκεῖ. Τί θὰ γίνε μὲ τὰ παιδιὰ!! Πέρα στὴν Ἀνατολή, στὴ γῆ τῶν «προπατόρων» μας, εὐλαδικὸς προσκυνητὴς μπροστὰ στὸ «Τεῖχος τῶν Δακρύων» ἀνέπεμπε «τὴν ὠδὴν Κυρίου» ἕνας Ἕλληνας. «Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαθυλῶνος...» — ἀπογείωσι. Βαθυλωνία. «Κράτησα τὴ ζωὴ μου... δραδνάξει».

Οὐρανία Πρίγκουρη

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Πανάρχαια Ἑλληνική ἢ παλαιὰ Οὐγγροφιννική-Σιδηριανή γραφή

Ἡ παλαιὰ οὐγγροφιννική εἶναι ἡ γλῶσσα μιᾶς μεγάλης ομάδος λαῶν. Ἡ ομάδα περιλαμβάνει τέσσερις ὑποομάδες, οἱ ὁποῖες χρησιμοποιοῦσαν διαλέκτους. Στὴν πρώτη ὑποομάδα συγκαταλέγονται οἱ Μαγυάροι τῆς Οὐγγαρίας καὶ οἱ Βογούλοι καὶ Ὀστιάκοι τοῦ κόλπου Σαλεκάρντ (Δ. Σιδηρία). Στὴ δεύτερη οἱ Ζυριάνοι, οἱ Βοτιάκοι καὶ οἱ Περμιάκοι στὸ Ρωσικὸ λεκανοπέδιο τοῦ Βόλγα. Στὴν τρίτη οἱ Τσερεμίσοι καὶ Μολδάβοι στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ἄνω Βόλγα καὶ στὸ μέσο τοῦ Βόλγα ἀντίστοιχα καὶ στὴν τέταρτη οἱ Φινλανδοί, οἱ Καρελιανοί, οἱ Ἑσθονοί, οἱ Λεττονοί καὶ οἱ Λάπωνες τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀρχάγγελου.

Τὸ 1828 ὁ Φινλανδὸς Lönrot κατέγραψε παλαιὰ λαϊκὰ ἄσματα τοῦ Βορρά. Τὴ συρραφή τους τὴ δημοσίευσε τὸ 1835 μὲ τὸν τίτλο «Καλεβάλα». Τοὺς ἀρχικοὺς δώδεκα χιλιάδες περίπου στίχους ποὺ συγκέντρωσε, τοὺς ἐμπλούτισε σὲ δευτέρῃ ἐκδόσῃ τὸ 1849 δημοσιεύοντας 22.800 στίχους. Στὶς λαϊκὲς αὐτὲς παραδόσεις περιγράφεται ἕνας διαρκὲς ἀγῶνας μεταξὺ «Καλεβάλας», ἡ ὁποία εἶναι «ἡ πατρίδα τῶν ἡρώων» καὶ «Πόζας» ὀνομαζόμενης («Χῶμα τοῦ Βάθους»). Κεντρικὴ θέσις στὰ ἄσματα ἔχει ὁ ἥρωας τῆς Καλεβάλας ὁ «Βαΐναμόνεν», γιὸς τῆς «Παρθένου τοῦ Ἀέρος» (παρθενογέννητος), ποὺ γεννήθηκε μὲ θαυμαστὸ τρόπο. Ὁ Βαΐναμόνεν καλλιιεργεῖ καὶ σπείρει τὴ γῆ καὶ μάχεται γιὰ τὴν εὐημερία τῶν ἀνθρώπων. Ἐχει ὡς ἀντίπαλο τὴν Λοῦχι, προστάτιδα τῆς Πόζας, ἡ ὁποία κάποτε «ἔκλεισε μέσα σὲ σπήλαιο τὸν ἥλιο καὶ τοὺς ἀστέρες».

Ἕνας Γάλλος μελετητὴς θεώρησε τοὺς Οὐγγροφίννους «συνονθύλευμα λαῶν ἐπιδιδόμενο σὲ ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες καὶ μαγεία», ἐπικαλούμενος Καθολικὲς μαρτυρίες, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες «οἱ Νορβηγοὶ τοῦ μεσαίωνα τοὺς κατεδίωκαν γιὰ τὶς εἰδωλολατρικὲς λατρευτικὲς πρακτικὲς τους» καὶ «τὸν 16ο αἰῶνα οἱ Σουηδοὶ συνήθιζαν νὰ κατάσχουν τὰ τύμπανα (κουνόντμπας) τῶν Σαμάνων» (Λαπώνων ἱερέων). Γιὰ κάποιον ἐρευνητὴ (Comparetti) «μὲ τὰ κύμβαλα καὶ τὰ τύμπανά τους οἱ Σαμᾶνες, χάρις στὶς γνώσεις τους, διέθεταν συνθλιπτικὴ ἐνέργεια δυνάμεων νὰ ἀσκοῦν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς φύσεως». Ὁ ἐρευνητὴς δὲν προχώρησε σὲ ἐρευνα περὶ χρήσεως ὑπερήχων... Γεγονὸς πάντως τυγχάνει, ὅτι σύμφωνα μὲ τὶς παραδόσεις ἡ πάλῃ μεταξὺ ἡρώων τῆς Καλεβάλας καὶ ἀντιπάλων τους τῆς Πόζας διεξάγεται «μὲ τὴν χρῆση ὀργάνων καὶ μὲ ἡχηρὰ ἄσματα» καὶ ὄχι μὲ ὄπλα.

Ὁ Σουηδὸς Castren στὸ ἔργο του «Nordiska Resor» (Βορινὰ Ταξίδια) μεταξὺ διαφόρων οὐγγροφιννικῶν θεοτήτων διακρίνει τὶς ἐξῆς βασικὲς κατ' αὐτόν: Τὸν Ζουμάλα, ὑπέρτατο θεο-δημιουργὸ (ἔχει ὡς ἱερό του δένδρο τὴ σημύδα), ὁ ὁποῖος κρατᾷ τοὺς κερανοὺς καὶ τὸν Οὔκκο, ὁ ὁποῖος βαστάζει τὸν κόσμον. Ἡ ἀντιστοιχία τῶν Ζουμάλα καὶ Οὔκκο μὲ τὸν Δία καὶ τὸν Ἄτλαντα εἶναι προφανής. Στους Λάπωνες ὁ Ζουμάλα καλεῖται «ξύλινος θεός», γιὰτὶ «ὁ θεὸς τοῦ κερανοῦ συναντᾶται στοὺς κορμούς τῆς σημύδας» καὶ ὁ Οὔκκο «πέτρινος θεός», γιὰτὶ

«ἔχει παγερή, ὅπως ἡ πέτρα, ὅση ζώου». Για τὰ βόρεια κλίματα ἡ σημύδα εἶναι τὸ ἀντίστοιχο τῆς ἑλληνικῆς δρυός, τοῦ ἱεροῦ δένδρου τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Διός. Ἡ Φινλανδία, ἡ Καρελία καὶ ἰδιαίτερα ἡ Λαπωνία εἶναι γνωστὲς γιὰ τοὺς «ἱερούς βράχους», τοὺς «Σέξτα», «Σαῖβο» ἢ «Σαῖτα», ὅπως λέγονται καὶ οἱ ὅποιοι, ἀντίστοιχοι τῶν σουηδικῶν Monument Skarande, ἀποτελοῦν συνδυασμὸ Menir καὶ Igmen Sul (βλέπε «Δαυλόν», τεύχος 136, Ἀπρίλιος 1993). Σὲ μικρογραφία οἱ «ἱεροὶ βράχοι» χρησιμοποιοῦνται ὡς φυλαχτά, τὰ ὅποια προστατεύουν αὐτοὺς ποὺ τὰ φοροῦν ἀπὸ κινδύνους. Για τὴν ἀντίληψη τῶν ἐγχαράκτων ρήσεων πάνω σὲ λίθους ὡς «φυλαχτῶν» ὁ ἀναγνώστης ὅς ἀνατρεῖται στὶς ἀντίστοιχες παραδόσεις τῶν Ἰρλανδῶν γιὰ τὴ γραφὴ Ogam (βλέπε τεύχη 134-5 τοῦ «Δαυλοῦ»).

Ὅρισμένοι κοινωνιολόγοι ἐντοπίζουν κάποια σχέση μεταξύ Σέξτα καὶ οὐγγροφιννικῆς «πεποίθησης περὶ ὑπάρξεως ψυχῆς σὲ κάθε ἀντικείμενο». Τὴν «ψυχὴ» αὕτη οἱ Οὐγγροφίννοι ὀνόμαζαν «Χαλτία». Οἱ κοινωνιολόγοι πιστεύουν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ «λατρεία μὲ μορφὴ ἀνοργάνωτου πολυδαιμονισμοῦ». Κατὰ τὴ γνώμη μας τοὺς διαφεύγει ἡ ἀντίληψη γιὰ δυνατότητα —μέσω ἱερῶν ἀσμάτων— προσέγγισης στοῦ μεγάλο μυστήριο τῆς φύσεως καὶ κατανόησης τῆς καταγωγῆς τῶν ἐμψύχων καὶ ἀψύχων. Τὴν ἀντίληψη αὕτη ἐκφράζει ἡ ἑλληνικὴ παράδοση τοῦ Ὀρφέα. Ὁ Ὀρφέας ἐντοπίζεται στοὺς Οὐγγροφίννους μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωα Βαῖναμόνεν. Τὰ οὐγγροφιννικὰ λαϊκὰ ἄσματα ἐπαναλαμβάνουν, ὅτι, «ὅταν ὁ ἥρωας Βαῖναμόνεν κάθεται καὶ τραγουδᾷ μὲ τὸ ἐγχορδὸ του (καντέλ), ὅλα τὰ ζῶα τὸν πλησιάζουν καὶ τὸν ἀκοῦν μὲ εὐφροσύνη». Ἐνῶ στὴν τυπικὴ κελτικὴ παράδοση (Κεντρικὴ καὶ Βόρεια Εὐρώπη, Σκανδιναβία, Βρεταννικὲς Νῆσοι, Ἰρλανδία καὶ Ἰσλανδία) ἀνιχνεύουμε τὸν Herkulf ἢ Ogma, ἄλλως τὸν Ὀγμιον Ἡρακλῆ («Δαυλός» τ. 134) στοῦ πρόσωπο τοῦ ἥρωα, ὁ ὁποῖος δεσπόζει στοὺς μύθους τῶν Κελτῶν, γιὰ τὴν οὐγγροφιννικὴ παράδοση ὁ ἥρωας αὐτὸς εἶναι ὁ Ὀρφέας. Ὀρφέας καὶ Φάνης εἶναι δύο ὀνόματα ἡρώων τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, τὰ ὅποια ἔχουν κοινὰ σημεῖα: Καὶ οἱ δύο «δίδαξαν τοὺς ἀνθρώπους» καὶ «ἐπαίξαν μουσικὴ μὲ λύρα». Στὶς ἑλληνικὲς παραδόσεις οἱ Ὀρφέας καὶ Φάνης εἶναι μύστες. Παρόλον ποὺ προηγήθηκε ἡ παρουσία τοῦ Φάνητος καὶ ἀκολούθησε ἀργότερα ἡ ἐμφάνιση τοῦ Ὀρφέα (τοῦ πρώτου στὴν Ἰωνία καὶ τοῦ δευτέρου στὴ Θράκη), λόγῳ τῶν κοινῶν τους σημείων τὰ δύο πρόσωπα ἀνέκαθεν συνεχέοντο. Ἡ σύγχυση, γενόμενὴ καὶ ἐπὶ ἐποχῆς τοῦ Πολύβιου, εἶναι γνωστὴ. Κατὰ τὸν Πολύβιο «τὸν Ὀρφέα καὶ Φάνητα ὀνομάζουσι». Ἡ σχέση Ὀρφέα-Φάνητος (γιὰ χάριν τῆς ἀναλύσεως θὰ λάβωμε ὡς ὑπόθεση καὶ ἐμεῖς τὴν γενόμενὴ σύγχυση) ὀδηγεῖ στὴν ἀναζήτησιν τῆς μετονομασίας τους σὲ Βαῖναμόνεν, ἐφ' ὅσον ὁ οὐγγροφιννικὸς ἥρωας εἶχε τὶς ἴδιες μ' αὐτοὺς ιδιότητες (δίδαξε τοὺς ἀνθρώπους – ἐπαίξε τὸ καντέλ).

Μὲ λατινικοὺς χαρακτήρες τὸ ὄνομα Βαῖναμόνεν γράφεται VYNAMONEN. Πρόκειται γιὰ σύνθετὴ λέξη ἀποτελούμενη ἀπὸ τὰ λήμματα VYNA καὶ MONEN. Στὸ πρῶτο λῆμμα ἀνιχνεύεται ἡ ρίζα *δύνη*. Στὸ δεύτερο ἡ ρίζα *ὀμνύω* ἀλλὰ καὶ *ὀμεν* (ἄνθρωπος) καὶ *Ἀμόνεν* (= Ἀμμων). Θὰ μπορούσαμε νὰ ὑποθέσουμε, ὅτι ἡ ὀνομασία Vynamonene δίνει πολλαπλὲς ἐτυμολογήσεις, ἥτοι «ἄνθρωπος ἐκ γῆς Βύνης» (Vyna-Omen), «Βύνη ὀμνύων» (Vyna-Ompnen) ἢ «Βύνης Ἀμμων» (Vyn-Amonen). Κάποιος ἄλλος θὰ διέκρινε ἴσως τὶς λέξεις Βοῦς Ἀμμων (= Ἀμμων Δίας) παρεφθαρμένες σὲ Vyn Amonen [*VUN-AMONEN (Βοῦν-Ἀμμῶνεν)]. Κατὰ

ΠΙΝΑΞ 1.

ΣΙΒΗΡΙΑΝΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ			ΑΓΓΛΟ ΦΡΙΖΟΝΙΚΗ	
ΟΡΚΟΝ	ΙΕΝΙΣΕΙ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΧΑΡΑΚΤΗΡ	ΑΠΟΔΟΣΗ
ᲀ	ᲐᲑᲒ	a	Ა	ε
ᲆ	ᲒᲓᲔ	e		
Ლ	ᲒᲛᲜ	ng		
Პ	ᲞᲟᲠ	d		
ᲢᲤ	ᲢᲥᲦ	g		
ᲢᲨ	ᲢᲩᲪ	g		
ᲢᲬ	ᲢᲭᲮ	o, u		
ᲢᲰ	ᲢᲱᲲ	s	Ტ	i
ᲢᲴ	ᲢᲵᲶ	k	Ტ ^(s)	κ
ᲢᲸᲹ	ᲢᲺ᲻	t	Ტ ^(s)	t
ᲢᲽᲿ	ᲢᲾᲿ	nd nt		
Ტ᲼Ჾ	Ტ᲼Ჿ	i, y		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	j		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	j		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	j xyriva		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	ö, ü		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	k		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	k		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	e	Ტ	l

ΣΙΒΗΡΙΑΝΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ			ΑΓΓΛΟ ΦΡΙΖΟΝΙΚΗ	
ΟΡΚΟΝ	ΙΕΝΙΣΕΙ	ΑΠΟΔΟΣΗ	ΧΑΡΑΚΤΗΡ	ΑΠΟΔΟΣΗ
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	l		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	m	Ტ᲼Ჿ	m
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	n		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	n		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	z		
	Ტ᲼Ჿ	s		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	p		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	β		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	s		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	k		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	k		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	z		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	z		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	s		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	c		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	nc		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	t		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	d		
Ტ᲼Ჿ	Ტ᲼Ჿ	lt ld		

τὴν ἄποψή μας ἡ ὀνομασία *Vyna Monen* ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Φάνη-Όμεν. Τὸ πρῶτο γράμμα *V* προφέρεται καὶ ὡς *F*. Ἀντικαθιστώντας τὸ *V* μὲ τὸ *F* καὶ μὲ ἀντιμετάθεσιν ἔχομεν τὰ *Fany-Omen*. Ἐχοντες κατὰ νοῦν τὰ σημερινὰ φινλανδικὰ ὀνόματα μὲ συχνὴ κατάληξιν σὲ -εν (π.χ. *Κιρκόνεν*), ὑποθέτουμε ὅτι τὸ μεσολαβοῦν ἄλλοτε μεταξὺ τοῦ *M* καὶ τοῦ *N* γράμμα *E* ἐξέπεσεν. Ἐπομένως τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωα ἐγράφετο ὡς *Fany-Omen*.

Ἡ παλιὰ οὐγγροφιννική γλῶσσα εἶναι συγγενικὴ τῆς λιθουανικῆς καὶ πολωνικῆς καὶ τῆς ἀρχαίας ρουμανικῆς. Τοῦτο ἀπορρέει ἀπὸ ἐθνολογικὰς συγκρίσεις τῶν λαῶν αὐτῶν. Διακεκριμένοι ἐθνολόγοι ὑποστηρίζουν, ὅτι, πρὶν ἐνταχθοῦν οἱ περιοχὲς αὐτὲς στὴν σφαῖρα ἐπιρροῆς τῶν *Ρώσων*, «*ἡ ἀρχαία Λιθουανία περιελάμβανε τὴ νοτιοδυτικὴ Πρωσσία, μέρος τῆς Κουρλανδίας πρὸς Ἀνατολὰς καὶ Νότο, ἐδάφη τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Πολωνίας*». Οἱ ἴδιοι φρονοῦν, ὅτι «*πρὸ τῆς χαράξεως τῶν Οὐγγρο-Ρουμανικῶν συνόρων, ἡ ταυτότης τῶν κατοίκων ἦταν ἐνιαία*». Ἄλλοι ἐρευνῆτες προτιμοῦν νὰ κάνουν λόγο γιὰ ὁμάδα λαῶν μὲ τὸν τίτλο «*Βόρειοι καὶ Ἀνατολικοὶ Κέλτες*», τοὺς ὁποίους ταυτίζουν μὲ τοὺς *Γότθους*. Στὴν ὁμάδα αὐτὴ ἐντάσσουν *Λιθουανούς*, *Φινλανδούς*, *Ἑσθονούς*, *Λεττονούς*, *Πολωνούς*, *Τσέχους*, *Οὐγγρους*, *Ρουμάνους*, *Οὐκρανούς*, *Ρώσους* τοῦ *Βόλγα* καὶ τῆς νότιας πτέρυγας τοῦ Ἀρχάγγελου καὶ *Λάπωνες* τῆς περιοχῆς ἀπὸ *Μουρμάνσκ* ἕως τὸν ποταμὸ *Ἰενισσέη*.

Ἡ ἄποψη τῶν τελευταίων μπορεῖ νὰ ξενίζει ἴσως ἀπὸ πλευρᾶς σύγχρονης ἐθνολογικῆς διάκρισης. Ἐχει πάντως ἀξία ὡς ἀναφορὰ σὲ κοινὰς γλωσσολογικὰς καταβολὰς. Οἱ παραδόσεις τῶν λαῶν ποὺ προαναφέρθηκαν εἶναι συναφεῖς μὲ ἐκεῖνες τῶν *Κελτῶν* τῆς *Κεντρικῆς Εὐρώπης* καὶ *Σκανδιναβίας*. Ἐπίσης ἡ γλωσσικὴ τους ὑφὴ ἔλκει τὴν καταγωγὴ ἀναμφίβολα ἀπὸ κοινὰς ρίζες τῶν *Κελτῶν*. Στὴν περίπτωσιν τῶν *Κελτῶν* τῆς *Κεντρικῆς Εὐρώπης* καὶ τῆς *Σκανδιναβίας* οἱ ρίζες τους ἀνιχνεύονται εὐχερῶς χάρις στὰ πολλὰ γραπτὰ ἴχνη καὶ συγκεκριμένα στίς ἐπιγραφὰς μὲ γραφὴ *Runar*. Ἡδὴ σὲ προηγούμενα τεύχη τοῦ «*Δαυλοῦ*» (136 καὶ 138) παρουσιάστηκαν βραχογραφίαι καὶ ἐπιγραφὰς σὲ ἀντικείμενα. Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐρευνα ὁμῶς σὲ δορυφόρους τῆς *ΕΕΣΔ* χῶλαινε. Ἡ σκαπάνη ἐλάχιστα ἀντικείμενα ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Κατὰ συνέπειαν τὰ γραπτὰ ἴχνη στὴν ὑπὸ ἐξέτασιν περιοχὴ εἶναι μετρημένα. Μὲ ὁδηγὸ διαθέσιμα γραπτὰ εὐρήματα, μὲ τὴ βοήθειαν ἐτυμολογικῶν στοιχείων καὶ στηριζόμενοι σὲ διαπιστώσεις ξένων μελετητῶν ἀγόμεθα σὲ συμπέρασμα, ὅτι καὶ οἱ Ἀνατολικοὶ Κέλτες ἐξόρμησαν ἀπὸ τὴν ἴδια ἀφετηρία, ἀκολουθώντας ἀνεξάρτητο ἀπὸ τοὺς *Δυτικούς Κέλτες* «*δρομολόγιο*». Ἡ συγγένεια Ἀνατολικῶν μὲ τοὺς *Δυτικούς Κέλτες* πρέπει νὰ προκύπτει ἀπὸ κοινότητα τῆς ἀρχικῆς γλώσσας καὶ γραφῆς. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ καταστήσουμε σαφές, ὅτι ὑφίσταται τέτοια κοινότης, καὶ σὲ δεύτερο στάδιο θὰ ἐντοπίσουμε τὴν ταυτότητά της.

Ἡ παλιὰ οὐγγροφιννική (κατ' ὀρισμένους παλιὰ «*μαγνάρικη*») γραφὴ καλεῖται ὀρθότερα οὐγγρικὴ *Runar*. Οἱ χαρακτῆρες τῆς ταυτίζονται μὲ ἐκείνους τῆς *γερμανικῆς Runar*. Συναντᾶται σὲ ἐπιγραφὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ γνωστότερη εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐφυλάσσετο μεταφερθεῖσα ἀπὸ *Βυζαντινούς μοναχοὺς* στὴν *Κωνσταντινούπολη*. Καταγράφεται ἡ ὑπαρξὴ τῆς σὲ μαρτυρία τοῦ περιηγητῆ *Dernschwam*. Ἡ τύχη τῆς εἶναι ἀγνωστὴ σήμερον. Ἡδὴ τὸ 1598 ὁ *Thelegdi* σὲ διβλίον ποὺ ἐκδόθηκε στὴν *Βαταβία* τῆς Ὀλλανδικῆς Ἰάδας σὲ λατινικὴ γλῶσσα εἶχε

ΠΙΝΑΞ 3.

Τὸ Σιδηριανὸ ἀλφάβητο σὲ ξένες πηγές.

<i>Sibérien</i>			<i>Sibérien</i>		
Orkhon	<i>lénisséi</i>		Orkhon	<i>lénisséi</i>	
Ლ	Ლ Ლ Ლ	<i>a, ā</i>	Ლ	Ლ Ლ	<i>l</i>
Მ	Მ Მ Მ	<i>b</i>	Მ	Მ Მ	<i>m</i>
Პ	Პ Პ Პ	<i>ng</i>	Ჟ	Ჟ	<i>n</i>
Რ	Რ Რ Რ	<i>d</i>	Ს	Ს Ს	<i>n</i>
Ტ	Ტ Ტ Ტ	<i>g</i>	Უ	Უ Უ Უ	<i>z</i>
Ფ	Ფ Ფ Ფ	<i>g</i>		Ქ Ქ Ქ	<i>š</i>
Ყ	Ყ Ყ Ყ	<i>o, u</i>	Ჩ	Ჩ Ჩ	<i>p</i>
Ც	Ც	<i>s</i>	Ძ	Ძ Ძ Ძ	<i>b</i>
Წ	Წ Წ	<i>k</i>	Ჭ	Ჭ Ჭ	<i>s</i>
Ხ Ხ	Ხ Ხ	<i>t</i>	Ჯ	Ჯ Ჯ	<i>k</i>
Ჰ	Ჰ Ჰ Ჰ	<i>nd, nt</i>	Ჱ	Ჱ Ჱ	<i>k</i>
Ჲ	Ჲ Ჲ Ჲ	<i>i, y</i>	Ჳ	Ჳ Ჳ Ჳ	<i>r</i>
Ჴ	Ჴ Ჴ Ჴ	<i>j</i>	Ჵ	Ჵ Ჵ Ჵ	<i>r</i>
Ჶ	Ჶ Ჶ	<i>j</i>	Ჷ	Ჷ Ჷ Ჷ	<i>š</i>
Ჸ	Ჸ	<i>j</i>	Ჹ	Ჹ Ჹ Ჹ	<i>č</i>
Ჺ Ჺ	Ჺ Ჺ	<i>ö, ü</i>	᲻	᲻ ᲻ ᲻	<i>nč</i>
᲼	᲼ ᲼	<i>k</i>	Ჽ	Ჽ Ჽ	<i>t</i>
Ჾ	Ჾ	<i>k</i>	Ჿ	Ჿ Ჿ	<i>d</i>
Რ	Რ Რ Რ	<i>l</i>		Ს	<i>lt, ld</i>

κάνει λόγο για «ούγγροφιννικές επιγραφές με χαρακτήρες Runar». Οί επιγραφές δρέθηκαν στην Τρανσυλβανία (Szekel) και στη Νότια Ούγγαρία (Nagy Szent Miklos κοντά στο Szegedin).

Βάσει των παρατηρήσεων όσων κατέγραψαν την ύπαρξή τους οί έρευνητές των ήμερών μας κατέληξαν στα ακόλουθα:

1. 'Η ούγγροφιννική Runar έχει 32 χαρακτήρες. 'Εξ αυτών οί έπτά είναι φωνήεντα.

2. 'Η ούγγροφιννική Runar γράφεται εκ δεξιών προς τ' αριστερά.

3. 'Ο τρόπος γραφής του χαρακτήρα M (αντίστοιχου του μακρού E στη γερμανική παράθεση Futhark και του συμβόλου που αποδίδει ήχητικά τὸ M στη Γραμμική A) είναι περίτεχνος και με διάκοσμο. 'Αποτελεί μοναδική εξαίρεση, ως αν οί Ούγγροφιννοι γραφείς νά ήθελαν νά τονίσουν αυτό τὸ σύμβολο σέ κάθε περίπτωση. Σημειωθῆτω, ὅτι τὸ M στη Γραμμική A ὑποδηλοῖ τή λέξη «Μόας», ἄλλως «μυθικός ήρωας».

4. Οί χαρακτήρες είναι κατά 8 περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς τῆς γερμανικῆς Runar (ή ὅποια έχει 24) καί σχεδόν ἰσάριθμοι πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν χαρακτήρων τῆς ἀγγλοφριζονικῆς Runar (33).

5. 'Η ούγγροφιννική Runar τοποθετεῖται στήν ἴδια χρονική περίοδο με τήν ἀγγλοφριζονική Runar.

Στις παρατηρήσεις τῶν ξένων είναι δυνατόν νά προστεθοῦν καί οί ακόλουθες:

1. 'Η ούγγροφιννική Runar περιλαμβάνει 4 ὀκτάδες, ἐνῶ ἡ γερμανική 3. 'Αριθμητικά τὸ γεγονός μπορεῖ νά μὴ παρουσιάζει ἐνδιαφέρον. 'Εχει ὅμως σημασία, ἀν ἐξετάσουμε τίς ὀκτάδες σέ πλαίσιο μουσικό. 'Ὡς γνωστόν, ἡ γραφή ἀποδίδει με ἐγχάρακτα σημεῖα ἐκφωνήσεις ἤχων, ὅπως οί νότες στή μουσική. Μὲ λίγα λόγια οί 4 ὀκτάδες δείχνουν ροπή γιά ἐκφραση πέρα τῶν συνήθων πλαισίων (3 ὀκτάδες).

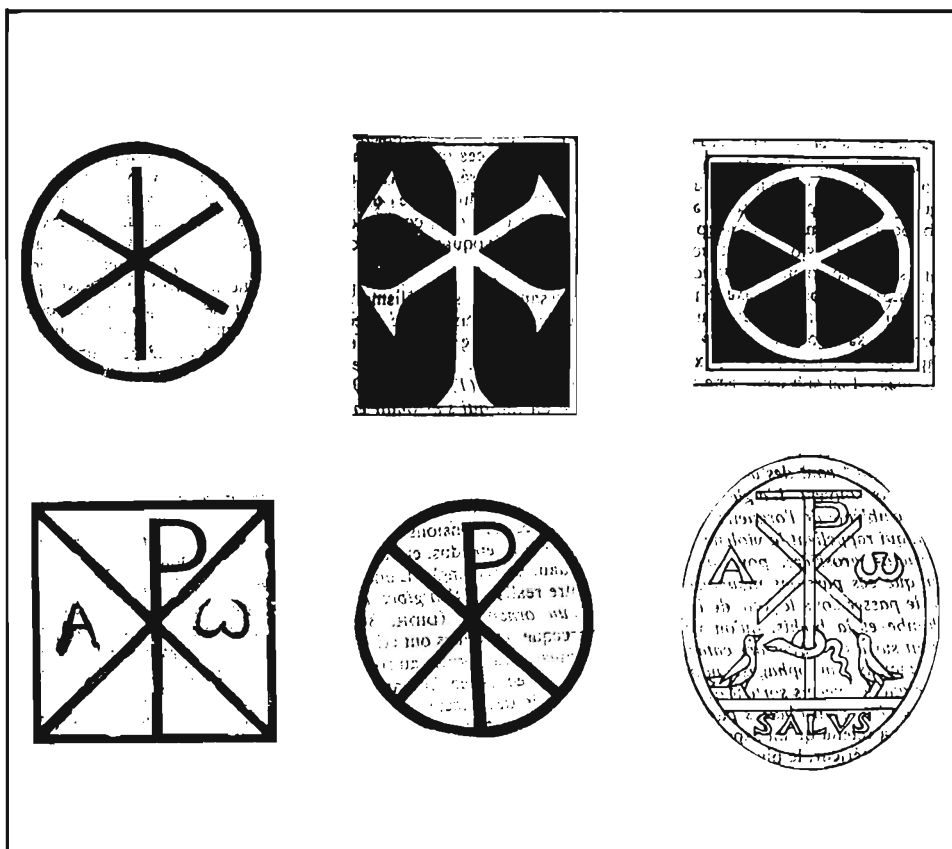
2. 'Η ούγγροφιννική γραφή φαίνεται πὼς ἐχρησιμοποιεῖτο, γιά νά ἐκφραστοῦν γραπτῶς σοβαρά μηνύματα. Τὸ ὅτι διετηρήθησαν πολλές προφορικές λαϊκές παραδόσεις (δημῶδη ἄσματα) καί τὸ ὅτι ἡ χρήση μουσικῶν ὀργάνων ἀποτελοῦσε συνήθη πρακτική τονίζει τή διαπίστωση αὐτή. 'Επομένως στοὺς ούγγροφιννικοὺς λαοὺς βαρὺτητα ἐδίδετο στὸν προφορικό λόγο. 'Η γραφή ἀποτελοῦσε τήν ἐξαίρεση στήν ἐκφραση τῶν ιδεῶν.

'Η ούγγροφιννική Runar ἔδωσε λαβὴ σέ διχογνωμία. Μία πτέρυγα ἐρευνητῶν τήν θεωρεῖ ταυτόσημη με τήν ἀγγλοφριζονική. Κάποια ἄλλη τήν κατατάσσει αὐθαίρετα στὸ «σιθηριανὸ ἀλφάβητο». 'Η πρώτη ἄποψη εἶναι ἡ ὀρθή. Στηρίζεται στή γειτνίαση τῶν 'Ανατολικῶν με τοὺς Δυτικούς Κέλτες, στίς ἴδιες δοξασίες καί παραδόσεις καί φυσικά στήν ἀρχική κοινὴ πηγή προέλευσης. Τὸ σιθηριανὸ ἀλφάβητο, συγκρινόμενο με τήν ἀγγλοφριζονική, παρουσιάζει ἐλάχιστες ὁμοιότητες χαρακτήρων (2-3). 'Αλλωστε δέν έχει τήν παραμικρὴ συγγένεια στή φωνητική ἀπόδοση (δλέπε δημοσιευομένους πίνακες). Πρόκειται γιά ἀνεξάρτητη γραφή χρησιμοποιοῦμενη ἀπὸ ἄτομα πού εἶχαν διαφορετικὴ γλῶσσα καί τὰ ὅποια ἀπλῶς ἔκαναν χρήση χαρακτήρων γραφικῆς ἀπόδοσης ἤχων, τοὺς ὁποῖους δρῆκαν σέ φυλές, πάνω στίς ὁποῖες δέσποσαν.

Runar: io (io r = YIO PA, υἱὸς ἡλίου)

Γραμμική: α (τὸ Α, ἡ ἀρχή)

Σταυροὶ ἀπὸ σαρκοφάγους τῶν πρώτων αἰώνων μ.Χ. (Ἀθῆναι-Ρώμη).

Τους ούγγροφιννικούς λαούς της υπό εξέταση περιοχής μπορούμε σὲ γενικές γραμμές νὰ τοὺς καθορίσουμε ὡς ἐντασσόμενους στὴ λωρίδα μεταξὺ τῆς εὐθείας ἀπὸ Ὁρέκνοβο καὶ Ἀρχάγγελο πρὸς Ἀνατολὰς καὶ νοητῆς εὐθείας μεταξὺ τριγώνου αὐστρουόγγρογιουγκοσλαβικῶν συνόρων καὶ Γκντάνσκ (Γδύνιας) πρὸς Δυσμὰς. Ἡ λωρίδα αὕτη ἀποτελεῖ ἔκταση ὀκταπλάσια τοῦ μεγέθους τῆς σημερινῆς Γερμανίας, μὲ φυσικὲς συνεχόμενες ποτάμιες λεωφόρους, οἱ ὁποῖες θυμίζουν «ἐξερευνητικὰ μονοπάτια» ποὺ ὁδηγοῦν ἀπὸ τὸ Ὁρέκνοβο στὸ Μουρμάνσκ.

ΑΠΟΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΗΣ ΟΥΓΓΡΟΦΙΝΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἡ μελέτη τῆς παλαιᾶς ούγγροφιννικῆς γραφῆς συνδυαζόμενη μὲ εξέταση τῶν παραδόσεων τῶν λαῶν τῆς περιοχῆς στὴν ὁποία ἀναφέρεται, ἄγει στὴν πεποίθηση πὺς πρόκειται γιὰ λαοὺς, οἱ ὁποῖοι σὲ πολὺ παλιὰ χρόνια ἐγκατέλειψαν τὶς ἐστίες τοὺς στὴν Ἰωνία καὶ ἀνεξήτησαν νέα ἀσφαλέστερη πατρίδα ἄλλου. Ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ λαοὶ ἦταν μετανάστες, οἱ ὀνομασίαι τῶν νέων τόπων ἐγκατάστασής τοὺς ἀποτελοῦν πιθανώτατα ἀναμνήσεις τοπωνυμίων τῆς πρώτης πατρίδας. Σὲ προηγούμενα τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ» (134, 136, 138) παρουσιάστηκαν ἑλληνογενεῖς ὀνομασίαι στὴν περίπτωση τῶν Δυτικῶν Κελτῶν. Μὲ παρεμφερῆ ἀνάλυση ἐντοπίζεται στοὺς Ἀνατολικούς Κέλτες ἡ ἑλληνικὴ ρίζα τῶν νέων τόπων ἐγκατάστασής τοὺς.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Διὸς στὰ ἑλληνικὰ καλοῦνται *Δηῖονες*. Συνάμα, οἱ προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Δη(γῆ)ϊωνία λέγονται *Δηῖωνες*. Οἱ δύο ὄροι εὐκολὰ συγχέονται, ἂν μέσα στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἐμφιλοχωρήσει μετατροπὴ τοῦ Ω σὲ Ο καὶ τονισμὸς στὸ Ο ἀντὶ τοῦ Ι στὴ δευτέρη λέξη. Στὴν πράξη μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει λογοπαίγνιο. Οὐσιαστικὰ ὁμως πρόκειται γιὰ τὶς δύο ὁψεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ νομίσματος. Μὲ ἄλλα λόγια, Δηῖονες (ὀπαδοὶ τοῦ Δία) καὶ Δηῖωνες (ἀπὸ τῆ Γῆ τῆς Ἰωνίας) ταυτίζονται. Ἐπίσης Λιθουανία= Λίθου Ἰωνία (Γῆ) κ.λπ.

Οἱ παραπάνω συσχετισμοί, συναντῶμενοι μὲ ἄμεσο φωνητικὸ τρόπο στὴν περίπτωση τῆς Ἑσθονίας (ἐς-Δηιονία), μᾶς δίνουν τὸ γεωγραφικὸ στίγμα τῆς ἀφετηρίας τῶν προγόνων τῆς λεγόμενης «ούγγροφιννικῆς» γραφῆς. Παρ' ὅλο ποὺ (βάσει παρατηρήσεων ξένων ἐρευνητῶν περὶ συγγένειας τῆς ούγγροφιννικῆς μὲ τὴν ἀγγλοφριζονικὴ Runar) θὰ μπορούσαμε νὰ προχωρήσουμε ἀπὸ τοῦδε στὴν παρουσίαση τῶν τεκμηρίων τῆς ἐλληνικότητος, σεβόμενοι τὴν ὀρθὴν ἔρευνα θὰ ἐξαντλήσουμε κατὰ τὸ δυνατόν τὴν ἀνάλυση. Ὁ ἐπιφυλακτικὸς ἀναγνώστης ἴσως θεωρεῖ ὑπεραπλούστευση τὰ ἐκτεθέντα γιὰ ἑλληνικὲς ὀνομασίαι τῶν χωρῶν τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν περιοχῆς. Ἀς ἀνιχνεύσουμε λοιπὸν πολυπλοκώτερες ἐννοίες, οἱ ὁποῖες συναντῶνται στίς λέξεις *Μαγνάρ*, *Ρουμάνεν*, *Τζέκ*, *Πότο* καὶ *Σουόμ*, ἔχοντες παραπλεύρως τὸ «*Μέγα Λεξικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης*» τῶν Lidell καὶ Scott.

Ἡ λέξη *Μαγνάρ* ἀποτελεῖ παραφθορὰ τῆς λέξεως *μαγύδαρι* (* μαγύθαρι – * μαγύαρι – μαγνάρ(ι)), τὸ ὁποῖο εἶναι ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου. Τὸ σίλφιον (λατινιστὶ *laserpitium*) εἶναι φυτὸ χρησιμοποιοῦμενο γιὰ τροφή καὶ στὴν φαρμακοποιία. Τὸ ἀναφέρουν οἱ Σόλων, Ἡρόδοτος, Ἱπποκράτης, Σοφοκλῆς καὶ Ἀριστοφάνης. Ἐφύετο ἀφθόνως στὴν Κυρήνη καὶ ἀποτελοῦσε ἀντικείμενο ἐξαγωγῆς. Τὸ στέ-

λεχος του σιλφίου καλεῖται «καυλός», τὸ σπέρμα «μαγύδαρι» καὶ τὸ φύλλο «μάσπετον».

Ἡ λέξη «σίλφιον» ἀποτελεῖ ἀλληγορική ἐκφραση, ἐν χρήσει ἀπὸ μυημένων. Ἀντιστοιχεῖ στήν ἐκφραση «ΣΥ ΗΛ ΦΥΩΝ» (σὺ Ἥλιε, ὁ ὅποιος φυτεύεις ἢ σπέρνεις), ἢ ὅποια στήν ἀπλοελληνική μεταφράζεται σέ: «σὺ Ἥλιε, ποὺ δίνεις ζωὴ σὰ πάντα». Γίνεται ἀντιληπτό, πὼς ἡ ἀναφώνηση «Σύ, Ἥλιε, Φύων» ἐντάσσεται σὲ λατρευτικὸ πλαίσιο μὲ πυρῆνα τὸν Ἥλιο, ἄλλως ἡλιακὴ λατρεία, ὅπως ἦτο ἡ τοῦ Ἀτῶν Ρᾶ. Ἐπὶ πλέον ἡ λέξη «σίλφιον» ἀνάγεται καὶ στὸ «σπέρμα» τοῦ Ἠλίου, τὸ ὁποῖο ἀναμένεται νὰ φθάσει στὴ γῆ, νὰ ἀποδώσει καρπὸ καὶ νὰ χρησιμεύσει στήν ἀνθρωπότητα. Εἰδικώτερα κάνει ἀναφορὰ σὲ ἀνάγκη ἐνσάρκωσης τῆς θεότητος γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐνσάρκωση αὐτή, ἐξ ἡλίου προερχόμενη (τὸ ἐξ ἡλίου φύον), δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Θεό, θὰ πρέπει νὰ γίνῃ μὲ θεῖο μὲν τρόπο, πλὴν μὲ βέβαιο ἀποτέλεσμα. Ὁ θεῖος τρόπος εἶναι ἡ ἡλιακὴ ἀκτίνα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ «ξίφος τοῦ ἡλίου». Ὅπως τὸ ξίφος διαπερνᾷ τὸ σῶμα, ἔτσι καὶ ἡ «ἀκτίς ἡλίου» θὰ διαπεράσει τὴ μήτρα ἀντὶ τοῦ φαλλοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια, ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ περίπτωση παρθενογέννησης. Ὑπενθυμίζεται ἀπλῶς ἡ γνωστὴ στοὺς πάντες ῥήση περὶ «συλλήψεως θείου σπέρματος ἀπὸ παρθένου». Ἡ μνεῖα παρθενογεννήτου θεότητος θὰ μᾶς ἀπασχολήσει καὶ μελλοντικά, καὶ ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ἀναφέρουμε τίς σχετικὲς παραδόσεις. Ἐν κατακλείδι μὲ τὴν λέξη *Μαγνάρ* πρέπει νὰ ἐννοοῦμε τὴν «*Σπορὰ τοῦ Ἠλίου*», ὅπως προέρχεται ἀπὸ τὴν παραφθορὰ τῆς ἐλληνικώτατης λέξεως *μαγύδαρι* καὶ γιὰ νὰ εἵμαστε ἀκριβεῖς, ἀπὸ τὸ «ἡλιακὸ σπέρμα».

Ἡ λέξη *Τζέκ* (σὲ πολλὲς περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος συναντᾶται ἀκόμη τὸ ἐπώνυμο *Τζέκος*) οὐδόλως ἔχει προβληματίσει τοὺς ἐθνολόγους. Μὲ λατινικὴ γραφὴ γράφεται *Czech* καὶ ἀποτελεῖ τὴν προσωνυμίαν τοῦ Τσέχου, κατοίκου τῆς τέως Τσεχοσλοβακίας (καὶ νῦν διαχωρισθείσης σὲ κράτος τῶν Τσέχων καὶ κράτος τῶν Σλοβάκων). Τὸ ὀρθὸ ὄνομα τοῦ *Czech* ὅμως εἶναι *C'zech*, ἄλλως *Cizek* ἢ *Kizek*. Κατὰ τὴν ἀποψή μας ἡ τελευταία ὀνομασία (*Kizek*) ἀποτελεῖ ἐκλατινισμένη παραφθορὰ τῆς ἐλληνικῆς λέξης **Κύζικε* (ἢ παραφθορὰ ὑπῆρξε: **Κίζικε*, **Κίζεκε*, **Κίζεκ*). Στὸ *Μ.Α.Ε.Γ.* διαβάζουμε γιὰ τὴν λέξη *Κύζικος*, ὅτι εἶναι «*νήσος καὶ πόλις ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μυσίας (Ἡρόδοτος, Στράβων)*». Ἡ *Μυσία* εἶναι ἡ **περιοχή, ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Φάνης καὶ μετὰ ταῦτα ὑπέστησαν διωγμὸ οἱ πιστοὶ ὀπαδοὶ του, ἀναγκασθέντες νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν περιοχή αὐτὴ τῆς ἐλληνικῆς Μικρασίας**. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση οἱ κάτοικοι τῆς Μυσίας ἐκαλοῦντο *Μυσοὶ* ἢ *Μυσιόνες*. Παραδόξως κατὰ τὴν ἐθνολογία ὀρισμένων κρατῶν (ἐκτὸς πλαισίου τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν περιοχῆς) ἡ καταγωγὴ τῶν κατοίκων τους ἔλκεται ἀπὸ τοὺς μυθικοὺς Μυσιόνες (τοὺς κατονομάζουν ὡς «*Mysihones*»).

Οἱ Γότθ, καλούμενοι (κακῶς) Γότθοι, δὲν εἶναι συγκεκριμένη ἐπωνυμία φυλῆς, ἀλλὰ περιγραφὴ ὁμάδων «ἀνθρώπων ποὺ ἐκφράζουν τὸν πόνο τους». Κατὰ τὸ *Μ.Α.Ε.Γ.*, *γοητής* ἢ *γοατὰς* = κραυγάζων (*γοατὰν* στὸν Αἰσχύλο), *γός* = ὁ κλαυθμός, ὁ θρήνος, ἢ κραυγὴ τοῦ πένθους καὶ *γοώδης* = ὁ θρηνώδης (Πλάτων, Ἀριστοφάνης). Ἡ λέξη *γοωτή* (θρήνος) μὲ παραφθορὰ (**γοώτη*, **γοότη*, **γότη*) καὶ ἐκλατινισμό (γότη – *goth*) κατέληξε *Goth*. Τὸ *Goth* (Γότη) ἔχει ἀποδοθεῖ ἀπὸ τὰ γερμανικά (κακῶς) στήν νεοελληνικὴ ὡς Γότθος, παρόλο ποὺ στὴ γερμανικὴ

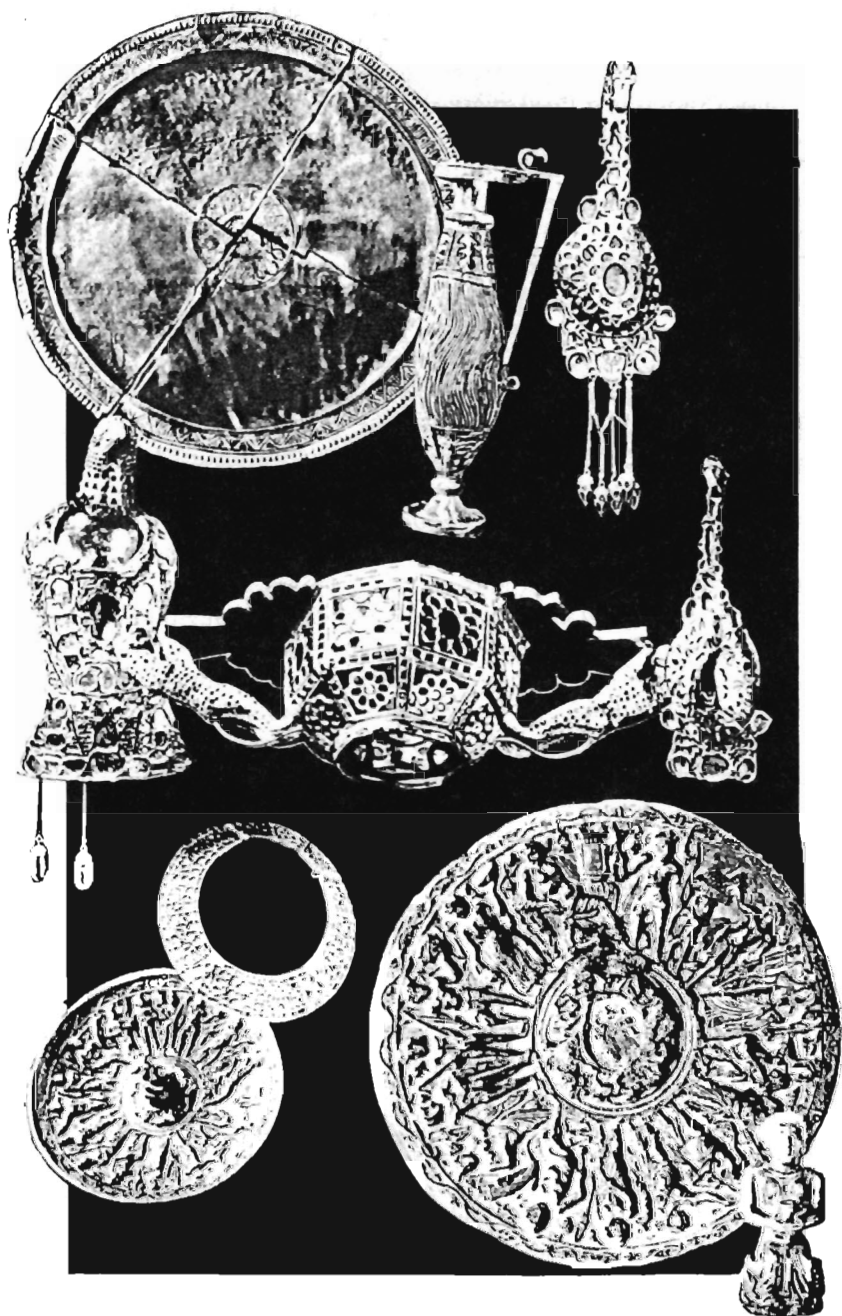
προφορά ἡ λέξη ἀκούγεται Goth (μέ έντονο τὸ T καί μόλις ἀκουγόμενο H). Γότθοι λοιπόν καί ἀκριβέστερα Γοῶτοι εἶναι οἱ γοῶδεις, οἱ θρηνοῦντες. Τέτοια ἄτομα εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἐγκατέλειψαν τὶς ἐστίες τους, δηλαδή οἱ «φυγάδες».

Οἱ Σουόμοι (Suómi στὰ Φινλανδικὰ) ἦταν «φυλὴ ποὺ ἐγκαταστάθηκε ἀπὸ πολὺ παλιὰ στὰ Σουηδοφινλανδικὰ σύνορα καί πέραν αὐτῶν, μετακινούμενη ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους, ἀποτελούμενη ἀπὸ κυνηγούς καί κτηνοτρόφους». Στὸ Μ.Α.Ε.Γ. τῶν Lidell καί Scott διαβάζουμε: σοθέω = ἀποσοβῶ, ἀποδιώκω πτηνὰ (Ἀριστοφάνης, Πλάτων, Μένανδρος, Λουκιανός), ἀποδιώκω, ἐξελαύνω (Ξενοφῶν), ἐκτινάσσω κόνιν καταδιώκων, ἐξ οὗ καί ἡ ἐκφρασις «τράβα φύγε» (σόθει ἐς Ἄργος κατὰ Λουκιανόν): σοθητής = ὁ ἀποδιώκων μακρὰν (Ἐπιφάνιος): σόθητρον = τὸ «ξεσκονιστήρι», χρησιμοποιοούμενον καί ὡς «ξεμυγιστήρι» (Φίλων): σεύω = κυνηγῶ, θηρεύω, καταδιώκω, ἐξελαύνω μετὰ σπουδῆς ἐκ τινος τόπου («Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονός» Ἰλιάς, «ὅτε σεύαιτο διώκειν» Ἰλιάς, «θυμός ἐσσεται» Ὀδύσεια), σῆ = τρέξε, φεύγα (Ἡσύχιος): σοῦ, σοῦ (ζοῦ, ζοῦ) = κραυγὴ πρὸς ἀποδιώξιν· σοοῦται = φεῖγεται, διώκεται (Ἡσύχιος): σόος = Ἰωνικὸς τύπος τῆς λέξης σῶος, ἦτοι ὁ σωζόμενος ἐκ τῆς καταδιώξεως. Βάσει τῶν προαναφερθέντων, «Σοῦ-ῥμοι» καί «Σοο-ῥμοι» σημαίνουν ἀντίστοιχα «ἐκδιωχθέντες ἄνθρωποι» καί «διασωθέντες ἐκ καταδιώξεως ἄνθρωποι». Ἐξυπακούεται ὅτι καί στίς δύο περιπτώσεις πρόκειται γιὰ φυγάδες.

Τὸ ἐνδεχόμενο νὰ ἔχουν καί σήμερα κάποιες ὁμάδες φυγάδων τὴ δική τους γλῶσσα παρουσιάζεται: α) ἂν ἔχουν ἀπομονωθεῖ σὲ κάποια περιοχὴ, β) ἂν ἔχουν διατηρήσει ὀρισμένες εἰδικές γνώσεις καί ἂν ἔτυχαν ἐκ νέου διωγμῶν καί καταδιώξεων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὴν διατηρήσουν παράλληλα πρὸς κάποια ἄλλη. Στὴν περίπτωσι μεγάλων ὁμάδων Σουόμ, τὶς δύο πρῶτες πιθανότητες μπορούμε νὰ δεχθοῦμε ὡς ὑπαρκτὲς γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα, τὸ ὁποῖο μοιραῖα θὰ εἶχε τὴν τάσι νὰ θάινει φθίνον, ὡς ἐκ τῆς γενικώτερης κοινωνικῆς ἐπαφῆς. Τὸ νὰ ἐμφανίζεται καί ἡ τρίτη πιθανότης δείχνει, πῶς πρόκειται γιὰ ἄτομα ἐξαιρετικὰ προσκολλημένα σὲ συγκεκριμένες ιδέες. Ὑπενθυμίζεται ἐδῶ, ὅτι οἱ ἱερεῖς τῶν Λαπώνων ὑπέστησαν διωγμοὺς ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησίᾳ τοῦ 17ου αἰῶνα μὲ τὴ μομφὴ τῆς εἰδωλολατρίας. Οἱ ἱερεῖς αὐτοί, οἱ Σαμάνοι ἢ Σαμάνες (Σοῦ Ὁμ Ἄνοι, ποὺ κατέληξε μὲ περαιτέρω παραφθορὰ σὲ Σαμάνοι), πιέστηκαν «νὰ παραδώσουν τὰ ἱερά τους τύμπανα στίς Ἀρχές». Κατὰ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησίᾳ οἱ Σαμάνοι ἐτύγχαναν μέλη κάποιας αἱρέσεως, ἡ ὁποία, ὅπως προδίδουν οἱ παραδόσεις τους καί ἡ ὑπ' αὐτῶν ἀπονομὴ τιμῶν στὴ σημύδα (ἀντίστοιχη τῆς δρυός), εἶχε σχέση μὲ τὴν δρυ.

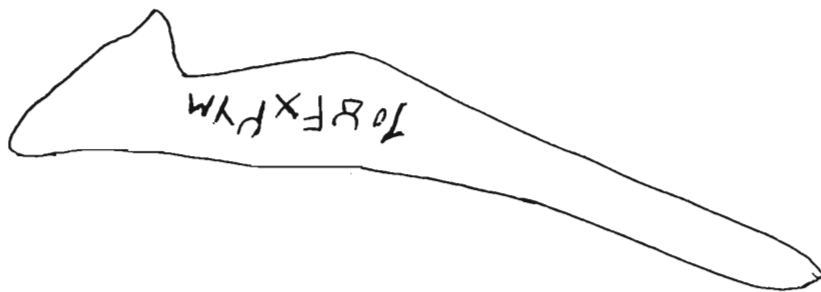
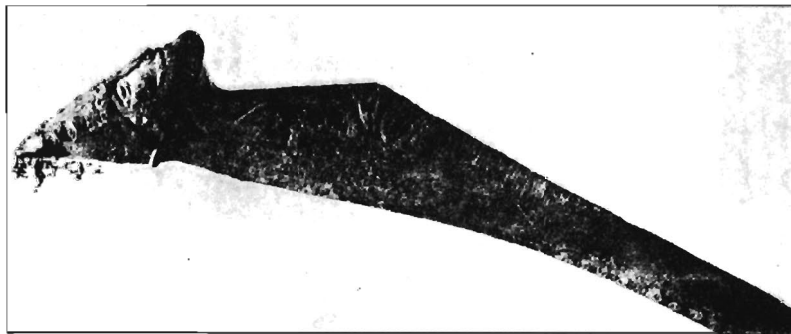
Ἡ ἀποψή μας εἶναι, ὅτι ἦσαν Δρυῖδες καί κατ' ἐπέκτασιν «τέκνα τοῦ Διός», μὲ τὴν μεταφορικὴ καί πραγματικὴ έννοια (φυγάδες ἀπὸ τὶς ἐστίες τους σὲ γῆ τοῦ Δία). Ἐπιβεβαίωσι τοῦ ὅτι πρόκειται γιὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἐφυγαν ἀπὸ γῆ τοῦ Δία ὡς «φυγάδες», ἀποτελεῖ ἡ ἀποκρυπτογράφηση (δλέπε κατωτέρω) τῶν ἐξῆς ἐπιγραφῶν: 1) δορυδόλου τὸ ὁποῖο εὑρέθη στὰ Σουηδοφινλανδικὰ σύνορα, 2) νομισμάτων τοῦ Σουηδικοῦ Βορρά καί 3) βραχιολιοῦ τῆς Pietróasa στὴ Ρουμανία. Σημειωθῆτω ὅτι ἡ ὀνομασίᾳ Pietróasa ἀποτελεῖ ἐκλατινισμένη παραφθορὰ τῆς λέξης Πτερόεσσα (* Πιτερόεσα, * Πιερρόεσα, * Πιερρόασα). Ἡ λέξι Πτερόεσσα δέν εἶναι μόνον προσωνυμία τῆς ἐλληνικῆς θεᾶς Νίκης ἢ τῆς Ἀθηνᾶς. Στὸ

Χρυσά εύρηματα της Pietrôasa. Υποστηρίζεται, ότι προέρχονται από τὸν Νότο καὶ ἐκποιήθηκαν στὸν Βορρᾶ ἀπὸ ἐμπόρους πὺν ἔφθαναν στὴ Βαλτική μέσω ποτάμιων ὁδῶν.

Δορυφόρο σε κόκκαλο ἄλκη τοῦ 9ου αἰῶνα, πού δρέθηκε στὸν Σουηδικὸ βορρᾶ,
 σὲ περιοχὴ γειτνιαζουσα μὲ τὴν Φινλανδία. Φέρει ἐπιγραφὴ σὲ Runic.

- Καθαρογραφὴ ἐπιγραφῆς

108FXRYM

- Ἀπόδοση μὲ συλλαβὲς
 wu - ki - ko - do - ja - se - ta - m'

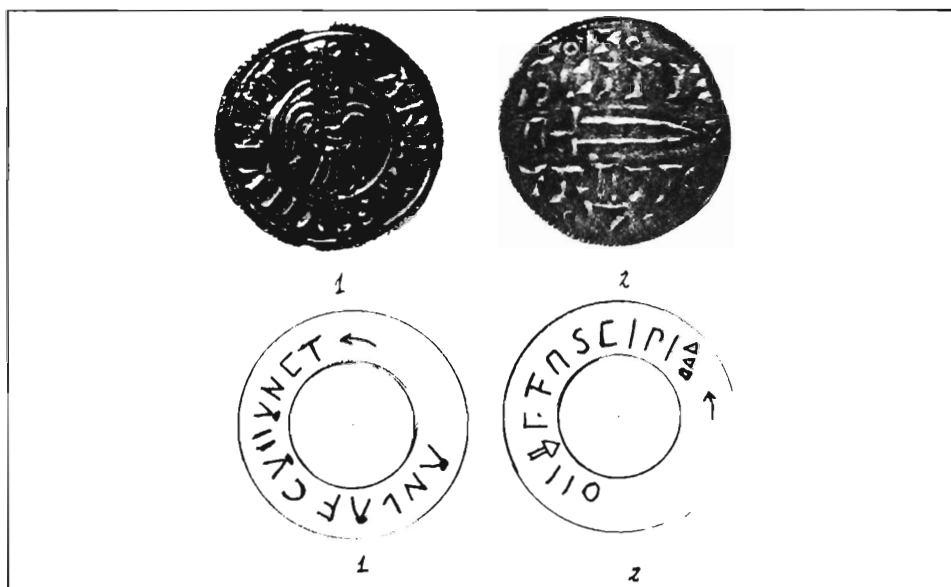
- Ἀπόδοση στὴν νεώτερη
 ἑλληνικὴ

EME TA SE GIA ΔΩΚΩ ΚΗ ΒΟΥ

- Ἐλεύθερη ἀπόδοση στὴ
 νεοελληνικὴ

Ἐγὼ στοὺς δικούς σου γιούς
 θὰ δώσω Γῆ (τοῦ) Βοῦ.

Νομίσματα τοῦ Σουηδικοῦ Βορρά (Βρεταννικὸ Μουσεῖο).

Καθαρογραφὴ τῆς ἐπιγραφῆς 1ης ὄψεως

Α Ν Λ Α Ε Σ Υ Ι Υ Ν Ε Τ

Ἀπόδοση μὲ συλλαβές

ko - pi - si - ko - do - su - pi - e - e - sa - pi - ta - ti

Ἀπόδοση στὴ νεώτερη ἑλληνικὴ

ΤΙΤ ΑΠΙΣ ΑΕ ΕΠΙ ΣΟΥ. ΔΟΚΟΣ ΙΠΙΚΟ

Ἐλεύθερη ἀπόδοση στὴν νεοελληνικὴ

Ὁ Σέθ Ἀπισ πάντοτε σὲ κατατρέχει.

Βάλε φράχτη ὡς δοκοὺς σ' αὐτὸν ἵππικό.

Καθαρογραφὴ τῆς ἐπιγραφῆς 2ας ὄψεως

Ο Ι Ι Δ Γ Ε Η Σ Ε Ι Γ Ι Δ

Ἀπόδοση μὲ συλλαβές

ki - e - e - ze - se - do - o - e - ta - e - wu - e - te

Ἀπόδοση στὴ νεώτερη ἑλληνικὴ

ΤΕΕ ΒΟΥΕ ΤΑ ΕΩ ΔΩ ΣΕΡΕΕ ΚΗ

Ἐλεύθερη ἀπόδοση στὴν νεοελληνικὴ

Θεὲ Βοῦ, τὴν Ἀνοιξη θὰ δῶ τοῦ Σείριου Γῆ.

**Τὸ βραχιόλι τῆς Pietrósasa. Βρέθηκε τὸ 1837 στὴν περιοχὴ Buzak
τῆς Ρουμανίας. (Ἐθνικὸ Μουσεῖο Βουκουρεστίου).**

Καθαρογραφὴ τῆς ἐπιγραφῆς

†Λ†F†h⊗ PΙ·1†F†††X

᾽Απόδοση με συλλαβὲς Γραμμικῆς

ni - o - ti - do - ni - su - ro - to - e - me - nu - do - e - ta - wu - ja

᾽Απόδοση στὴν νεώτερη ἑλληνικὴ

ΓΙΑ ΒΟΥΤΑΕ ΔΟΝΟΥΜΑΙ ΕΤΟΡΟ ΣΟΥ ΝΙ ΔΩ ΤΙΟΝΙ

᾽Ελεύθερη ἀπόδοση στὴν νεοελληνικὴ

Στὸν γιὸ τοῦ βοῦ ἐς αἰεὶ δίνω τὸν ἑαυτό μου (στὸν Διόνυσο).

᾽Ετερον πλὴν σοῦ δὲν (θὰ) δῶ θεόν.

Μ.Α.Ε.Γ. την συναντούμε ως ἔφκραση σχετικά με τὴ διαφυγὴ (π.χ. «φυγὴ πτερόεσσα» στὸν Εὐριπίδη — Ἰωνες —, με τὴν ἔννοια «ἔβαλε φτερὰ στὰ πόδια καὶ ἔφυγε» καὶ «ἔρετμά τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται» — Ὀδύσσεια — με τὴν ἔννοια τῶν πτερύγων τοῦ πλοίου, δηλαδὴ τῶν κουπιῶν ποὺ χτυποῦν σὰν φτεροῦγες, με ἀποτέλεσμα νὰ πετᾷ ἀπὸ ταχύτητα πάνω στὸ νερὸ τὸ σκάφος). Οἱ φυγάδες τοῦ Νότου, οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν στὴν περιοχὴ ἢ ὁποία ἐξετάστηκε, διετήρησαν τὴ λατρεία τοῦ Δία-Ρᾶ (Δρυῖδες). Τοῦτο ἀνιχνεύεται ἀπὸ ἔθιμα τῶν Σαμάνων. Οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ σὲ ὀρισμένη ἐποχὴ τοῦ ἔτους (ἡλιοστάσιο) ἔβαζαν τὶς εἰδικὲς ἐνδυμασίες τους με φτερὰ στὴν πλάτη καὶ κουδούνια καὶ χόρευαν τελετουργικά, χτυπώντας τὰ ἱερά τους τύμπανα.

Κατὰ ἀναλυτὲς τοῦ ἐθίμου «ἡ πράξη αὐτὴ ἀποτελεῖ ἐπίκληση οὐρανίας δυνάμεως (τὰ φτερὰ) γιὰ παροχὴ γονιμότητος στὸ ἔδαφος ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ρίχνει τοὺς κεραυνοὺς (καὶ τὴ βροχὴ), τὸν ἦχο τῶν ὁποίων ἐμιμοῦντο χτυπώντας τὰ τύμπανα. Γιὰ νὰ εἰσακουστοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸ (νὰ προσελκύσουν τὴν προσοχή του), κρεμοῦσαν στὴν πλάτη τους τὰ κουδούνια». Οἱ Σαμάνοι αἰτιολογοῦσαν τὴν τελετουργία τους ὡς ἑξῆς: «Θὰ ρεῦσει κόκκινο νερὸ (τὰ νερὰ τῶν χειμάρρων ὕστερα ἀπὸ πυκνὴ βροχὴ) στοὺς ποταμούς, οἱ ὁποῖοι θὰ φουσκώσουν, γιὰ νὰ ἔλθει κατόπιν τὸ Χρυσόμαλλο Κριάρι» (ἡ σοδειὰ τῶν δημητριακῶν με τὸν χρυσὸ καρπὸ τοῦ σίτου). Τὸ Χρυσόμαλλο Κριάρι σχετίζεται με τὸν Δία, μέσω τοῦ κέρατος ποὺ χάρισε ὁ τελευταῖος στὴν Ἀμάλθεια (τὴν τροφὸν του). Περί αὐτῶν ἀναφέρει ἡ Ἑλληνικὴ Μυθολογία. Τὸ κέρας ποὺ προσεφέρθη ἀπὸ τὸν Δία κατὰ τὴν ἑλληνικὴ παράδοση ἀποτελοῦσε σύμβολο γονιμότητος καὶ εὐτυχίας. Γεμάτο ἀπὸ δημητριακὰ καὶ καρπούς, με τὸ ἀνοιγμα πρὸς τὰ πάνω, δίνει τὴν ἐντύπωση μήτρας, ἢ ὁποία ἔχουσα δεχθεῖ ἡλιακὸ σπέρμα παράγει τὸ θεῖο ἀποτέλεσμα. Τὸ κέρας δείχνει ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ δῶρα τοῦ οὐρανοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Ἦταν ὁ συμβολισμὸς τῆς προσφορᾶς τῶν θείων δώρων στοὺς πτωχοὺς καὶ ἀφοσιωμένους στὸν Βοῦ-Ρᾶ, τὸν ἥλιο.

ΚΩΣΤΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ἑλλάδα

Ὁ τόπος αὐτός,
ποὺ μοῦλαχε πατρίδα,
σφραγίδα πάνω στὰ χαρτιά
καὶ στὸ πετσί μου.
Κι ἀπ' τὰ χαρτιά μπορεῖ νὰ βγεῖ,
ἀπ' τὸ πετσί ὅμως ὄχι
σφραγίδα ἀνεξίτηλη
ὅπως στὰ σφαχτάρια.

Ἀθήνα

Ἡ πόλη αὐτὴ
σκληρὴ ἐρωμένη,
ποὺ ὅλους μας μισεῖ
καὶ θέλει μακριὰ της
νὰ μᾶς διώξει.
Ἡ πόλη αὐτὴ
γριὰ ἐρωμένη,
ποὺ ὅλοι μας μισοῦμε,
καὶ ὅμως τὸ ξέρουμε καλὰ
μαζί της πόσο εἴμαστε δεμένοι.

...Καὶ ξανὰ πρὸς τὴν δόξαν;

Μετὰ ἀπὸ ἓνα μεγάλο διάστημα ἐθνικο-πολιτικῶν ἀναταραχῶν καὶ πολέμων οἱ Ἕλληνες ἠρέμησαν καί, καθὼς ἦταν φυσικό, ἄρχισαν νὰ ξαναβρίσκουν τὸν ἑαυτὸ τους, ν' ἀπεικάζουν τὸ δέον τους. Μίσση καὶ πάθη πολλῶν αἰῶνων, πού ἔντεχνα καὶ δόλια ἐνστάλαξαν στὶς ψυχές μας οἱ ἐξ-ουσιαστές, ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν καὶ νὰ παραδίδουν τὴ θέση τους στὴ φυσικὴ δίψα γιὰ μάθηση, στὴν ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνολογικὴ ἔρευνα, στὴ δημιουργικὴ διάθεση. Φιλοσοφικά καὶ ἐπιστημονικά προβλήματα, πού εἶχαν ἐγκαταλειφθεῖ ἐξαιτίας τῶν πολιτικο-κοινωνικῶν ἀναταραχῶν καὶ τῶν ἐμφυλίων πολέμων ἐδῶ καὶ 2.000 χρόνια, ἀνακινοῦνται καὶ βρῖσκουν τὴ λύση τους, ἐνῶ πρωτότυπες ἔρευνες καὶ μελέτες τείνουν νὰ φωτίσουν ὅλες τὶς σκοτεινὲς πτυχές τῆς μακράωννης ἱστορίας μας, ἀποκαλύπτοντας ἔτσι καὶ τὸν ἄθλιο ρόλο τῶν ἐξ-ουσιαστῶν, πού ἔχουν παραχαράξει καὶ πλαστογραφήσει τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια.

* * *

«Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος», ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, ἐννοώντας μ' αὐτό, ὅτι σ' ἀντίθεση μὲ τοὺς ἐξ-ουσιαστικούς καὶ δουλικούς συγχρόνως γείτονές τους αὐτοὶ ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ λογικοὶ ἄνθρωποι, ἱκανοὶ νὰ βλέπουν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὴν λέγουν μὲ εὐλικρίνεια καὶ παρηγοσία. Πράγματι οἱ Ἕλληνες τοῦ παλίου καλοῦ καιροῦ, προτοῦ δηλαδὴ νὰ προσδληθοῦν ἀπ' τὸ μικρόβιο τοῦ δογματισμοῦ, ἦσαν ἀντάρχεις καὶ αὐτοδύναμοι, ἐνεργοῦσαν δὲ σύμφωνα μὲ τὸ λόγο καὶ τὴ λογικὴ καὶ χαρακτηρίζονταν ἀπὸ ἀνέφελη διαύγεια τοῦ νοῦ. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πού ἐνιωθάν ἀνώτεροι καὶ ὑπέρροχοι ἐναντὶ τῶν βαρβάρων: ἡ παιδεία τους καὶ ἡ ἐν γένει στάση τους ἐναντὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου.

* * *

Καὶ ξαφνικά τὰ πάντα ἄλλαξαν στὴ χώρα τῶν θεῶν καὶ ἡρώων! Λὲς καὶ κάποιος μαγικὸ ραβδὶ ἀκούμπησε τοὺς Ἕλληνες, πού τοὺς μετέβαλε σὲ τυφλὰ ὄργανα τῶν ἐξ-ουσιαστῶν, σὲ μυθολογικοὺς δράκοντες τοῦ κάθε Κάμδου καὶ Αἰήτη, ἔτοιμος ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν μὲ τὸ πέταγμα τῆς πρώτης «πέτρας», εἴτε αὐτὴ λεγεται πολιτικο-θηρησκευτικὸ δόγμα εἴτε κοινωνικο-οικονομικὸ σύστημα καὶ θεωρία. Καὶ νὰ λοιπὸν ἡ Ἀθῆνα ἐναντίον τῆς Σπάρτης, καὶ ἡ τελευταία κατὰ τῶν Θηβῶν οἱ Αἰτωλοὶ ἐναντίον τῶν Φωκέων καὶ οἱ Μακεδόνες κατὰ τῶν Θρακῶν! Συντριμμια γίνονται τ' ἀθάνατα μνημεῖα τοῦ κλεινοῦ ἄστεως, καὶ ἡ Σπάρτη κινδυνεύει νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ λειψανδρία: ἡ Θῆβα πλὴν τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ γίνεται στάχτη, καὶ ἡ Ἥπειρος γιορτάζει τὴν «πύρρειον νίκη» τῆς χωρὶς δεδαίως τοὺς νικητές. Σὲ τέτοιο βαθμὸν κατάπτωσης καὶ αὐτοκαταστροφικῆς μανίας ἔφθασε «τὸ κάλλιστον καὶ ἄριστον ἐπ' ἀνθρώπους γένος», ὥστε νὰ μὴν ἀνέχεται τὴν παρουσία ἱκανῶν καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων ἀνάμεσά του! Ἐξόριστος λοιπὸν ὁ Ἀριστείδης, γιατί, λέει, ἦταν δίκαιος, ἐξόριστος καὶ ὁ Ἐρμόδωρος, πού σ' ὅλα ἦταν ἄριστος καὶ πρώτος: ὁ θριαμβευτὴς τοῦ Μαραθῶνος καταδικάζεται εἰς θάνατον καὶ ὁ τροπαιούχος τῆς Σαλαμῖνος πίνει τὸ κώνειον...

Ἀλήθεια πῶς καταντήσαμε ἔτσι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες; Πῶς ἐμεῖς — «γένος καθ' ὅλα εὐφυνές, ὅπερ ἀπανταχοῦ ἔσχεν τὴν θέαν καθαράν καὶ σαφῆ» — τυφλωθήκαμε καὶ μεταβληθήκαμε σὲ παῖγνια τῶν ἐξ-ουσιαστῶν;

* * *

Ὅ,τι κατέστρεψε τὸν Ἑλληνισμό — ἀρχαῖο καὶ νέο — εἶναι ἡ ἐμφάνιση τοῦ Ἀσιογενοῦς φαινομένου τοῦ κρατικισμοῦ-ἐξ-ουσιασμοῦ. Ὁ μετασχηματισμὸς τῶν ἐλληνικῶν πόλεων (=ἐναρχες, ἐλεύθερες πολιτείες) σὲ κράτη, φυσικό ἦταν νὰ δοῇ ἀντίθετους τοὺς μεγάλους Ἕλληνες, τοὺς πνευματικούς, καλλιτεχνικούς καὶ στρατιωτικούς

→

→ ἥρωες, πού στή συνείδησή τους εἶχαν καταδικασμένα ὀριστικά τὰ φαινόμενα τοῦ δογματισμοῦ καί φανατισμοῦ, τοῦ κομματισμοῦ καί τῆς εὐνοιο-αναξιοκρατίας, τοῦ ἐθνικισμοῦ καί οἰκονομισμοῦ κι ὅ,τι τέλος πάντων ἀπορρέει ἀπ' τὸ ἐξ-ουσιαστικό – κρατικιστικό πνεῦμα.

Δὲν εἶναι τυχαῖο λοιπόν, ὅτι τόσο οἱ πόλεις-κράτη ὅσο καί τὸ νεοελληνικό κρατίδιο κατεδίωξαν μέχρι θανάτου τοὺς ἥρωικούς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀρνήθηκαν νὰ προσχωρήσουν στίς τάξεις τους. Ἡ εἰς θάνατον καταδίκη τοῦ Σωκράτους καί τοῦ Πρωταγόρα, ὅπως καί τοῦ Ἀνδρόντου, τοῦ Καραϊσκάκη καί τοῦ Καποδιστρίου ἐπιβεβαιώνουν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὦντας εὐνοιο-αναξιοκρατικό τὸ κάθε κράτος, ἐξυπακούεται ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἐμφανίσῃ ἔργα «θαυμαστά καί μεγάλα», κάτι πού κατὰ τὸν Ἡσίοδο ἀποτελεῖ ὄνειδος· γι' αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ καλύψῃ τὸ κενὸ ἄλλοτε μὲ τὴ συγκέντρωση οἰκονομικῆς καί ὑλικῆς ἰσχύος, ἄλλοτε μὲ προγράμματα κοινωνικῆς πολιτικῆς κι ἄλλοτε μὲ τὴν ἐπίδειξη δυνάμεως καί μὲ τίς ἐδαφικῆς ἐπεκτάσεις. Ἡ πόλις-κράτος τῶν Ἀθηνῶν γιὰ παράδειγμα ἔδωσε μέγιστη σημασία στοῦ «συμμαχικό» ταμεῖο τῆς Δήλου, στήν δημιουργία ἰσχυροῦ στόλου καί τειχῶν καί δεδαίως στήν ἐπέκταση τῶν ὁρίων του διὰ τῆς προσαρτήσεως ἄλλων πόλεων — μὲ τὸ πρόσχημα τῆς συμμαχίας — ὅπως τῇ Μήλο, τῇ Μυτιλήνῃ, τῇ Ποτίδαια... Παρομοίως ἐνήργησε καί τὸ νεοελληνικὸν κράτος, πού τὸ 1897 καί τὸ 1912-13 ἐξεστράτευσεν μὲ σκοπὸν τὴν προσάρτηση τῆς Μακεδονίας καί Ἡπείρου, τὸ 1919-22 μὲ στόχο τὴν Ἀνατ. Θράκη καί Ἰωνία, τὸ 1974, τέλος μὲ σκοπὸ τὴν προσάρτηση τῆς Κύπρου — καί δεδαίως κατέστρεψε γιὰ πάντα τὸν προαιώνιο ἐλληνισμό τῶν περιοχῶν αὐτῶν.

* * *

Ἀπ' τὰ παραπάνω βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ κρατικισμὸς κι ὁ συνακόλουθος δογματισμὸς ὑπῆρξαν οἱ ταφόπετρες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τόσο ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμὸς ὅσο κι ὁ νεώτερος μεγαλοφυῶσαν καί ἤκμαζαν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ μικροδίου τοῦ κρατικισμοῦ ἀναμεσαύς τους. Σήμερα ἐκεῖ μόνο διαπρέπει ὁ Ἑλληνας, ὅπου ἀδυνατεῖ τὸ κράτος μας νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἐξ-ουσίαν του καί τὴν ἐπιρροή του.

Σὰν δευτέρου συμπέρασμα βγαίνει τὸ ἐξῆς: Ὅπως οἱ ἐπεκτατικὲς βλέψεις τῶν Ἀθηνῶν ὡς ἀποτέλεσμα εἶχαν τὴν διάλυση τῆς πόλεως καί ἐν συνεχείᾳ τὴν ὑποδούλωση τῆς Ἑλλάδος στὴ Ρώμη, ἔτσι κι οἱ νεώτερες ἐπιχειρήσεις τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους ὠδήγησαν τὸν Ἑλληνισμό στοῦ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Οἱ Ἕλληνες «τῶν Τριῶν Ἡπείρων καί τῶν Πέντε Θαλασσῶν», πού διέπρεπαν ἐπὶ χιλιετίες σ' ὅλους τοὺς τομεῖς στίς πατρίδες τους, σφαγιάσθηκαν, ἀφανίσθηκαν καί συρρικνώθηκαν μέσα στὰ στενὰ ὅρια τοῦ νεοελληνικοῦ κρατιδίου, ὅπου ἀσφυκτιοῦν καί κινδυνεύουν νὰ ἐκλείψουν ἀπὸ ἔλλειψη ἠθικο-πνευματικοῦ ὀξυγόνου.

* * *

Σήμερα οἱ ἐθνικισμοὶ — παμπάλαιο ὄπλο τῶν ἐξ-ουσιαστῶν — ἀναβιώνουν μεταξὺ τῶν Σλάβων-Ἑλλήνων, τῶν Βουλγάρων-Ἑλλήνων, τῶν Ἀλβανῶν-Ἑλλήνων κ.ο.κ. Ἡ ἔξ-ουσία κάνει τὴ δουλειά τῆς ἀσφαλῶς καιρὸς ὅμως εἶναι νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους κι οἱ πνευματικοί, καλλιτεχνικοί, πολιτικοί καί στρατιωτικοί ἡγέτες καί νὰ ἐκτρέψουν τὸ ἐξουσιαστικὸ ρεῦμα πρὸς τοὺς τομεῖς τῆς ἐπιστῆμης καί φιλοσοφίας, τοῦ ἐμπορίου καί τῆς οἰκονομίας, σὲ πολέμους δηλαδὴ «περὶ τῆς οὐσίας». Ἄν θέλουμε νὰ ἐπιδιώσουμε καί νὰ τραβήξουμε ὄντως πρὸς τὴν δόξα, δὲν ἔχουμε παρά, θέτοντας σὲ ἐφεδρεία τὰ ὄπλα, τὰ κράνη καί τίς παλάσκες, νὰ ἀδράξουμε τὴν πατρογονικὴ δόμβα τῆς Ἑλληνικότητος καί μ' αὐτὴν νὰ ἐπανακαταστήσουμε τὸν παλαιὰ ποτὲ ἐλληνικὸν κόσμον.

Πάν Αἰόλος

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΤΣΙΑΔΡΑΜΗΣ

Τὰ ἀριθμητικά «πέντε», «δέκα», «εἴκοσι» καὶ ἡ θέση τῶν Ε, Ι καὶ Κ στὸ Ἑλληνικὸ Ἄλφάβητο

ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥΣ

Στὸ ἄρθρο αὐτὸ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ θὰ ἀναφερθῶ στὸ ἐλληνικὸ ἄλφάβητο, εἰδικὰ στὴ θέση τῶν γραμμάτων καὶ στὰ ἀριθμητικά. Ἐν προκειμένῳ θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ στὰ ἀριθμητικά πέντε, δέκα καὶ εἴκοσι καὶ συγκεκριμένα: 1) στὴν καταγωγὴ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνωτέρω ἀριθμητικῶν, 2) στὴν σχέσι τῶν ὀνομάτων αὐτῶν καὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ δεκαδικοῦ ἀριθμητικοῦ συστήματος, 3) στὴν ἐπιλογὴ τῆς θέσεως τῶν γραμμάτων Ε, Ι καὶ Κ στὸ ἄλφάβητο καὶ τῆς σχέσεώς των μετὰ τὰ ἀντίστοιχα ἀριθμητικά, 4) στὴν αἰτιολόγησι τῆς ἀριθμήσεως ὡς παραμέτρου τῆς διατάξεως τῶν γραμμάτων τοῦ ἄλφάβητου.

1. Ἡ καταγωγὴ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀριθμητικῶν Δέκα καὶ Εἴκοσι

1.1. Περὶ τοῦ ἀριθμητικοῦ Δέκα

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀριθμητικοῦ δέκα, ἀναφέρεται: «...κατὰ τινὰς ὑπάρχει συγγένεια πρὸς τὸ δέχομαι, δικαιολογουμένη ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὸ δέχεσθαι αἱ χεῖρες εἶναι τεταμέναι *de-kmt < *dve-kmt (= δύο χεῖρες)...»¹. Τὸ δέχομαι ἀποτελεῖ ἰων. καὶ αἰολ. τύπο, ἀντὶ τοῦ δέχομαι². Ἀλλὰ καὶ ἄλλες λέξεις ἐκ τοῦ δέχομαι ἀμέσως ἢ ἐμμέσως προερχόμενες θυμίζουσιν χεῖρες ἢ τὸ ἀριθμητικὸν δέκα: Οὕτω: «Δέκ-της- ὁ δεχόμενος, ὁ λαμβάνων // ὅθεν ἐπαίτης³. Δεκά-ζω-δέχομαι δῶρα. Δεξ-ιδόμαι - προσφέρω (προτείνω) τὴν δεξιάν πρὸς ὑποδοχὴν, χαιρετίζω διὰ τῆς δεξιᾶς. Δεξ-ιός-έτυμ.: ἐκ ρ. δεξ-, ἐκτετ. τύπου τῆς δεκ-, δεχ- τοῦ δέχομαι»⁴.

Ὅπως ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ἀλλὰ καὶ κατωτέρω ἀναπτύσσεται (παράγραφος 2), εἶναι βέβαιον ὅτι τὰ δέκα - δέχομαι κατὰγονται ἐκ τῶν δύο χειρῶν ἢ, ἅς μοῦ ἐπιτραπῇ, ζεύγους χειρῶν > δεύγους χειρῶν > δε-ύγους χε-ρῶν > *δε-κε > δέκα - δέκομαι. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ζεύγους χειρῶν γιὰ τὴν λ. ζεῦγος προκύπτει: ζεῦγος > *δεῦγος > *δεῦκος > *δέκος > δέκα.

1.2. Περὶ τοῦ ἀριθμητικοῦ Εἴκοσι

1.2.1. Στὴν παροῦσα παράγραφο ἐπιχειρεῖται μιὰ προσέγγισι τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ἀριθμητικοῦ εἴκοσι. Κατὰ Ι. Σταματάκον: «εἴκοσι δωρ. εἵκατι, δελφ. ἱκατι, ἀττ. εἰκάς, -άδος (= ἡ εἰκοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός) -εἴκοσι καὶ εἰκοστός ἔχουσιν -ο- ἀντὶ -α-, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν κατάλ. -κοντα»⁵. Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν προηγουμένων, ἐκ τοῦ λεξικοῦ δὲν προκύπτει σαφὴς ἐτυμολογία τοῦ ἀριθμητικοῦ εἴκοσι. Ἡ μόνη ἔνδειξις εἶναι ἡ τοποθέτησις τοῦ -ο- ἀντὶ τοῦ -α-, ὥστε τοῦτο νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὰ λοιπὰ ἀριθμητικά καταλήξεως -κοντα. Ἐπ' αὐτοῦ ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς:

1.2.2. Τὸ ἀριθμητικὸν εἴκοσι παριστᾷ εἴκοσι μονάδες. Σ' ὅλα τὰ ἀριθμητικὰ πέρα τοῦ εἴκοσι καὶ ἔως τοῦ χίλια (ἐκτὸς τοῦ ἑκατόν) τὰ ὀνόματά των ἔχουν ὡς βάσιν

τὰ ὀνόματα τῶν ἐννέα πρώτων ἀριθμητικῶν τόσο στήν ἀρχαία ὅσο καί στή νέα ἐλληνική. Οὕτω ἰσχύει:

α. Οἱ δεκάδες δημιουργοῦνται διὰ τῆς προσθήκης τῆς καταλήξεως -κοντα. Παραδείγματος χάριν, ἐκ τοῦ πέντε παράγεται τὸ πεντή-κοντα, ἐκ τοῦ ὀκτώ τὸ ὀγδοή-κοντα κ.ο.κ. Ὁ κανόνας δὲν ἰσχύει μόνο γιὰ τὸ εἴκοσι, τὸ ὅποιο, ἐὰν ἀκολουθεῖτο ὁ ἀνωτέρω κανόνας, θὰ ἐλέγετο (ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ) δι-ήκοντα.

β. Οἱ ἑκατοντάδες δημιουργοῦνται διὰ τῆς προσθήκης τῆς καταλήξεως -κόσια, δηλ. πεντα-κόσια, ὀκτα-κόσια, δια-κόσια κ.τ.λπ.

Ἐκ τῆς περιπτώσεως α καθίσταται σαφές, ὅτι ὁ ἀνωτέρω κανόνας τῆς δημιουργίας τῶν δεκάδων «καταστρατηγεῖται» μόνο στὸ εἴκοσι, τοῦ ὀνόματος τοῦτου καμμίαν σχέσιν ἔχοντος πρὸς τὸ ἀριθμητικὸ δύο, ἐνῶ ἐκ τῆς β προκύπτει, ὅτι διατηρεῖται γιὰ τὴν ὀνομασία τῶν ἑκατοντάδων, ὡς δια-κόσια, ἔχον ὡς βάσιν τὸ δύο.

Εὐλόγως ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα, γιατί ἡ διαφορὰ τῆς ὀνομασίας στὴν α περίπτωσι. Τοῦτο, ὡς κατωτέρω ἀναπτύσσεται, ὀφείλεται στὴν διαφορετικὴ καταγωγή τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀριθμητικοῦ εἴκοσι.

1.2.3. Ἀναφορικὰ μὲ τὸ εἴκοσιν: τοποθετώντας τὸ -α- στὴν θέσι τοῦ -ο- (ἐνθα ἀνωτέρω 1.2), ἔχομε γιὰ τὸ εἰκ-ο-στός: *εἰκ-α-στός. Ἀλλὰ μὲ τὸ *εἰκαστός-όν δύναται τις νὰ συγκρίνῃ (νὰ παραβάλλῃ) τὸ «παρόμοιος»¹ ἐκ τοῦ ρήματος εἰκάζω = καθιστῶ τι ὅμοιον πρὸς τι, ἀπεικονίζω¹, εἰκασία = ὁμοιότης, ὁμοίωμα, εἰκών, εἰκότως = ὁμοίως, ὡς. Ὑπενθυμίζω τὸ εἰκατι (= δωρ. εἴκοσι)¹. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται, ὅτι ἡ σχέσις τοῦ ἀριθμητικοῦ εἴκοσι εἶναι ἄμεσος πρὸς τὰ εἰκάζω, εἰκασία, τὰ ὅποια σημαίνουν «ἀπεικονίζω» καὶ «εἰκών» ἀντιστοίχως. Βεβαίως τί ἀπ-εικονίζει τὸ εἴκοσι ὡς ἀριθμητικόν, ἐπιτρέψτε μου νὰ ἀναφέρω κατωτέρω.

2. Τὰ ἀριθμητικὰ Πέντε, Δέκα καὶ Εἴκοσι καὶ ἡ καταγωγή τοῦ ἀριθμητικοῦ συστήματος

Ὡς εἶναι, γνωστὸν (βλέπε «Δαυλὸν» τ. 125), τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ὄχι μόνον ἐκρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν ἀρίθμηση, ἀλλὰ ἀπετέλεσε καὶ τὴν βάσι τοῦ δεκαδικοῦ ἀριθμητικοῦ συστήματος. Ὁ Γεώργιος Ἰφραχ (Georges Ifrah) ἀναφέρει² ἄρκετὰ παραδείγματα: Στὴν γλῶσσα Ἀπὶ τῶν νέων Ἐβριδῶν: Λοῦνα: Παριστᾶ τὸ ἀριθμητικὸ πέντε. Σημαίνει «τὸ χέρι». Λουαλούνα: Παριστᾶ τὸ ἀριθμητικὸ δέκα. Σημαίνει «τὰ δύο χέρια». Στὴν γλῶσσα Ἀλὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς: Μόρο: Παριστᾶ τὸ ἀριθμητικὸ πέντε. Σημαίνει «τὸ χέρι». Μόρο μπουῦνα: Παριστᾶ τὸ ἀριθμητικὸ δέκα. Σημαίνει «τὰ δύο χέρια». Στὴν γλῶσσα τῶν Σουμερίων: τὸ δέκα λέγεται «οῦ» (ἐπὶ λέξει = τὰ δάκτυλα). Οἱ Μπάντα τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἀκόμα τώρα ἐκφράζουν τὸν ἀριθμὸ εἴκοσι λέγοντας κάτι σὰν «παίρνω ἕναν ἄνδρα» καὶ σὲ ὠρισμένες διαλέκτους τῶν Μάγια ἡ ἐκφρασις «χούν ούνινκ» σημαίνει μὴν εἰκοσάδα, σημαίνει ἐπίσης «ἕναν ἄνδρα». Οἱ Μανλικὲ τῆς Ἀνω Σενεγάλης καὶ τῆς Γουινέας λένε «ἕνας πλήρης ἄνδρας» γιὰ τὸ εἴκοσι.

Τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ἀριθμήσεως, δηλαδὴ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ ἐιδικῶς τῶν δακτύλων καὶ τῶν χειρῶν, προφανῶς ἐκρησιμοποιήσαν καὶ οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες. Ἀλλωστε γιὰ τὸ δέκα ὑπὸ τῶν ἐλλήνων ἐκρησιμοποιεῖτο τὸ προαλφαβητικὸ σύμβολο Χ³, εἶναι δὲ ἐπίσης γνωστὰ τὰ ἐτρουσκικὰ καὶ λατινικὰ σύμβολα V, X γιὰ τὴν παράστασι τῶν ἀριθμητικῶν πέντε καὶ δέκα ἀντιστοίχως, ὅπου τὸ V παριστᾶ τὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ X τὰ δύο χέρια². Ἐπομένως:

- α. τὸ πέντε συσχετίζεται μὲ τὴν μία χεῖρα (πέντε = πάντα, δηλ. πάντα τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός),
- β. τὸ δέκα συσχετίζεται ἀμέσως μὲ τὶς δύο χεῖρες (δέκα = 2×5 = δύο χέρια: ἐνθ' ἀνωτέρω),

γ. τὸ εἶκοσι παρομοίως σημαίνει τὴν ἀπεικόνισι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὡς συνάγεται ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀναλύσεως.

Βεβαίως εἶναι προφανές, ὅτι ἡ ἀπ-εἰκ-όνισι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος πρὸς παράστασιν τοῦ ἀριθμητικοῦ εἴκοσιν αἰτιολογεῖται πλήρως, ἀφ' οὗ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἔχει τέσσερα ἄκρα ἐκ πέντε δακτύλων (μονάδων) ἀποτελούμενα. Ἐπομένως $4 \times 5 = 20$.

Ὡς συνάγεται, τὰ τρία αὐτὰ ἀριθμητικὰ ἀποτελοῦν πραγματικὰ «ἀπολιθώματα» τῆς ἀριθμήσεως, τὸ δὲ εἶκοσι, ὡς εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου, συγκεφαλαιώνει καὶ ἐνσωματώνει τὰ ἀριθμητικὰ πέντε καὶ δέκα στὸν ἀνθρώπινο παράγοντα, ἀφ' οὗ τὴν ὀνομασία καὶ τὸ περιεχόμενό των, ὡς ἀνεφέρθη, ὀφείλουν σὲ μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

3. Περὶ τῆς θέσεως τῶν Ε, Ι, Κ στὸ Ἀλφάβητο

Ἀνωτέρω ἀνεφέρθη, ὅτι:

α. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀριθμητικῶν πέντε ($E = 5$ = πέμπτο γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου καὶ δέκα ($I = 10$ = δέκατο γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου) κατάγονται ἐκ τῶν ἀντιστοιχῶν μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀλλὰ καὶ ὡς μέρη του περιέχονται ὑπ' αὐτοῦ.

β. Τὰ γράμματα Ε, Ι κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν στὸ Ἀλφάβητο ἀποτελοῦν καὶ μέρη τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀριθμητικοῦ εἴκοσι.

γ. Τὸ ἀριθμητικὸν εἶκοσι ἀπεικονίζει τὸ ἀνθρώπινο σῶμα.

Οὕτω:

Ὅπως κατὰ τὴν φυσικὴν τάξιν τὰ χέρια ἐνσωματώνονται στὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ τὰ Ε, Ι κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν εἶναι ἐνσωματωμένα στὸ ὄνομα τοῦ ἀριθμητικοῦ εἴκοσι, ὁ κατασκευαστὴς τοῦ Ἀλφαβήτου ἐτοποθέτησε τὰ γράμματα Ε, Ι στὴν πέμπτη καὶ δέκατη θέσι ἀντιστοίχως, ἀντιστοιχώντας τὰ γράμματα Ε, Ι εὐθέως μετὰ τὰ ἀντίστοιχα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἐτοποθετήθη λοιπὸν τὸ Ε πέμπτο γράμμα, ὡς ἔχον ἄμεσον σχέσιν μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἀριθμητικοῦ πέντε (βλέπε «Δαυλὸν» τ. 125) καὶ ὡς ἀρκτικὸ τοῦ εἴκοσι. Μετὰ ἐτοποθετήθη τὸ Ι ὡς δέκατο γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου, δεύτερο κατὰ σειρὰν γράμμα τοῦ ἀριθμητικοῦ εἴκοσι μετὰ τὸ Ε. Ἀκολουθῶς ἐτοποθετήθη στὸ Ἀλφάβητο μετὰ τὸ Ι τὸ γράμμα Κ.

Κατὰ τὴν μετέπειτα χρῆσι τοῦ Ἀλφαβήτου γιὰ λόγους μαθηματικούς, ὡς εἶναι γνωστὸν, τὰ ἀνωτέρω γράμματα Ε, Ι, Κ ἀπέκτησαν τὴν ἀριθμητικὴν ἀξίαν 5, 10, 20 ἀντιστοίχως. Βεβαίως ἡ προηγουμένη σειρὰ τῶν ἀριθμῶν ἀποτελεῖ μίαν μαθηματικὴν σειρὰν, ὅπου ὁ κάθε ὅρος εἶναι διπλάσιος τοῦ προηγουμένου. Τρόπον τινὰ ἑνὸς μαθηματικοῦ θὰ περιμένε, μετὰ τὸ 10 ($10=I$), δεύτερον ὅρο τῆς μαθηματικῆς αὐτῆς σειρᾶς, ὁ ἐπόμενος νὰ εἶναι τὸ 20 ($K=20$). Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει. Ὡς εἶναι γνωστὸν, στὴν θέσι τοῦ εἴκοσι (20) ἀντιστοιχεῖ τὸ γράμμα Κ ($K=20$ κατὰ τὴν ἐλληνικὴν ἀρίθμηση), τρίτο γράμμα κατὰ σειρὰν τοῦ ὀνόματος εἴκοσι τοῦ ἀντίστοιχου ἀριθμητικοῦ. Ἡ μετέπειτα λοιπὸν ἀντιστοιχία γραμμάτων-ἀριθμῶν ἐπεβεβαίωσε τὴν ὀρθότητά τῆς πρώτης ἐπιλογῆς τοῦ κατασκευαστοῦ τοῦ Ἀλφαβήτου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσι τῶν γραμμάτων Ε, Ι, Κ στὸ Ἀλφάβητο.

4. Ἡ ἀρίθμησης ὡς παράμετρος τῆς διατάξεως τῶν γραμμάτων τοῦ Ἀλφαβήτου καὶ ἡ ἐπιλογὴ τοῦ Εἴκοσι

Στὴν παρούσα παράγραφο ἐπιχειρεῖται νὰ διασαφηνισθοῦν οἱ λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀρίθμησης ἀπετέλεσε παράμετρο τῆς διατάξεως τῶν γραμμάτων τοῦ Ἀλφαβήτου καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν γραμμάτων Ε, Ι, Κ.

4.1. Μετά την δημιουργία τῶν γραμμάτων ἢ τοποθέτησίν των καὶ μόνο γιὰ λόγους γραφῆς σὲ κάποια γραμμὴ δημιουργεῖ ἐκ τῶν πραγμάτων τὴν συνθήκη, κάποιο νὰ εἶναι πρῶτο, δεύτερο, τρίτο κ.ο.κ. Ἀλλὰ πρῶτο, δεύτερο, τρίτο κ.τ.λπ. ἀποτελοῦν μαθηματικὲς ἔννοιες. Ἐπομένως ἀφ' ἐαυτῆς ἡ γραφὴ τῶν γραμμάτων σὲ κάποια γραμμὴ περιέχει ἀπὸ μόνῃ τῆς τὴν μαθηματικὴν ἔννοια τῆς τοποθετήσεώς τους ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀρίθμησι.

4.2. Ἦδη ἐκ τῶν πινακίδων τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β (ἢ Γραμμικὴ Γραφὴ Β χρονολογεῖται στὸ 1500-2000 π.Χ. κατὰ τὴν συμβατικὴ χρονολόγησι) μαρτυρεῖται ἡ ὀνομασία τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν πρώτων ἀριθμητικῶν, ὡς τὰ γνωρίζομε σήμερα. Π.χ. Ἑμ-ῶτες = μετὰ ἐνὸς-ὥτός ἐκ τοῦ ἐμ=εν, δίβιλε = διπλός, τινέποδε = τρίπους, τετροότες = μὲ τέτορα ῶτα = τέσσερα ῶτα, $FετοFi = FεκτόFη = ἐκτόη = ἕκτη$, $Ἑταινίja = ἑπτὰ μναῖς$, $Ὅτο = ὄγδοον$, $ἐνέFα = ἐννέα$. Ἡ ὀνομασία τῶν ἀριθμητικῶν αὐτῶν προφανῶς εἶναι κατὰ πολὺ ἀρχαιότερα τῆς ἀνωτέρω συμβατικῆς χρονολογίας τῶν πινακίδων, διότι εἶναι παράλογο νὰ ὑποτεθῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς τότε ἐποχῆς ἐδημιούργησαν τὰ ὀνόματα τῶν ἀνωτέρω ἀριθμητικῶν καὶ ταυτοχρόνως τὰ ἔγραψαν στὶς πινακίδες, γιὰ νὰ τὰ ἀνακαλύψουμε ἡμεῖς μετὰ ἀπὸ 3.500 χρόνια περίπου. Συνεπῶς εἶναι φυσικόν, καὶ τὸ εἴκοσι ἕκτοτε νὰ ὀνομάζετο ἔτσι. Ὡς δὲ ἐκ τῆς παραγράφου 2 τεκμαίρεται, ἡ ὀνομασία του εἶναι κατὰ πολὺ ἀρχαιότερα.

4.3. Λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἐνὸς μὲν τῆς ἀνωτέρω ἀναλύσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ἀμέσου σχέσεως μεταξὺ Μυκηναϊκῆς Ἑλληνικῆς καὶ Κλασσικῆς Ἑλληνικῆς, οἱ λέξεις *εἰκάζω* - *εἰκασία* = ὁμοιάζω - ὁμοιότης καὶ στίς τότε πανάρχαιες ἐποχὰς (Μυκηναϊκὴ καὶ πέρα) λογικώτατον εἶναι νὰ ἐχρησιμοποιοῦντο ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. Οὕτω ἀπὸ πλευρᾶς νοηματικῆς ἦτο κατανοητὸ τότε τὸ εἴκοσι, ἐνῶ τώρα ἀποτελεῖ συμβατικὴ καὶ κωδικοποιημένη λέξι γιὰ τὴν ἀπόδοσι τοῦ ὁμωνύμου ἀριθμητικοῦ. Ἀναλογικῶς δηλ. εἶναι σὰν νὰ ὀνομάζαμε τώρα τὸ ἀριθμητικὸ 20 ὡς «*ὁμοίωμα*» ἢ «*ὁμοιον*». Εἶναι ἐπομένως λογικώτατον, ὅχι μόνο νὰ μὴ ἦτο τότε ξεχασμένη ἢ καταγωγὴ τῆς λέξεως *εἴκοσι* ὡς «*ὁμοίωμα*», ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ νὰ συσχετίζωνται καὶ τὰ ἀριθμητικὰ πέντε καὶ δέκα, ἀμέσως καταγόμενα ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Εἶναι λοιπὸν βέβαιον, ὅτι ἡ τοποθέτησι τοῦ Ε ὡς πέμπτου γράμματος, τοῦ Ι ὡς δεκάτου γράμματος καὶ τοῦ Κ μετὰ τὸ Ι ἦτο σκόπιμη καὶ σκοπὸν εἶχε τὴν ἐνσωμάτωσιν τῶν Ε, Ι, Κ ὡς μερῶν τοῦ εἴκοσι καὶ τὴν παράστασι τῶν ἀντιστοιχῶν μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐντὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀριθμητικοῦ εἴκοσι, τὸ ὁποῖον ἀπεικονίζει ἢ παριστᾷ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

5. Ἐπίλογος

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίστανται σαφεῖς τὰ ἑξῆς:

α. Ἡ ἀρίθμησις ἀπετέλεσε παράμετρο, γιὰ τὴν διάταξι τῶν γραμμάτων τοῦ Ἀλφαβήτου.

β. Ἡ διάταξις τῶν γραμμάτων τοῦ Ἀλφαβήτου ἀποτελεῖ ἐργασία συνειδητὴ καὶ ὄχι τυχαία.

γ. Τὸ ἀριθμητικὸν εἴκοσι ἀποτελεῖ τὴν κλεῖδα τῆς διατάξεως τῶν Ε, Ι, Κ.

δ. Τὰ ὑπὸ τῶν γραμμάτων Ε, Ι, Κ παριστώμενα ἀντίστοιχα ἀριθμητικὰ αἰτιολογοῦν τὴν καταγωγὴν των ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καθ' ὁλοκληρίαν (*εἴκοσι*) ἢ ἐκ μερῶν αὐτοῦ (*πέντε*, *δέκα*).

Παραλλήλως ὁμως γεννᾶται καὶ ἓνα ἀπλούστατον ἐρώτημα: Ἐὰν ὁ κατασκευαστὴς τοῦ Ἀλφαβήτου δὲν ἦτο Ἕλλην καὶ ἐὰν τὸ Ἀλφάβητο δὲν ἐδημιουργήθη πρὸς ἀπόδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, αὐτοὶ οἱ συσχετισμοὶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξουν; Εἶναι δυνατόν **ὅλα τὰ ἀνωτέρω νὰ ἀποτελοῦν συμπτώσεις;** Ὁ κάθε ἓνας ἡμπορεῖ νὰ ἐξαγάγῃ τὰ συμπεράσματά του.

ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΠΑΝ

ΣΠΑΡΤΗ

Ἡ Πόλις: «Οἱ λόγοί σου, ὦ ξένε, πόλεως δέονται». Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ λέξη «πόλις» θὰ ἐξακολουθῇ νὰ παραμένῃ ἀμετάφραστη, ἕως ὅτου θ' ἀπουσιάζῃ τὸ ἀντίστοιχο πρᾶγμα. Ἡ ἀντιστοίχιση τῆς «πόλεως» μὲ τὸ «κράτος» δὲν εἶναι ὀρθή, καὶ μόνο σύγχυση προκαλεῖ.

Ἡ Ἑλληνικὴ «πόλις», ποῦ εἶναι συνυφασμένη μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα — ἀφοῦ ἡ παρακμὴ τῶν πόλεων καὶ ἡ προσπάθεια μεταβολῆς τους εἰς κράτη σήμανε καὶ τὸ τέλος τῆς Ἑλληνικῆς Δημιουργίας —, ἀποτελοῦσε ἕναν αὐτόνομο, αὐτεξούσιο, αὐτοδύναμο, αὐτοκίνητο καὶ αὐτοσυντῆρητο «κόσμον», ποῦ λειτουργοῦσε κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ σύμπαντος κόσμου. Λέγοντας «κόσμον» οἱ ἀρχαῖοι ἐννοοῦσαν τάξη, σχέδιο, δηλαδὴ εὐτακτὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ διάταξη τῶν μερῶν, ὥστε τὰ πάντα νὰ λειτουργοῦν αὐτο-ελεῦθερα καὶ αὐτόνομα, χωρὶς ὥστόσο νὰ ἀποσυνδένονται ἀπὸ τὴν ἐνιαίαν ὁλότητα. Ἡ «πόλις» (=ἐνιαία ὁλότης) ἐνσάρκωνε τὸν «ξυνὸ (= κοινὸ) λόγον» τῶν πολιτῶν (=μέρη) καὶ ἀντικατόπτριζε τὸ «ξυνὸ» πρόσωπό τους. Ὁ «λόγος» τῆς πόλεως, ποῦ ἀποτελοῦσε καὶ μοναδικὸ λόγον ὑπάρξεώς της, ἦταν ἐναρμόνιος μὲ τὸν συμπαντικὸ Λόγον καὶ τὸν λόγον τῶν πολιτῶν, ἀφοῦ ἀποτελοῦσε «περιέχον» τοῦ πρώτου καὶ «περιεχόμενον» τοῦ λόγου τῶν δεύτερων. Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πόλειας πυραμίδος ἴστατο ὁ πόλειος θεὸς — ἐνσαρκωτὴς καὶ ἐκφραστὴς τοῦ Λόγου, τῶν ιδεωδῶν καὶ ἀξιῶν τῆς πόλεως —, τοῦ ὁποῖου διερμηνεὺς ἦτο ὁ ἄρχων· οἱ λόγοι τοῦ ἄρχοντος, ποῦ δὲν διέφεραν ἐκείνων τῆς Σίβυλλας, εἶχαν τὸ χαρακτηριστὴ ἀναφορᾶς στὴν θεότητα καὶ ἀνακοινωθέντος στοὺς πολῖτες.

Ἡ «πόλις» ἀνῆκε καὶ δὲν ἀνῆκε στοὺς πολῖτες, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἦσαν αὐτοδεσμευμένοι μαζί της, καθότι σ' αὐτὴν ἀναζητοῦσαν τὴν αὐτοτελείωση καὶ τὴν ἐξωτερίκευσή τους. Αὐτὸς εἶν' ὁ λόγος, ποῦ «ὁ ἄνθρωπος εἶν' ἕνα πλάσμα ποῦ κατοικεῖ στὴν πόλιν, ἕνα πολιτικὸν ζῶον», σύμφωνα μὲ τὸν Ἀριστοτέλη. Ὁ ἄπολις — ἄρα καὶ «ἀφρήτωρ καὶ ἀθέμιτος καὶ ἀνέστιος» (Ὅμηρος) — μπορεῖ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη νὰ εἶναι θεὸς ἢ θηρίον, ὅχι ὅμως καὶ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο τέκνον τῆς πόλεως καὶ ἀπ' αὐτὴν ἔπαιρνε τὴν ἐπωνυμία του (Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, Χίλων ὁ Λακε-δαιμόνιος, Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος κ.ο.κ.).

*«Μόνον βλέπω τὸν Ἥλιον
μένοντα εἰς τὸν ἄερα·
τοὺς τριγύρω χορεύοντας
οὐρανούς κυβερνάει
μὲ δίκαιον νόμον».* (Κάλβος, 8, ε').

«Ἡ “πόλις” εἶχε τὴν προέλευσή της στὸν πόθο τῶν Ἑλλήνων γιὰ Δικαιοσύνη» (Κίττο). Μονάχα οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν ἱκανοὶ νὰ ὑψώσουν εἰς παγκόσμιον ἀρχὴν τὴν ιδέα τῆς Δικαιοσύνης. Μόνο στὴν πόλιν μπορεῖ νὰ λειτουργῇ ἡ Δικαιοσύνη καὶ ν' ἀπολαμβάνουν οἱ πολῖτες τὰ δίκαιά τους· καὶ «δίκαιόν ἐστι τὰ

ἐκάστω ἀποδιδόναι. Στὴν πόλη, λοιπόν, ἀναφέρονταν οἱ πολῖτες («διακηρύχθηκε εἰς τὴν πόλιν», Εὐριπίδης), αὐτὴν ἐπεκαλοῦντο («τ' ἄκουσεν ὅλη ἡ πόλις», Σοφοκλῆς), σ' αὐτὴν παρεπονοῦντο («δὲν βλέπεις, ὦ ὀλόκληρος πόλις», Ἀριστοφάνης), γι' αὐτὴν λυποῦνται καὶ χαίρονται («Καῦμένο Μεσολόγγι», Σολωμός) κ.ο.κ.

Ἡ «πόλις» οὐδέποτε σχετίσθηκε ὡς ἔννοια μὲ τὸ κράτος ἢ τὸ ἄστυ ἢ τὴν ἀκρόπολη κ.ο.κ. «*Ἡμεῖς τὰς μὲν οἰκίας καὶ τὰ τεῖχη καταλελοίπαμεν, οὐκ ἀξιοῦντες ἀψύχων ἔνεκα δουλεύειν, πόλις δι' ἡμῖν ἔστι μεγίστη τῶν Ἑλληνίδων αἱ διακόσται τριῆρεις*» (Θεμιστοκλῆς). Ἡ «πόλις» ἐταυτίζετο μὲ τὸν Λόγο ἢ Νόμο ἢ Ρυθμό, χάρις στὸν ὁποῖο προήγοντο τὰ γράμματα καὶ οἱ τέχνες, κατίσχυε τὸ καλὸν κἀγαθόν, ἐβελτιώνοντο οἱ πολῖτες κ.ο.κ. Γι' αὐτὴν τὴν Πόλη-Νόμο «*χρὴ τὸν δῆμον μάχεσθαι ὅκωσπερ τείχεος*», συμβουλεύει ὁ Ἡράκλειτος τῆς Ἐφέσου (ἀπόσπ. 44).

Λυκοῦργος: «Ἥλθες, Λυκοῦργε, στὸ ναό μου, σὺ ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Διὸς κι ὁ λων τῶν Ὀλυμπίων. Δυσκολεύομαι νὰ πῶ, ἂν εἶσαι θεὸς ἢ ἄνθρωπος, ἂν καὶ νομίζω πῶς συμβαίνει τὸ πρῶτο. Ἥλθες νὰ ζητήσης τὴν εὐνομία· ἀμέσως θὰ σοὺ δώσω αὐτήν, ποὺ καμμιά ἄλλη πόλη δὲν θὰ τὴν ἔχει» (Δελφικὸς χρησμός).

Γιὰ τὸ Λυκό-οργό ἢ Λυκό-εργο ἢ Λυκο-εργή ἢ Λυκοῦργο τίποτα σχεδὸν δὲν γνωρίζουμε, πέραν τοῦ ὅτι ὑπῆρξε ὁ Νομοθέτης τῆς Σπάρτης. Πολλοὶ συγγραφεῖς, προσπερνώντας τὶς πλάνες τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Πλουτάρχου, τὸν θεωροῦν ὡς ἥρωα τοῦ Μυθικοῦ Αἰῶνα, ὁ δὲ I.B. Bury, «ἕνας δεινὸς ὀρθολογιστής», τὸν συγκαταλέγει μετὰ τῶν θεῶν· καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Λυκοῦργος πιθανῶς δὲν πρέπει νὰ εἶναι παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόλλων!

Τὸ ὄνομα *Λυκ-οῦργος* — σύνθετο ἀπ' τὰ οὐς. *λύκη* (=φῶς) καὶ *ἔργον* — σημαίνει τὸ δημιουργὸ φωτισμένων, ἐμπνευσμένων ἔργων, ἕνα ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶναι κι ἡ Νομοθεσία τῆς Σπάρτης. Ἡ Νομοθεσία αὐτὴ — ἔχει ἀποδειχθεῖ πιὰ περίτρανα — εἶναι παλαιότατη, πολὺ πάντως ἀρχαιότερη ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τῶν Ἡρακλειδῶν, κάτι ποὺ γινώριζε καὶ ὁ Ξενοφῶν: «*ὅτι μὲν παλαιότατοι οὗτοι οἱ νόμοι εἰσι σαφές*», παρατηρεῖ στὴν «Λακεδαιμονίων Πολιτεία» (10,8). Ὁ Ἀπόλλων (Δωρ. Ἀπέλλων) ὀνομαζόταν *Λυκη-γενής*, *Λύκειος* καὶ *Λυκο-εργής* ὡς θεὸς τοῦ φωτός, δηλαδὴ τῆς παιδείας, καὶ ἐταυτίζετο μὲ τὸν ἥλιο, καθότι: «*τὴν παιδείαν ἔτερον ἥλιον τοῖς πεπαιδευμένοις*», φρονοῦσαν οἱ Ἑλληνες (Ἡράκλειτος, ἀπόσπ. 134).

Λυκ-αῖος ἐκαλεῖτο καὶ ὁ Ζεὺς — γιὰ τὴν «*τὸ σοφὸν ἐθέλει καὶ οὐκ ἐθέλει Ζηνὸς ὄνομα λέγεσθαι*» (Ἡράκλειτος, 32) — ἀλλὰ καὶ ὁ Πᾶν — ὁ θεὸς τοῦ προφορικοῦ λόγου καὶ πατέρας τοῦ Ἑρμῆ (= πατὴρ τοῦ γραπτοῦ λόγου, τοῦ *ἐρμητικοῦ*) — ποὺ ἐτιμῶντο στὸ *Λυκ-αῖον* ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, καὶ *Λύκ-αία* ἦταν μιὰ ἐορτὴ τοῦ Διός. *Λύκ-ειον* ὡσαύτως λεγόταν κι ἡ σχολὴ τοῦ Ἀριστοτέλους, ποὺ βρισκόταν στοὺς πρόποδες τοῦ Ἀρδηττοῦ παρὰ τὸ ἱερὸν τοῦ *Λυκ-είου* Ἀπόλλωνος, ἐξ οὗ καὶ τὰ σημερινὰ «*Λύκ-εια*». *Λυκ-αυγές*, τέλος, εἶναι τὸ γλυκοχάραμα καὶ *λυκ-ό-φως* τὸ ἐσπέρας.

Ἀπ' τὴ ρίζα *λυκ-* παράγονται τὰ Λατ. *luc-co*, *lux*, *luna*, *luc-na*, *lumen* κ.λπ., τὸ Γοτθ. *liuh-ath* (= φῶς), τὸ Σκανδ. *lio's*, τὸ Ἀρχ. Γερμ. *ligh*, τὰ Σλαβ. *luca*,

luna, luci, lux, τὸ Λιθουαν. *laukas* κ.ἄ. Πρόβλημα ὡσαύτως καὶ τὸ ῥῆμα *λεύσσω* (= βλέπω, θεᾶμαι, θεωρῶ, ἀτενίζω): (Λεξ. Liddell-Scott).

Ὁ Λυκ-οὔργος, λοιπόν, ὁ *Ἀπέλλων*, εἶναι, σύμφωνα μὲ τὰ ἐξαγόμενα, ὁ Νομοθέτης τῆς Σπάρτης καὶ σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ καθιέρωση τοῦ θεσμοῦ τῆς δίδυμης βασιλείας, τῆς Γερουσίας καὶ τῆς *Ἀπέλλας*, πού ἀποτελοῦσε τὸ ἀνώτατο νομοθετικὸ κι ἐλεγκτικὸ σῶμα τῆς Σπάρτης, κι ὄχι διακοσμητικὸ σῶμα, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ λογοκρατικὴ ἐκπαίδευση: *«ἔδοξεν τῷ δάμῳ ἐν ταῖς μεγάλαις ἀπέλλαις»*, μᾶς πληροφορεῖ ἡ ὑπ' ἀριθμ. Μ 50 Λακωνικὴ ἐπιγραφή, πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι συνεκαλοῦντο καὶ μικρές, ὀλιγομελεῖς ἀπέλλες (= ἐκκλησίες τοῦ δήμου, ἀρχαιρεσίες): (Λεξ. Liddel - Scott).

Ἡ Νομοθεσία τῆς Σπάρτης: «Νόμους γραπτούς δὲν ἔθεσε ὁ Λυκοῦργος, ἐπειδὴ πίστευε πὼς τὰ κυριότερα καὶ σπουδαιότερα γιὰ τὴν εὐ-δαιμονίαν μιᾶς πόλεως καὶ τὴν ἀρετὴ της τότε μόνο παραμένουν ἀσφαλῆ καὶ ἀναλλοίωτα, ὅταν συνδέονται στενῶς μὲ τὰ ἥθη καὶ τὴν ἀγωγή τῶν πολιτῶν καὶ ὅτι γι' αὐτὰ ἰσχυρότερος δεσμός καὶ τῆς ἀνάγκης ἀκόμη εἶναι ἡ προαίρεσις, τὴν ὁποία καλλιιεργεῖ στοὺς νέους ἡ παιδεία, πού ἐπέχει θέση νομοθέτου γι' αὐτοὺς» (Πλούταρχος, *Λυκοῦργος*, 13).

Βάσιμες ὑποψίες (τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα πού ἀναφέρονται στὴ Σπάρτη ἔχουν ἐξαφανισθεῖ ἀπ' τοὺς χαλαστὲς τῆς λογοκρατίας, ἐνῶ πλῆθος ἀρχαίων εὐρημάτων πού διασώθηκαν, βρίσκονται ἐνταφιασμένα εἰς μὴ ἐπισκέψιμον χῶρο τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου τῆς νέας Σπάρτης, χωρὶς νὰ ἔχη γραφεῖ γι' αὐτὰ οὔτε μιὰ λέξη...) πέραν τοῦ ὀνόματος «Σπάρτη» (βλέπετε «Δαυλός», τ. 99, Μάρτιος 1990) μᾶς ὁδηγοῦν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ «πόλις» αὐτὴ ἀποτελοῦσε ἓνα κατὰ λοιπο τοῦ χαμένου Δίου πολιτισμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ ἀρχαϊκὸς καὶ κλασσικὸς κόσμος —παρὰ τίς μεγάλες τους προσπάθειες— δὲν μπόρεσαν ν' ἀποκαταστήσουν τίς γκρεμισμένες γέφυρες. Τὴν Σπάρτη τὴν θαύμαζαν, τὴν λάτρευαν, ἀλλὰ καὶ τὴν φθονοῦσαν ὅλες οἱ ἄλλες πόλεις, δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ τὴν μιμηθοῦν. Συνέβαινε δηλαδὴ ὅ,τι καὶ μὲ μᾶς σήμερα σὲ σχέση μὲ τὴν Κλασσικὴ Ἑλλάδα! Ἡ προϋοῦσα παρακμὴ, πού ἔχει πλήξει τὴν ἀνθρωπότητα, εἶχε πλήξει καὶ τὴν τότε Ἑλλάδα κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐποχῆς.

Δὲν εἶναι τυχαῖο λοιπόν, ὅτι τόσο ὁ Πλάτων ὅσο κι ὁ Ἀριστοτέλης ἀρχίζουν τὰ περὶ *«Νόμων»* καὶ *«Πολιτικῶν»* ἔργα τους μ' ἐκτενῆ ἀναφορὰ στὴ Νομοθεσία τῆς Σπάρτης, ἡ ὁποία, καθὼς εἶπαμε, ποτὲ δὲν γράφτηκε. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τὰ περισσότερα τῶν Ἀλεξάνδρου ἀποφθεγμάτων εἶναι Λακωνικά. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τὰ ἔργα μὲ τίτλο *«Λακε-δαιμονίων Πολιτεία»*, πού ἔχουν γράψει ὁ Εὐπολῖς, ὁ Πολυκράτης, ὁ Μόλις, ὁ Περσαῖος, ὁ Διοσκουρίδης, ὁ Ἀριστοκλῆς, ὁ Νικοκλῆς ὁ Λάκων, ὁ Σφαῖρος, ὁ Ξενοφῶν καὶ ποιοὺς ξέρεي πόσοι ἄλλοι ἀκόμη, ἔχουν ἐξαφανισθεῖ πλὴν τοῦ τελευταίου, πρᾶγμα πού, ἂν μὴ τι ἄλλο, μαρτυρεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων γιὰ τὴν πόλιν αὐτὴ ἀλλὰ καὶ τὸ καταστροφικὸ μένος τῆς λογοκρατίας.

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι τόσο ὁ Πλάτων ὅσο κι ὁ Ἀριστοτέλης κι ὁ Ξενοφῶν κι ὁ Πλούταρχος δὲν ἀπέδωσαν ἐπακριβῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Λακωνικοῦ Νόμου γιὰ πολλοὺς καὶ διάφορους λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι κάθε ἰδέα ἢ ἀξία μετατοπιζό-

μενη από τη φυσική της θέση εκφυλίζεται. "Όσον αφορά σ' ἐμᾶς τοὺς νεωτέρους, γνωρίζουμε καὶ κατανοοῦμε ἐλάχιστα τὴ Σπαρτιατικὴ Πολιτεία, τόσο ἐξαιτίας τῆς μακραιωνῆς ἀντι-λακωνικῆς μας παιδείας ὅσο καὶ διότι οἱ πληροφορίες μας γι' αὐτὴν εἶναι ἀπὸ «πολλοστὸ χέρι». Πέραν αὐτῶν φταῖνε κι οἱ περὶ Δικαίου καὶ Πολιτείας γενικώτερες ἀντιλήψεις μας, ποὺ εἶναι Ρωμαϊκὲς καὶ καθόλου Ἑλληνικὲς· εἴμαστε συνηθισμένοι ν' ἀντιλαμβάνωμαστε τὸ Δίκαιον πρακτικὰ καὶ ὠφελιμιστικὰ, ἐνῶ γιὰ τοὺς Ἑλληνες ἀποτελοῦσε τὸ «σταθερὸν σημείον ἀναφορᾶς», τὸν κύριο συντελεστή καὶ ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς τους, ποὺ τοὺς μεταμόρφωνε καὶ τοὺς μεταρυσμοῦσε, καθὼς ἔλεγε ὁ Δημόκριτος.

● Ποιὰ ἦταν, λοιπόν, ἡ Νομοθεσία τῆς Σπάρτης, ποῖος ἦταν ὁ Νόμος ἢ Λόγος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖο τόσο πολὺ εὐλαβοῦντο οἱ πολῖτες, ὥστε νὰ προτιμοῦν τὸν αὐτοπροαίρετο θάνατό τους ἀπὸ τὴν παραβίασή του (Ἡρόδοτος Ζ', 104 καὶ Ζ', 135); Σύμφωνα μὲ τὸν Πλάτωνα, ποὺ ἀπηχεῖ σπαρτιατικὲς ιδέες, «Νόμος εἶναι ἡ ἀνέυρεση τοῦ ἀληθοῦς» (*Μίνως*, 315α)· «Ἐὰν (δὲ) εὖρωμεν (τὸ ἀληθές), καὶ ἐλεύθεροι γενόμεθα» (*Θεαίτητος*, 191α).

Εἶπαμε πὼς ἡ «πόλις» εἶχε τὴν προέλευσή της στὸν πόθο τῶν Ἑλλήνων γιὰ Δικαιοσύνη — μιὰ ιδέα τὴν ὁποία εἶχαν ὑψώσει εἰς παγκόσμιαν ἀρχή — καὶ στὴν πεποίθησή τους ὅτι δίκαιον εἶναι «τὰ ἐκάστω ἀποδιδόναι». Δίκαιον εἶναι λοιπόν, νὰ παρασχεθοῦν ὅλες οἱ δυνατότητες καὶ σ' ὅλους, ὥστε «νὰ γίνουν αὐτὸ ποὺ πράγματι εἶναι» (Πίνδαρος), δηλαδὴ νὰ ἀναπτύξουν τίς ἐκδηλες καὶ τίς λανθάνουσες ιδιότητες καὶ δυνητικότητές τους, νὰ ἐξωτερικεύσουν τὸ ἦθος τους — καὶ «ἦθος ἀνθρώπῳ δαίμων» (Ἡράκλειτος, ἀπ. 119) — ὥστε αὐτεπίγνωστα κι αὐτοπροαίρετα νὰ ἱεραρχηθοῦν στὴν πόλειον πυραμίδα καὶ νὰ εὐ-δαιμονήσουν εὐδοκιοῦντες, καθότι «εὐδαιμονίῃ οὐκ ἐν βοσκήμοσιν οἰκεῖ οὐδὲ ἐν χρυσῷ· ψυχὴ οἰκητήριον δαίμονος», λέγει ὁ Δημόκριτος (ἀπόσπ. 171).

● Ποιὰ εἰκόνα σχηματίζει ἓνας μελετητὴς τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, μὴ καταβεβλημένος ἀπ' τὸ βάρος τῆς λογοκρατικῆς σκουριάς; Μιὰ «πόλις»-σχολεῖο ἢ φιλοσοφικὴ σχολὴ ἢ παλαίστρα, ὅπου οἱ πολῖτες ἀνεξάρτητα ἡλικίας φιλοσοφοῦσαν ἀπ' τὸ λυκ-αυγὲς ὡς τὸ λυκ-όφως πάνω στὸ πρόβλημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔρωτος ἤτοι τοῦ εὐ ζῆν, ποὺ εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένο μὲ τὸ εὐ θνήσκειν· δηλαδὴ πάνω στὸ πρόβλημα τῆς Ἑλευθερίας.

«Λάκων», λοιπόν, «ἐρωτηθεὶς τί ἐπίσταται, εἶπεν: "ἐλεύθερον εἶναι"» (Πλούταρχος, *Λακ.* ἀπ. 37).

Λακε-δαιμονίων παίδευση: Ὁ Σίλλερ, μελετώντας προφανῶς τὴν Πλατωνικὴ «Πολιτεία» (541 E), ἔκανε τὴν ἐξῆς εὐχή: «Εἴθε μιὰ εὐεργετικὴ θεότης ν' ἀρπάξῃ ἐγκαίρως τὰ βρέφη ἀπ' τὸν μητρικὸ μαστό, γιὰ νὰ τὰ θρέψῃ μὲ τὸ γάλα ἐνός καλύτερου αἵωνα καὶ νὰ τὰ ὠριμάσῃ κάτω ἀπ' τὸν μακρινὸ οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδος. Κι ὅταν πιά θά 'χουν γίνει ἄνδρες, ἅς τὰ ἐπιστρέψῃ — παράξενά ὄντα στὸ δικό τους αἶωνα· ὅχι γιὰ νὰ τὸν τέρψουν μὲ τὴν παρουσία τους, ἀλλὰ, τρομεροὶ σὰν τὸν γιὸ τοῦ Ἀγαμέμνονα, νὰ τὸν ἐξαγνίσουν».

Ἡ εὐεργετικὴ θεότης, τὴν ὁποία ἐπικαλεῖται ὁ Σίλλερ, οὐδέποτε ἐγκατέλειψε τὴν Σπάρτη τοῦ καλοῦ καιροῦ· ἡ «Πόλις» - Νόμος διὰ τῶν σοφῶν ἀρχόντων παρελάμβανε τὰ «καλὰ παιδιὰ», τὰ ὁποία οἱ γέροντες «ἔτρεφον ἐν τοῖς σφετέροις νό-

μοις καὶ τρόποις». [Τὰ φιλάσθενα καὶ μὴ ἀρτιμελῆ παιδιὰ μετὰ ἀπὸ αὐστηρὲς ἐξετάσεις τῶν ἀρμόδιων γερόντων, πού ἦσαν καὶ ἄριστοι γιατροί, ἀπετίθεντο εἰς εἰδικὸν τόπο, τὸ «ἀποθετήριον», ὅπου καὶ εὕρισκον «ἀναίσθητον θάνατον» (Θουκυδίδης). Τὰ περὶ «Καϊάδα» καὶ οἱ συναφεῖς βαρβαρότητες, ἐντελῶς ἀταίριαστα πράγματα γιὰ τὸ εὐγενέστερο γένος τῶν Ἑλλήνων, ἀποτελοῦν ἀποκυήματα τῶν συκοφαντῶν λογοκρατῶν. Στὸν Καϊάδα πράγματι γκρεμίζονταν, αὐτοπροαίρετα πάντως, οἱ πολὺ γέροντες, πού, αἰσθανόμενοι ἄσχημα ἐξαιτίας τῶν γεροντικῶν συμπτωμάτων, ἔδιναν τέλος στὴ ζωὴ τους. Παρόμοια ἔθιμα εἶχαν καὶ οἱ Ἀθάμαντες, καὶ οἱ Θρᾶκες, καὶ οἱ Σκύθες κ.ἄ.].

Ὁ Ἀγασικλῆς, λοιπόν, ὁ βασιλεύς, εἶπε πρὸς κάποιον, πού ἐξέφραζε τὴν ἀπορία, πῶς αὐτός πού ἤρέσκετο ν' ἀκούη καὶ νὰ μανθάνη, δὲν ἐδέχετο τὸ σοφιστὴ Φιλοφάνη: «Διότι ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι μαθητὴς αὐτῶν τῶν ὁποίων εἶμαι καὶ υἱός» (Λακ. ἀπόφθ. 1).

Σ' ἀντίθεση μὲ τὶς ἄλλες πόλεις, ὅπου ἀργυρώνητοι δοῦλοι διαπαιδαγωγοῦσαν καὶ δουλοποιοῦσαν τὰ παιδιὰ, τὰ Σπαρτιατόπουλα εἶχαν παιδαγωγούς καὶ δασκάλους τοὺς πλέον ἐγκριτοὺς καὶ διαβοημένους γιὰ τὴ σοφία τους γέροντες, οἱ ὅποιοι μὲ τραγούδι, χορό, παίγνια, ῥητά, εἰρωνεῖες, προβλήματα καὶ ἀγωνίσματα ἐμφυσοῦσαν στὰ παιδιὰ τὸν Ἔρωτα τοῦ Ὠραίου καὶ Ἀληθινοῦ, τοῦ εὖ ζῆν καὶ εὖ θνήσκειν, τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι μετὰ δίκης, τὸ ἀνταγωνιστικὸ πνεῦμα κ.ο.κ... Γιατὶ μόνο τέτοιοι δάσκαλοι γνωρίζουν «νὰ προσελκύουν καὶ νὰ ὀδηγοῦν τὰ παιδιὰ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Νόμου καθωρισμένον ὀρθὸν λόγον, ὥστε νὰ συνηθίζουν νὰ ἐγκρίνουν καὶ νὰ καταδικάζουν ἐκεῖνα, πού ἐγκρίνουν καὶ καταδικάζουν ὁ Νόμος κι οἱ νομοταγεῖς πολῖτες...» (Νόμοι, 659 d). Ἔτσι, κι ἐνῶ στίς ἄλλες πόλεις οἱ νέοι, διαποτισμένοι ἀπ' τὰ πάθη καὶ τὶς κακότητες τῶν φθονερῶν δούλων παιδαγωγῶν τους, εὕρισκοντο σὲ πλήρη ἐξεναντίωση μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τὴν παράδοσή τους ἐν γένει, τὰ Σπαρτιατόπουλα μεγάλωναν ἀρμονικὰ μέσα στὴ μεγάλη τους οἰκογένεια, τὴν πόλιν, θαυμάζοντας τοὺς γονεῖς τους, στοὺς ὁποίους ὑπόσχονταν τό: «ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρονες».

Ξένος, λοιπόν, ἰδὼν τὸν σεβασμὸν πού ἔτρεφον οἱ νέοι πρὸς τοὺς γέροντες, εἶπε: «Εἰς μόνην τὴν Σπάρτην εἶναι ὠραῖον νὰ γηράσκῃ ὁ ἄνθρωπος» (Λακ. ἀπόφθ. 60).

Δὲν ὑπάρχει παρὼν καὶ μέλλον γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν δὲν ξέρη τὸ παρελθόν της. Ὁ «Δαυλός» ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἀνασύρῃ κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ ψεύδους καὶ τῆς λησμονιᾶς καὶ νὰ τὸ ἀναστηλώσῃ. Ἀξίζει καὶ εἶναι συμφέρον τοῦ καθενός, Ἕλληνας ἢ μὴ, νὰ συμπαρασταθῇ στὸν σκληρόν αὐτὸν ἀγῶνα.

ΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΥΛΟΥ

Δροσερή αὐγουστιάτικη νύχτα Κυριακῆς. Ὁ Σαρρῆς ἔβγαλε μιὰ καρέκλα στὸ μπαλκονάκι τῆς σοφίτας του, τὴν ταίριασε στὸ ἀπυρόδλητο, πήρε κι' ἓνα σκαμνὶ γιὰ τὰ πόδια του καὶ βάλθηκε νὰ παρατηρεῖ τὸ πάρτυ στὸ ἀντικρυνὸ ρετιρὲ τῆς οἰκογένειας Ρῶη. Ἦξερε ἄλλωστε ἀπὸ ἄλλες φορὲς, ὅτι ὅσο διασκοῦσε τὸ πάρτυ, ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθεῖ. Ἀγρία ξεφωνητά, σκουξίματα, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἐρεθιστικὴ ἀμερικάνικη μουσικὴ σκορπιζόνταν σ' ὅλη τὴ γειτονιά, διαπερνοῦσαν πόρτες, παρὰθυρα, ἀκόμη καὶ τοίχους, κάθε προφύλαξη ἦταν περιττή. Τὰ μεγάφωνα τοῦ πικάπ, σκορπισμένα στὶς καταφώτιστες σάλλες καὶ στὶς βεράντες, ἦταν στὸ φουλ, τίποτα δὲν μπορούσε νὰ γίνεῖ. Κι' ἡ Ἀστυνομία εἶχε ἄλλες σκοτοῦρες, μὲ τὸ πάρτυ τῶν Ρῶηδων θὰ κάτσει ν' ἀσχοληθεῖ;

Παρακολουθοῦσε λοιπὸν ὁ Σαρρῆς τὴν κίνηση, τοῦλάχιστο νὰ περάσει ἔτσι ἡ ὥρα, ἐξάλλου εἶχε καὶ τὰ τυχερά του. Στὴ βορεινὴ βεράντα, ποὺ ἦταν συνεχῶς σκοτεινὴ, ξέπεφτε πότε-πότε κανένα ζευγαράκι κι' ἐκεῖ κολλητὰ στὸν τοῖχο ζητοῦσε κάποια εὐκολὴ λύση στὸ πρόβλημά του. Αὐτὲς οἱ κινήσεις ἀρχισαν λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν οἱ φωνὲς τῶν χορευτῶν γύριζαν σὲ οὐρλιαχτὰ κι' ἡ νέγρικη μουσικὴ δυνάμωνε πιὸ πολύ.

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Σαρρῆς δὲν εἶχε παρῆες, δὲ νογοῦσε ἀπὸ χοροὺς καὶ τέτοια. Δούλευε πρωὶ στὰ Λαδάδικα, ἔτρωγε σὲ μιὰ ταβέρνα ἐκεῖ κοντὰ ὅ,τι τραβοῦσε ἡ ὄρεξή του κι' ὕστερα τρῦπωνε στὴ σοφίτα του νὰ κοιμηθεῖ. Τὶς ἄλλες ἀνάγκες του τὶς ξεπλήρωνε μὲ τὶς ἐπισκέψεις του στὴ Σούλα τὴν κουτσή, θγαλμένη ἀπὸ χρόνια στὸ κλαρί, ἀλλὰ καλοδιατηρημένη καὶ σφιχτή, σίγουρα κι' ἀπὸ ἀσθένειες καὶ τέτοια. Κύτταζε λοιπὸν ὁ Σαρρῆς τοὺς διασκεδαστές,

ΔΙΟΝ. ΚΩΣΤΙΔΗΣ

Ἡ μοναξιά τοῦ σκύλου

ἀλλὰ καὶ τὰ ξεβγάλματα στὴ σκοτεινὴ βεράντα, ἔπαιρνε καὶ παραμάζωμα γιὰ κανένα δευτεριὰτικο ξέδωμα μὲ τὴν κουτσή. Περνοῦσε ἡ ὥρα, εἶδε τὸν κανάκη τῆς οἰκογένειας νὰ βγαίνει στὴ βεράντα μὲ μιὰ παχουλὴ, νὰ στριμώχνονται στὸν τοῖχο καὶ νὰ τελειώνουν στὰ γρήγορα. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο τὴ μικρότερη ἀδερφή του τὴ Χαϊδούλα — ἦταν δὲν ἦταν δεκαπέντε χρόνων —, ποὺ ὅλη τὴν ὥρα χόρευε τρελλὰ σὲ μιὰ σάλλα μ' ἓναν ψηλὸ μὲ γκριζὰ μαλλιά, νὰ γλιστράει κι' αὐτὴ ἡσυχα-ἡσυχα στὴ βεράντα μὲ τὸν ψηλὸ καὶ ν' ἀρχίζουν ἐκεῖ τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χαϊδολογήματα. Ὅμως, ὅταν ξεθάρρυνε πιὸ πολὺ ὁ ψηλὸς καὶ πῆγε νὰ χουφτώσει γερά, ἡ Χαϊδούλα ξεκόλλησε ἀπ' τὸν τοῖχο, τὸν ἔσπρωξε καὶ μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια κι ἔτρεξε ἀλαφιασμένη στὴ σάλλα.

Ἀρχισε νὰ βαρυνέται ὁ Σαρρῆς, τραβοῦσε σὲ μᾶκρος τὸ πανηγύρι, ἔπρεπε κάποτε νὰ κοιμηθεῖ, τὸ πρωὶ στὶς ἔξι χτυποῦσε τὸ ξυπνητήρι ἐγερτήριο. Ὅμως τὸ πάρτυ ἦταν στὸ φόρτε του, ἔπρεπε ν' ἀντέξει πολλὴ ὥρα ἀκόμα.

(Εἶπε νὰ πάρει τὴ γερμανικὴ χειροβομβίδα μὲ τὴν ξύλινη λαθὴ, ποὺ εἶχε ὁ πατέρας του ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς Κατοχῆς. Σηκώνεται λοιπὸν ἀπ' τὴν καρέκλα, μπαίνει στὸ δωμάτιο καὶ ψάχνει σ' ἓνα παλιὸ σεντούκι. Τὴ βρίσκει, τὴν κρατᾷ γιὰ λίγο στὰ χέρια του, ἐνῶ αἰσθάνεται μιὰ περίεργη ἀνατριχίλα. Ὑστερὰ τὴν ἀπασφαλίζει καὶ τὴν τινάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμη στὴ μέση τῆς μεγαλύτερης σάλλας τῶν Ρῶηδων. Ἀκουσε τζάμια καὶ κρύσταλλα νὰ θρυμματίζονται, πρόφτασε νὰ ἰδεῖ τοὺς ξαναμμένους χορευτές, τοὺς μπαμπάδες, τὶς μαμᾶδες, τὶς θεῖες καὶ τὶς ἀνηψιές, ἀκόμα καὶ τὴ μικρὴ Χαϊδούλα καὶ τὸν γκριζομάλλη παιδεραστὴ νὰ τινάζονται σκούρα πυροτεχνήματα στὸν ἄερα κι' ὕστερα νὰ σωριάζονται

κατάχαμα μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης και μπαρουτιού).

Κουνήθηκε ὁ Σαρρῆς στήν καρέκλα του, ἀλλά τό 'ριξε πάλι στό θέαμα, πού 'χε καταντήσει τώρα πιά πολύ βαρετό. Οἱ ἴδιες εἰκόνες στίς σάλλες και στή βεράντα, ἀπαρράλαχτες και ἐπαναλαμβανόμενες. Καί σ' ἐκείνη τή βεράντα μέ τέτοιο σκοτάδι τι ιδιαίτερο νά ἰδεῖς; Ξανακουνήθηκε ὁ Σαρρῆς, σκέφθηκε πώς θ' ἄρχιζαν ἐπιτέλους κάποιοι καλεσμένοι νά ξεκουράζονται. "Ὅμως τέτοιες κινήσεις δέν ἔβλεπε, βούιζαν τώρα τ' αὐτιά του ἀπ' τὰ ταμποῦρα, αἰσθανόταν ν' ἀνακατεύεται και τὸ στομάχι του.

(Σκέφθηκε ν' ἀλλάξει σχέδια, κάπως νά παρηγορηθεῖ. Πῆρε ἀπ' τήν κουζίνα τὸ μπιτόνι μέ τή βενζίνα, πού εἶχε γιὰ τὸ παπάκι του. Βγῆκε στό δρόμο, προχώρησε λίγα δῆματα και χτύπησε τὸ κουδούνι τῶν Ρώηδων. Τοῦ ἀνοιξαν ἀμέσως τήν ἐξώπορτα τῆς πολυκατοικίας, χωρὶς νά ρωτήσουν τίποτα. "Ἵσως περίμεναν κι' ἄλλους καλεσμένους κι' αὐτήν ἀκόμα τήν ὥρα. Πῆρε τὸ ἄσσαν-σέρ κι' ἀνέβηκε στό τελευταῖο, ἐκεῖ χαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπ' τή φασαρία. Πλησίασε στήν πόρτα τοῦ ρετιρέ και τήν περέχυσε μέ τὸ περιεχόμενο τοῦ μπιτονιού. Ἡ βενζίνη πλημμύρισε τὸ πλατύ-

σκαλο, ὁ Σαρρῆς τήν ἔσπρωξε μέ τὸ πόδι του κάτω ἀπ' τή χαραμάδα τῆς πόρτας. Παραμέρισε λίγο, ἀναψε τὸ σπῖρτο και τὸ τίναξε στή χυμένη βενζίνα. "Ὑστερα κουτρουβάλησε τή σκάλα, τέσσερα-τέσσερα σκαλιά. Εἶχε φτάσει στό ἰσόγειο, ὅταν ἄκουσε τίς στριγγλιές τῶν διασκεδαστῶν, τὰ οὐρλιαχτά τους, καθὼς γκρεμοτσακίζονταν στή σκάλα νά φύγουν ἀπ' τὸ ρετιρέ. Μέχρι νά δγεῖ στό δρόμο, τοῦ 'ρθε και μιὰ βαρεῖα μυρωδιά καμένης σάρκας. Τοὺς ἔκανε μεγάλη ζημιὰ).

Πέρασαν ἀκόμη μιὰ-δυὸ ὥρες. Τέλος τ' αὐτί του ἔπιασε τὰ πρῶτα ἀποχαιρετίσματα. Φωνές και χασκόγελα συνόδευαν κάθε φορά αὐτοὺς πού ἔφευγαν. Ἡ Χαϊδούλα ξαναβγῆκε στή βεράντα μέ τὸν ψηλό. Φιλήθηκαν, ξαναφιλήθηκαν, ὕστερα γύρισαν σοδαροῖ-σοδαροῖ στή σάλλα, ὁ ψηλὸς ἄρχισε τίς χειραψίες, ξεκουμπίστηκε κι' αὐτός. Πέρασε λίγη ὥρα ἀκόμα, ἡ σιωπὴ τῆς νύχτας ἄρχισε νά σκεπάζει κι' ἐκείνη τή γειτονιά. Ὁ Σαρρῆς σηκώθηκε, τίναξε χέρι και πόδια, εἶχε πιαστεί ἀπ' τήν πολύωρη ἀκίνησία στήν καρέκλα, δέν ἦταν και μαθημένος νά κάθεται τόσες ὥρες. Κι' ἐπιτέλους μπῆκε στό δωμάτιο, ἔκλεισε τὸ παντζούρι, γδύθηκε και ξάπλωσε στό κρεβάτι του νά κοιμηθεῖ.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ

Πορεία Ἀπόλλωνος

Φωνή, ἰαχή,
θεὸς ἀλαλαγμοῦ,
ἄγιος, στεναγμῶν παιάνας.
Μαντεύω τὴν ψυχή.
Ἄνθοῦν κεραινοὶ
στὰ σκοτάδια.
Φῶς, ἐξουσία χάους.
Γῆς ἔλξις χθονία.

Νοῦς κυριεύει
τὴν κόνιν αἰθέρος.
Κόκκινη φωτιά ἀπὸ μεδούλι
σβήνει πνοή, σβήνει ψυχή.
Γαλάζια ἀκολουθεῖ,
ἀνάθει τὸ σύμπαν.
Κύκλος, αἰώρημα ἢ ζωή.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΛΕΩΝ

DAVID RIGGIWAY, *Οί πρώτοι Έλληνες στη Δύση*

Κυκλοφόρησε πρόσφατα από το Μορφωτικό Ίδρυμα της Έθνικης Τραπεζής το βιβλίο του αρχαιολόγου στο Πανεπιστήμιο του Έδιμβούργου David Riggway με τίτλο «*Οί πρώτοι Έλληνες στη Δύση*». Πρόκειται για τους πρώτους Εύβοις αποίκους στις Πιθηκούσες (σημερινή νήσος Ίσρια στον κόλπο της Νεάπολης Ιταλίας). Οί αρχαιολογικές ανασκαφές απέδειξαν, ότι έφθασαν εκεί πρώτοι απ' όλους τους Έλληνες οί κάτοικοι της Εύβοιας (Χαλκιδείς και Έρετριείς) περί τόν 8ο π.Χ. αιώνα και μετέφεραν τόν έλληνικό πολιτισμό σ' ολόκληρη άργότερα τήν Ιταλία. Ή έτυμολογία της λέξεως κυμαίνεται μεταξύ τών πιθήκων (Ξεναγόρας) και τών κατασκευαστών πύθων (Πλίνιος).

Με σωρεία στοιχείων απ' τις ανασκαφές και με πληθύν ιστορικών και φιλολογικών πηγών ο συγγραφέας οικοδομεί τήν άποψη, ότι οί πρώτοι αυτοί άποικοι της Εύβοιας «άνοιξαν τόν δρόμο για μιá μεταφορά πληθυσμού και τεχνολογίας απ' τó Αιγαίο στην Κεντρική Μεσόγειο με έπιπτώσεις τόσο τεράστιες, ώστε νά έχουν για τόν δυτικό πολιτισμό παντοτινή σημασία, άνωτερη από σχεδόν όποιαδήποτε άλλη κατάκτηση του αρχαίου κόσμου».

Ένδιαφέρον είναι τó σημείο του βιβλίου πού συγκρίνει τή δραστηριότητα τών Εύβοιων και τών Φοινίκων στην Μεσόγειο. Λέγει (σελ. 161) ο συγγραφέας: «*Η παλαιότερη υπερίτιμηση του ρόλου τών Φοινίκων στηρίζεται στις αρχαίες πηγές, από τόν Ήρόδοτο έως τόν Θουκυδίδη και τούς ρωμαίους ιστορικούς. [...] Άλλά με τις ανακαλύψεις του Ε. Σλήμαν στις Μυκήνες και τήν Τίρυνθα ο έλληνικός πολιτισμός άρχισε ν' αποκτή αυτόχθονα χαρακτήρα και οί Φοίνικες ξεοδελίστηκαν από τις έπιστημονικές εργασίες με τήν ίδια μανία πού άργά η γρήγορα επιφυλάσσεται σέ όλα τά πράγματα πού είναι άπλως του σγρμου. [...] Ο S. Reinach δημοσίευσε τó "Le Mirage Oriental" τó 1893, ό J. Beloch είχε άπορρίψει ολόκληρη τήν κλασσική παράδοση σχετικά με τó μεγαλειό τών Φοινίκων, άρνούμενος και τήν προτεραιότητα και τήν σπουδαιότητα της αποικιακής δραστηριότητάς τους*

→

Άλλη μιá σύμπτωση

Ένω στόν τόπο μας υποθαμίζεται ή έλληνική γλώσσα, στό έξωτερικό πληθαίνουν τά πανεπιστήμια πού ιδρύουν έδρες της. Έδώ οί ντόπιοι δολιοφθορείς της Έλληνικής, οί «προοδευτικοί αναμορφωτές» και οί πιθηκίζοντες ξενομανείς κάνουν τó πᾶν νά τήν πτωχαίνουν. Εκεί διάφοροι ξένοι δείχνουν ένδιαφέρον για τήν εκμάθησή της και ιδρύουν σχολεία της στους τόπους τους. Θα ήταν άφέλεια νά πιστεύσουμε, ότι τó «φαινόμενο» όφείλεται σέ σύμπτωση. Ο Έλληνισμός έχει ταλαιπωρηθεί πολύ από «συμπτώσεις» και από «σφάλματά του», πού με τήν πάροδο του χρόνου και τήν ιστορική έρευνα αποδεικνύονται καλά ώργανωμένες παγίδες και σκευωρίες. Άς δούμε λοιπόν τó «φαινόμενο» από μιá άλλη πλευρά και χωρίς μισόλογα.

Ο τεχνοκρατικός «πολιτισμός» του πλανήτη μας βρίσκεται ήδη έξαρτημένος από τούς ήλεκτρονικούς ύπολογιστές, πού έχουν ήλικία λίγων μόνο δεκαετιών. Αυτοί στη σημερινή μορφή τους λειτουργούν έπεξεργαζόμενοι τις πληροφορίες πού έχουν αποθηκευθεί στις μνήμες τους χρησιμοποιώντας τή γλώσσα της Κυβερνητικής «μηδέν και ένα». Η συνεχής και ταχυστάτη εξέλι-

→

στην Δύση σε σχέση με την Έλληνική...». Και ο συγγραφέας καταλήγει (σελ. 219): «Τὸ ὅτι ἡ Ἑτρονρία ἀπέκτησε τὰ θαυμάσια ἐκείνα δῶρα καὶ ὅτι μπόρεσε νὰ τὰ μεταδώσει ἐκείθεν τῶν Ἀλπεων ὀφείλεται σὲ μεγάλο βαθμὸ στὶς “δυσανάγνωστες” — ἀπὸ ἀρχαιολογικὴ ἀποψη — δραστηριότητες τῶν ἀνωνύμων Εὐδοέων σκαπανέων, πού τραβήξαν στὸ Far West καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 8ου αἰῶνα διάλεξαν ἓνα νησάκι ὡς βάση γιὰ τὶς δραστηριότητεσ, πού ἔμελλε νὰ ἐπηρεάσουν τόσο βαθιὰ τοὺς αὐτόχθονες λαοὺς τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου».

Ἕνας ὕμνος σ' αὐτοὺς, πού πρὶν 2.800 χρόνια διεκπεραιώθηκαν ἀπὸ τὸ Αἶγαίο στὸ Τυρρηνικὸ πέλαγος, ἰδρύοντας τὶς Πιθηκοῦσες. Ὁ συγγραφέας δέβαια, προφανῶς κλασικιστὴς, ἀγνοεῖ καὶ τὴν τεράστια, πρὸ τῆς κλασσικῆς περιόδου, ἐξάπλωση τῶν προϊστορικῶν Ἑλλήνων σ' ὅλη τὴν εὐρωπαϊκὴ ἡπειρο καὶ τὴν συμβολὴ τους στὴν μετάδοση πολιτιστικῶν στοιχείων στοὺς ἰθαγενεῖς πληθυσμοὺς κατὰ τὴν πανάρχαια ἐκείνη ἐποχὴ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν μειώνει τὴν προσφορά του, ὡς πρὸς τὴν περίοδο στὴν ὁποία ἀναφέρεται.

Ἑμ. Γ.Κ.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΤΣΑΚΩΝΑΣ, *Ἱστορία τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας*

Ὁ κ. Τσάκωνας μέσα ἀπὸ τὴν «Ἱστορία» του κατόρθωσε νὰ ἀποτυπώσῃ μὲ ἐνάργεια καὶ σαφήνεια ὄχι μόνον τὴν διαρκὴ ροὴ καὶ συνέχεια τῆς λογοτεχνίας μας ἀπὸ τὸ 1204 μέχρι σήμερα, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὸ εὐρύτερο πνευματικὸ κλίμα κάθε ἐποχῆς. Ἐνῶ παράλληλα μὲ τὶς ἀναγωγὰς του εἰς τὶς πολιτικὲς, οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς διεργασίες κάθε ἐξεταζομένης περιόδου τὸ ἔργο του λειτουργεῖ σὰν καθρέπτης τοῦ εὐρύτερου Νεοελληνικοῦ γίγνεσθαι. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐν λόγω Ἱστορίας ἔγκειται στὸ γεγονός ὅτι ὁ συγγραφεὺς πλησίασε καὶ φώτισε πολλὰς πτυχὲς τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου ἀναζητώντας ἀκούραστα καὶ μὲ ἐπιμονὴ τὴν ἀλήθεια. Τοποθετεῖ πρόσωπα, γεγονότα καὶ ἔργα στὴ σωστὴ τῶν βάση μὲ νηφαλιότητα καὶ κριτικὸ δλέμμα, συνεπικουρούμενος ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ψυ-

→

→
ξη τῶν Η/Υ ἐνισχύει τὴν φιλοδοξία τῶν κατασκευαστῶν τους, πὼς κάποτε σὲ μιὰ μελλοντικὴ γενιὰ Η/Υ θὰ ἐπιτύχουν τὴ δημιουργία μιᾶς μορφῆς «σκεπτομένου ὑπολογιστῆ» μὲ ἀκόμα εὐρύτερες δυνατότητες. Ἄν ποτὲ ἡ φιλοδοξία αὕτῃ ἐπιτευχθεῖ (πρὶν ὁ ἄνθρωπος κατορθώσῃ νὰ αὐτοκαταστραφῇ), ὁ «σκεπτόμενος Η/Υ» θὰ χρειάζεται μιὰ γλῶσσα-ὄργανο σκέψεως, διότι ἡ σημερινὴ τοῦ «μηδὲν-ἓνα» περιορίζεται μόνο στὶς δυνατότητες τῆς σύγχρονης μορφῆς του. Εἶναι εὐνόητο ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ μελλοντικοῦ «σκεπτομένου ὑπολογιστῆ» θὰ πρέπει νὰ διαθέτῃ:

α) μεγάλο πλοῦτο λέξεων καὶ κατάλληλη γραμματικὴ, πού νὰ ἐπιτρέπουν διακρίσεις λεπτομερεῖς ἐννοιῶν (ἀκριβολογία), ὥστε νὰ ἀποφεύγωνται συγχύσεις τῆς μορφῆς πού παρατηρήθηκαν πρὸ ἐτῶν σὲ προσπάθεια μεταφράσεως μὲ Η/Υ ἀπὸ τὰ Ἀγγλικά στὰ Ρωσικά, ὅταν τὸ «πνεῦμα» μετεφράσθῃ σὲ «βότκα» καὶ ἡ «σάρκα» σὲ «κρέας»,

β) ἑναρχὴ δομὴ λεξιλογίου, πού νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν ταξινομήση συνθέτων, ὁμωνύμων, συνωνύμων, ἀντιθέτων κ.λπ. λέξεων στὶς μνῆμες τοῦ Η/Υ. Τὸ πλεονέκτημα τῆς δομῆς αὐτῆς γίνεται ἀντιληπτὸ μὲ μιὰ σύγκριση, π.χ. γράφω – ὑπογράφω – διαγράφω – περιγράφω – ἀντιγράφω – καταγράφω – ἀναγρά-

→

χρή γνώση, αλλά και την πείρα του ως ακαδημαϊκού διδασκάλου και την αγάπη του προς το έγχειρημα.

Πλησιάζοντας το έργο αυτό ο αναγνώστης διακρίνει δυο καινοτομίες. Η πρώτη αναφέρεται εις το εύρος του προς εξέτασιν ύλικού. Ένῳ δηλαδή οι άλλες ιστορίες συνήθως σταματούν σε κάποιον χρονικόν όρίζοντα λίγο-πολύ μακρυνό από την εποχή της συγγραφής των, ό κ. Τσάκωνας τολμά να ίχνηλατή, να άνιχνεύη και να χαρτογραφή τις νέες πνευματικές δυνάμεις του τόπου μας· γεγονός που δίνει ένα πολύ μακρόν όρίζοντα χρηστικότητος στην «Ιστορία» του. Πού όπωσδήποτε δέν περιορίζεται στην καταγραφή της πνευματικής ζωής του Έλλαδικού χώρου, αλλά προεκτείνεται και στην προσφορά του αποδήμου Έλληνισμού. Η δεύτερη καινοτομία αναφέρεται εις την «κεφαλαιοποίηση» του ύλικού. Ξεφεύγοντας, όπου είναι έφικτό, από τις γνωστές ταμπέλλες (ρομαντισμός, ήθο-γραφία κ.λπ.) ό κ. Τσάκωνας καταφεύγει εις την ταξινόμησην του ύλικού του είτε ανάλογα με την ιδεολογική τοποθέτηση των δημιουργών είτε με καινοφανείς όρους, πράγμα πρωτόγνωρο για άνάλογα συγγράμματα. Πράγματι ή καταλογοποίηση των δημιουργών και των πνευματικών ανθρώπων είναι όχι μόνον διεξοδική, αλλά, θα τολμούσα να γράψω, έξαντλητική· άφου τάσεις και άποχρώσεις όμαδοποιούνται σε ξεχωριστά ύποσύνολα ούτως, ώστε να μπορεί ό αναγνώστης άνα πάσαν στιγμήν να έχη πλήρη εικόνα των αισθητικών, κοινωνικών και ιδεολογικών άναζητήσεων εις την χώρα μας και ειδικά από το 1909 και έντεϋθεν.

Ό τρόπος γραφής του κ. Δ. Τσάκωνα είναι έπιστημονικός. Διακρίνουμε τόν σεβασμό του προς τις πηγές, την πλούσια βιβλιογραφία, την άναλυτική του σκέψη και την δύναμη της κριτικής του θεώρησης. Παρ' όλα αυτά λείπει εύτυχώς ό ακαδημαϊσμός, που θα έκανε το έργο ρηχό και σχολαστικό. Ίσα-ίσα ό κ. Δ. Τσάκωνας γράφει γλαφυρά, εύληπτα και κατανητά άπευθυνόμενος στο κοινό που διψά για μάθηση. Γιατί τελικά το πλατύ κοινό και όχι οι «είδικοι» είναι, που έχει άνάγκη να γνωρίση την πνευματική του κληρονομιά. Θα ήταν παράλειψη, πρίν κλείσουμε το σημείωμά μας αυτό, να μην κάνουμε λόγο για την λαμπρή εύρετηρίαση του βιβλίου, την άψογη έκτύπωση και γενικώτερα την καλαίσθητη εμφάνισή του.

Γιώργος Πετρόπουλος

→
φω κ.λπ. με τα αντίστοιχα της «διεθνούς» σήμερα 'Αγγλικής: write – sign – cancel – describe – copy – list – record κ.λπ.

Δέν ύπάρχει καμμιά άμφιβολία για το ποιά μπορεί να είναι ή κατάλληλη γλώσσα για τόν «σκεπτόμενο H/Y». Είναι ή γλώσσα με τη μαθηματική τελειότητα. Με τα 4.000.000 λέξεις. Με τα 65.000.000 λήμματα του «Ίδνικον», που τις δισκέττες του προσέφερε ή κ. Μ. Μάκ-Ντόναλντ στη χώρα μας (ποιός ξέρει σε ποιό ύπόγειο Δημ. Ύπηρεσίας μας μουχλιάζουν...). Είναι ή γλώσσα, που, όταν στην 'Ινδιανάπολη των ΗΠΑ την δίδαξαν πειραματικά σε 400 μαθητές, είχε ως αποτέλεσμα την βελτίωση της επιδόσεώς τους στην 'Αγγλική αλλά και στα Μαθηματικά και τα άλλα θετικά μαθήματα (ή πληροφορία από κείμενο του κ. Μ. Δανίκα στο «Δανλό», τ. 74, Φεβρ. 1988).

Τη γλώσσα αυτή δέβαια θα ύποχρεωθούν να γνωρίζουν (εκ της έφαρμογής της στους H/Y) τόσο οι δημιουργοί των προηγμένων ύπολογιστών όσο και όλοι οι άσχολούμενοι με H/Y, δηλαδή τα μέλη της τεχνοκρατικής έλίτ της μεταδιομηχανικής κοινωνίας. Εύκολα γίνεται αντιληπτό, τι σημαίνει αυτό και τι δρόμους άνοίγει για τους έχοντες μητρική την 'Ελληνική. Τι δυνατότητες ύπεροχής τους δημιουργούνται, σε συνάρτηση με τις ικανότητες της φυλής.

→

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΤΣΑΒΟΣ, 'Η' Ασιατική Νύχτα

Τὰ κείμενα πού παρουσιάζει ὁ συγγραφέας γράφηκαν μὲ ἀφορμὴ, ὅπως ὁ ἐκδότης ἐν προλόγῳ ἀναφέρει, τὸν κλονισμό τοῦ μαρξιστικοῦ οἰκοδομήματος καὶ τὸν πόλεμο στὸν Περσικὸ Κόλπο. Πέρα ὅμως ἀπὸ αὐτὰ «ἐμπεριέχουν στοιχεῖα, πού ἀποτελοῦν συμβολὴ στὴν ἐρμηνεία καὶ τὴν κατανόηση τοῦ σημερινοῦ μας κόσμου ὡς παραγωγὸν καὶ ἀπώληξης τῶν ἱστορικῶν διεργασιῶν, στὶς ὁποῖες ἱστορικὲς διεργασίες τὸ ἐλληνικὸ ἔθνος ἔχει τὴν ἀποφασιστικὴν συμβολὴ του».

Ἀρχίζει μὲ τὸν Μάρξ, πού «τὴν προσοχὴ καὶ τὴ συμπάθειά του τραβοῦσε αὐτὸ πού ὁ ἴδιος ἀποκαλοῦσε «ἀσιατικὸ τρόπο παραγωγῆς», δηλαδὴ τὸν ἀπολυταρχισμό καὶ τὴ μυστικοπάθεια». Εἶναι γνωστὴ ἡ θεωρία, ὅτι τόσο οἱ φυσικοὶ πόροι ὅσο καὶ τὰ μέσα παραγωγῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀναλώσιμα ἀγαθὰ, ἀποτελοῦν ἰδιοκτησία τοῦ κράτους καὶ φυσικά καὶ τὸ άτομο, μιά πού ἦταν στὴ διάθεση τοῦ ἐξουσιασθῆ. Ὁ συγγραφέας χαρρακίζει βαρεῖα τὴ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου μέσα σ' αὐτὸ τὸ σύστημα. Τὴν ἐκτίμηση αὐτὴ, ἀναφέρει, ἴσως σήμερα νὰ μὴν εἶχαμε τὴ δυνατότητα νὰ κάνουμε, ἀν τὸ ἐλληνικὸ προηγούμενο δὲν δημιουργοῦσε τοὺς ὄρους τῆς σύγκρισης. Ὁ πολὺς διαμελισμὸς τοῦ ἐδάφους, ὅπου κατέληξαν τὰ ἐλληνικά φύλα, δὲν εὐνόησε τὸ σχηματισμὸ τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας. Ἀντίθετα ἔκανε δυνατὴ τὴ διατήρηση τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς κρατικῆς αὐτοτέλειας τῶν ἐλληνικῶν γενῶν. Ἡ ὑπάρξη πολλῶν κέντρων ἐξουσίας εὐνόησε τὸ διάλογο καὶ τὴν κριτικὴ σκέψη, ὅπου τὸ ἄτομο μποροῦσε νὰ ὑπάρχει γιὰ τὸν ἑαυτό του, νὰ σκέφτεται καὶ νὰ ἀποφασίζει. Δημιούργησε δηλαδὴ αὐτὸ πού σήμερα ἀποκαλοῦμε «ἀτομικά δικαιώματα» καὶ «ἐλευθερία». Ἔτσι ἐξηγεῖ ὁ κ. Κατσαβὸς τὸ ὅτι ὁ ἀπολυταρχισμὸς δὲν εὐδοκίμησε στὰ ἐλληνικά χώματα καὶ μὲ τὴν ἐνεργητικὴ ἐναντίωση τῆς κοινωνίας σὲ κάθε μορφὴ δεσποτισμοῦ ἢ τυραννίας ἔκανε μπορετὸ νὰ βλαστήσει «τὸ κάλλιστον ἄνθος τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας».

Στὴν Ἑλλάδα ἐπίσης, ἀναφέρει, ἡ ἀσιατικὴ μυστικοπάθεια ἦταν ὄχι μόνο ἄχρηστη ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνη, ἀφοῦ ἡ ἀπόλυτη ἀνερεύνητη πίστη ὁδηγοῦσε στὴν ἀπώλεια τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν καὶ στὴν ἀνατροπὴ τοῦ συστήματος. Ἀναφερόμενος στὸν Μαξιμ

→

→
(Στὶς 10/6/93 διάβαζα σὲ οἰκονομικὴ στήλῃ ἐφημερίδας μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν «Economist», ὁ ὁποῖος ἀνεφέρετο καὶ στὸ «**γονίδιο ἐπιχειρηματικῆς εὐφυΐας (cleverness) πού διαθέτουν οἱ Ἕλληνες**».

Τὶς πιθανότητες τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς ἦταν ἐπόμενο νὰ μὴ βλέπει μὲ καλὸ μάτι ἡ διεθνὴς ἐξ-ουσία, πάντοτε —ἀπὸ ρίζες— ἀνθελληνικὴ, πού μὲ τὴ δημιουργία τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων δογμάτων τῆς κυβερνᾶ τὸν πλανήτη. Καὶ ὡς μὲν πρὸς τὴ γλῶσσα, τὴ ἀντίρρηση νὰ ὑπάρχῃ, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε ἄλλη κατάλληλη. Δὲν θὰ ἦταν ἄλλωστε ἡ πρώτη φορὰ, πού μὲ τὴ χρῆση τῆς θὰ ἐπωφελεῖτο ἡ ἐξ-ουσία. Τὸ πρόβλημα ἐντοπίζεται στὶς δυνατότητες πού δίνει ἡ χρησιμοποίησις τῆς γλώσσας σ' αὐτοὺς πού τὴν ἔχουν μητρικὴ, νὰ βρεθοῦν ξανά στὶς ἀνώτερες βαθμίδες τῆς παγκόσμιας κοινωνίας. Πρᾶγμα ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν ἐξ-ουσία, πού ποτὲ δὲν εἶναι σίγουρη γιὰ τὰ προβλήματα πού μπορεῖ νὰ τῆς δημιουργηθοῦν στὸ μέλλον.

Τὰ συνειδητά της ὅργανα πῆραν ἐγκαίρως τὶς ὁδηγίες καὶ ἔθεσαν τὰ συνθήματα γιὰ «πρόοδο», «ἀναμόρφωση», «ἀπλοποίηση». Πλήθος οἱ ἀφελεῖς, οἱ αἰθεροδόξατοι, οἱ πιθηκίζοντες καὶ ἐκεῖνοι πού μὲ καλὴ πίστη ἐνστερνίστηκαν τὰ συνθήματα. Καὶ ἄρχισαν τὰ ξυλογλωσσικά κατασκευάσματα. Καὶ

→

Γκόρκυ, πού χαρακτήρισε «δίψυχο» τὸν ρωσικὸ λαὸ — μιὰ ψυχὴ μεταφυσικῆς ἀπάθειας καὶ ἄλογης παρορμητικῆς διαιότητος καὶ μιὰ ἄλλη εὐρωπαϊκὴ ἔλλογου στοιχείου καὶ πνευματικῆς κινητικότητος —, λέει ὅτι τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ἄλλους λαοὺς πού ζοῦν στὸ κατῶφλι τῆς Εὐρώπης, ὅπως οἱ Τοῦρκοι, πού ἀγωνίζονται νὰμποῦν στὴν Εὐρώπη, χωρὶς νὰμποροῦν νὰ ἀποβάλουν τὸν ἰσλαμικὸν τους καὶ βολεύονται στὰ αὐταρχικά καθεστώτα.

Ἡ Εὐρώπη, τονίζει, εἶναι ἀναγκασμένη νὰ κρατήσῃ ζωντανὲς τὶς ἀξίες ἐνὸς πολιτισμοῦ πού ἔχει τὶς ρίζες του στὴν Ἑλλάδα, καὶ τῆς χάρισαν ὡς τώρα τὸ ἀπόγειο τῆς ἀνάπτυξής της. Ἀλλὰ πῶς θὰ συμπεριφερθεῖ τελικὰ ἡ Εὐρώπη; Εἶναι τὸ ἐρώτημα τοῦ συγγραφέα. Θὰ μπορέσῃ νὰ βγεῖ ἀπ' τὸν κλοιὸ τῆς καπιταλιστικῆς παρακμῆς; Καὶ ὁ καλύτερος τρόπος διαφυγῆς δὲν εἶναι ὁ δρόμος τοῦ ἰσλαμικοῦ, γιατί ἡ Εὐρώπη θὰ χαθεῖ, ἂν χάσῃ τὶς ἐλευθερίες της καὶ ὑποβαθμισθεῖ σὲ μιὰ ἀγελαία κοινωνία, ὅπου τὸ ἄτομο θὰ χάσῃ τὰ δικαιώματά του καὶ τὴν ὄντοτά του ἀφημένο στὸ ἔλεος μιᾶς ἀνεξέλεγκτης κεντρικῆς ἐξουσίας. Ὁ ἰσλαμισμός, κατὰ τὸν κ. Κατσαβό, μὲ τὴν πανίσχυρη μαρξιστικὴ κουλτούρα του, ἔχει μαγέψῃ ἓνα μεγάλο κομμάτι τῆς εὐρωπαϊκῆς νεολαίας, καὶ αὐτὸ σὲ κάνει νὰ ἀναρωτιέσαι ἂν τελικὰ δὲν πετύχει, τι δὲν κατόρθωσε κάποτε μὲ τὸν τρομακτικὸ ὄγκο καὶ τὴν τυφλὴ διαιότητά του Μαραθῶνα καὶ στὴ Σαλαμίνα. Ἡ «ἰσλαμικὴ νύχτα», καταλήγει, ἐλλοχεύει πάντα σὰν μιὰ ἀμετακίνητη ἀπειλή, νὰ σκεπάσῃ μὲ ἓνα νέο μεσαίωνα τὴν Εὐρώπη καὶ σὲ ἐπέκτασῃ ὅλο τὸν κόσμον.

Ὅχι ἡ Ἀσιατικὴ Νύχτα ἀλλὰ ἡ Ἑλληνικὴ Ἡμέρα, θὰ λέγαμε ἐμεῖς, εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐπιλογὴ γιὰ τὸ ἱστορικὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Μαρξισμὸς σὰν διοθεωρία καὶ οἰκονομικὸ σύστημα μὲ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ του κατέρρευσε. Εἶναι λοιπὸν δύσκολο νὰ πιστεῦει κανεὶς, ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ θωπεύει τὰ ὄνειρα τῆς νεολαίας. Καὶ οἱ δημοκρατίες ὅμως παρουσιάζουν στὸ σύγχρονο κόσμον ἀδυναμίες στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ δημοκρατικοῦ πνεύματος, μὲ πρῶτο στοιχεῖο τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην, ἐνῶ φανερὴ εἶναι ἡ ἐχθρότητά τους σὲ κάθε ἑλληνικὸ. Ἐτσι, παρὰ τίς κάποιες αἰσιόδοξες ἐπισημάνσεις, πραγματικὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος παρουσιάζεται, ἂν ὄχι σκοτεινὸ, πάντως ἀδέξιο.

Μίμης Χ. Ἐλευθεριάδης

→ ἀκούστηκε ὁ ...θριαμβικὸς λόγος «**σήμερα κηδεύεται ἡ καθαρεύουσα**». Καὶ ψηφίστηκε, «χωρὶς περισκέψιν, χωρὶς αἰδῶ», σὲ μεταμεσονύκτια συνεδρίαση λίγων δεκάδων «πατέρων τοῦ ἔθνους», ἄσχετων μὲ τὸ θέμα, ἡ κατάργησις τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων — προσόμοιο τῆς φωνητικῆς γραφῆς καὶ τῆς λατινοποιήσεως, πού δειλὰ-δειλὰ ἀρχίζουν νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους.

Μέσα στὴ θολούρα τοῦ ψευτοπροοδευτισμοῦ, τῆς ἰδεοπληξίας καὶ τῆς ψευτοκουλτούρας ποιὸς ἀπὸ τοὺς ἐπώνυμους καὶ ὑπεύθυνους τολμᾷ νὰ ἀντιδράσῃ; Οὔτε κὰν μιὰ διαμαρτυρία, μιὰ ἀπεργία πείνας (πού θὰ μποροῦσε νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἐρωτήματα στὸ πλῆθος) ἀπὸ ἓναν τουλάχιστον ἀκαδημαϊκὸ μας.

Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ στάση τῆς ἡγεσίας, πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς, πού εἴτε συνέτεινε στὸ διασμό τῆς γλώσσας μας εἴτε τὸν δέχτηκε ἀδιαμαρτύρητα, μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος λίγοι στὴν ἀρχή, περισσότεροι ἀργότερα μπόρεσαν νὰ δοῦν τὶς συνέπειες τῆς «ἀπλοποιήσεως», τῆς «ἀναμόρφωσης», τῆς «προόδου» κι ἄρχισαν νὰ κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.